

**ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ**

Η ΑΝΕΚΔΙΗΓΗΤΗ ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

·Η

Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

Βρυξέλλαι - Δεκέμβριος 1999

Πρός
τά μέλη του Πρεσβυτερίου της 'Ελ.Ε.Ε.Ε
'Αλκιβιάδου 3
'Αθήνας

'Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί,

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

"Ερχομαι διά της παρούσης μου, **διά δευτέραν και τελευταίαν φοράν**, να αναφερθώ εις τό αντιλεγόμενον και επίμαχον θέμα της εν σαρκί φανερώσεως του Κυρίου μας 'Ιησοῦ Χριστοῦ, της σπουδαιοτάτης Βιβλικῆς ἀληθείας της "κενώσεως", τό ὅποιον ἔγινε αἰτία και ἀφορμή ἀναστατώσεων, σκανδαλισμοῦ και διχασμῶν εις τά πλαίσια τῶν 'Εκκλησιῶν μας, και τό ὅποιον, ὡς διαπιστώνω, μέ τήν δημοσίευσιν τοῦ βιβλίου σας, **Η ΑΝΕΚΔΙΗΓΗΤΗ ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ 'Η Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ**, ὡς και τήν, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ δημοσιεύματος, ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν, φυλλαδίων και ἐγκυκλίων πρὸς τά πρεσβυτέρια "προωθείται" ἢ φθορά της 'Εκκλησίας μας. Εἶναι ἡ **δευτέρα και τελευταία** προσπάθεια ἀντιμετωπίσεως ἐκ μέρους μου της πασιφανοῦς ἀμαρτίας τοῦ "Ομίλου" ὁ ὅποιος προσπαθεῖ:

- α) ἀφ' ἐνός μὲν νά δικαιολογήσῃ τήν παράβασιν της "συνθήκης" τήν ὁποίαν ἔκαμε ἐνώπιον Θεοῦ και ἀνθρώπων και νά δικαιολογήσῃ τά ἀδικαιολόγητα!
- β) ἀφ' ἐτέρου δέ νά ἐπιβάλλῃ κατά ἀπολύτως ἀντιδεοντολογικόν, ἂν μὴ αἰρετικόν τρόπον, ἐξωβιβλικήν και ἀπό τοῦ ἔτους 1951 ἐπισημῶς και ὀριστικῶς ἀπορριφθεῖσαν διδασκαλίαν εις τά πλαίσια της 'Εκκλησίας μας!

Μετά ταῦτα, ἄς κάμῃ ὁ Κύριος τό εὐάρεστον ἐνώπιόν Του. Δέν εὔχομαι κρίσιν. Εὔχομαι μετάνοιαν και ἀποκατάστασιν.

Πρὶν εἰσελθῶ εις τό θέμα μας θά ἤθελα νά θέσω μερικές ἐρωτήσεις ἐπί τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Ινστιτούτου της Βίβλου (σελ.9) και της λέξεως "ΟΜΙΛΟΣ", τήν ὁποίαν χρησιμοποιεῖτε εις τό ἐν λόγω βιβλίον σας. Θά σᾶς παρακαλοῦσα, λοιπόν, ὡς μέλος, και δὴ ἀπό τά παλαιά, της 'Ελ.Ε.Ε. 'Εκκλησίας 'Αλκιβιάδου 3:

- α) Νά ἔχω ἀντίγραφον τοῦ καταστατικοῦ του, ὥστε νά μάθω ποῖοι οἱ ὄροι εἰσδοχῆς εις αὐτό, ἐάν ἀποτελῇ νομικόν πρόσωπον ἀνεγνωρισμένον ὑπό τοῦ Κράτους, ποῖα ἦσαν τά ἀρχικά συστατικά μέλη του και ἀπό ποῖους

ἀποτελείται σήμερα, καί ἂν τὰ σημερινά του μέλη του ἐξελέγησαν ἀπό κάποιαν ὀλομέλειαν.

- β) Νά μέ πληροφορήσετε ποῖα εἶναι τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ του συμβουλίου σήμερα, καί ποῖοι οἱ συνυπογράψαντες, ἂν βεβαίως ὑπάρχουν, τὸ ἀπρόσωπον καί ἀνυπόγραφον τοῦτο πόνημα τοῦ "Ομίλου", καί,
- γ) Νά μάθω ἂν εἰς αὐτόν τόν «δογματικῶς ἀνεξάρτητο»¹ Ὁμιλον (σελ.10), ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ "γέννημα" ἢ ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας μας θά μπορούσαν νά εἶναι μέλη καί ἀντιφρονούντες ἢ πολέμιοι τῆς κενωτικῆς θεωρίας τοῦ Ομίλου. Δηλώνετε ὅτι τὸ Ε.Ι.Β. εἶναι δογματικῶς ἀνεξάρτητον. Ἀπό ποῖον καί ὡς πρὸς τί; Δηλαδή, εἶναι ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὰς ἐπισήμους δογματικὰς θέσεις τὰς θεσπισθείσας ὑπὸ τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ἐλ.Ε.Ε. ἀειμνήστου Κων. Μεταλληνού; Ἡ πληροφορία αὐτὴ εἶναι ἰδιαιτέρως σημαντικὴ διὰ κάθε μέλος τῆς.

Τὰ δογματικὰ σας ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα προβάλλετε μέσω τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου σας, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμμένετε καί μέσω τοῦ ὁποῖου ἐπιχειρεῖτε, συγχρόνως, νά ἀμβλύνετε τὴν πραγματικὴν φοβερὴν εἰκόνα τοῦ "πιστεύω" σας, εἶμαι ὑποχρεωμένος, ἀντικρούωντάς τα, νά τὰ συνδυάσω καί μέ ὠρισμένα πού μέχρι τώρα, κατὰ τὸ παρελθόν, ἔχετε εἰπεῖ, γράψει καί κάμει².

Σκοπός μου δέν εἶναι νά προβάλω τὰς ἀπόψεις μου ἢ νά ἀναλύσω τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἐν σαρκί φανερώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ---διότι δέν δύναμαι νά τό κάμω--- ἀλλά:

- α) νά ἐπισημάνω ὠρισμένα σοβαρότατα καί ἐπικίνδυνα διὰ τὴν ἀδελφότητα πεπλανημένα σημεῖα τῆς διδασκαλίας σας. . . καί
- β) νά καταγγείλω τὴν πολιτείαν σας ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου.

ΜΕΡΟΣ Α'

ΑΝΑΦΟΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟ 9/2/99 ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΜΟΥ

Πρῶτον, θά ἤθελα νά σᾶς ἐκφράσω τὴν βαθυτάτην ἀπογοήτευσίν μου -- --διὰ λογαριασμόν σας--- διὰ τὴν μὴ παροχὴν ἀπαντήσεως ἀπὸ μέρους ὄλων τῶν ἀποδεκτῶν εἰς τὴν ἀπὸ 9/2/99 ἐπιστολήν μου, ἐκτός ενός, ὁ ὁποῖος, προσεπάθησε διὰ τῆς ἐπιστολῆς του νά ἀρνηθῆ αὐτό πού ἐνώπιον πάντων εἶπε. Δεύτερον, διότι δέν μοῦ ἐστείλατε τὴν κασσέττα τὴν ὁποῖαν μοῦ συστήσατε νά ἀκούσω, δεδομένου ὅτι, ὡς ἐπληροφορήθην, καί σχετικῶς σᾶς ἐπληροφόρησα, τοιαύτη κασσέττα δέν ὑπῆρχε. Τρίτον, διότι οὔτε ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως ἢ τῶν ἀποφάσεων ἢ τῶν πρακτικῶν ἀποκοπῆς τοῦ ἀδ. Ἰ. Ἔρτσου ἀπὸ τὴν διακονίαν του μοῦ ἐστείλατε. Τέταρτον, δέν κατεδέχθη νά μέ πληροφορήσῃ ὁ ἀδ. Καρμπώνης εἰς ποῖον ψυχολογικόν ἢ φιλοσοφικόν σύγγραμμα ἢ λεξικόν ἢ

¹ Οἱ ἐντὸς εἰσαγωγικῶν καί μέ λοξὰ γράμματα φράσεις ἢ λέξεις ἀναφέρονται εἰς διατυπώσεις τοῦ ὑπὸ κρίσιν βιβλίου τοῦ ΕΙΒ.

² Οἱ ὑπογραμμίσεις εἰς ὄλον τὸ κείμενον εἶναι δικές μου.

έγκυκλοπαίδειαν εύρηκε ότι υπάρχει δυνατότης τό "Έγώ" του Θεού ή του ανθρώπου, νά υπάρχη «**σκέτο, μόνον**» χωρίς τήν φύσιν του καί τάς έμφύτους ή/καί έπικτήτους ιδιότητάς του; Πέμπτον, δέν άπαντήσατε εις τήν έρώτησίν μου εάν πράγματι είπατε νά φύγουν από τήν Έκκλησίαν όσοι δέν συμφωνούν μαζί σας. Έκτον, καί τό βιβλίον του τό όποιον ύπεσχέθη ό άδ. Καρμπώνης, ότι θά μου έστελνε, όταν τό έδημοσίευε, επί τής κενωτικής "του" θεωρίας --άλλά καί τής ιδικής σας--- **δέν μου τό έστειλε, προκειμένου νά του τό σχολιάσω.** "Άς είναι! Φρόντισα νά τό προμηθευθώ, καί του τό σχολιάζω κατωτέρω.

Όλέθριον τό όλίσθημα διά τόν άδ. Καρμπώνην, ως καί διά σάς, εις βάρος τής ένότητος των Έκκλησιών μας. **Δέν έλαβε σοβαρώς ύπ' όψιν του τήν γνησίαν άδελφικήν συμβουλήν μου νά μή προβή εις τήν δημοσίευσιν του έν λόγω βιβλίου.** Έκείνος μέν ήκολούθησε πεισματωδώς τήν όδόν του! Άλλά όλοι έσεεις, μέλη του πρεσβυτερίου ή καί του Ε.Ι.Β/Ομίλου, παρεδόθητε καί έσεεις εις άδόκιμον νούν, ώστε νά πράττητε τά μή πρόποντα. . . καί νά συμπράξητε κατά τρόπον άμεσον ή έμμεσον εις τήν δημοσίευσιν αυτού του βιβλίου, αυτού του βιβλίου πού έρχεται εις τελείαν ήθικήν καί πνευματικήν αντίθεσιν μέ τήν δήλωσιν καί τό πρακτικόν του έτους 1951, ως καί μέ τήν άπόφασιν τής Γενικής Συνελεύσεως του 1974 ! **Αύτοκτονήσατε !!!** Ό Κύριος νά σάς συγχωρήση καί νά προλάβη τήν Έκκλησίαν μας!

ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

"Ένα τέτοιο βιβλίό μπορεί "νά έχη πέραση" μόνον εις μή σκεπτομένους χριστιανούς, μόνον εις άγνοούντας τήν Άγίαν Γραφήν, μόνον εις ανθρώπους στερουμένους τής στοιχειώδους πνευματικής διακρίσεως!

Δεδομένου ότι, ως ισχυρίζεται ό συγγραφεύς (ή οι συγγραφείς του βιβλίου τούτου του "Ομίλου", οι πρός τούτο συνεργασθέντες), ό όποιος άποκρύπτει τό όνομά του καί τό άποδίδει εις νομικόν πρόσωπον, εάν βεβαίως τοιούτος όργανισμός νομικώς ύπάρχει, ότι είναι πρόθυμος νά δεχθή «*κάθε διαφοροποίηση που εναρμονίζεται με την αλήθειαν του λόγου του Θεού και την αποδίδει πιστά*» (σελ.10), καί πού διά τόν λόγον αυτόν δέν άπορρίπτει τήν «*καλόπιστην κριτικήν*» ---πράγμα, βεβαίως, πού μέχρι τούδε ούδέποτε έπέδειξε **άλλά** τούναντίον άκρατον μισαλλοδοξίαν, άποβάλλον έκ τής Έκκλησίας τούς μή δεχομένους ή άντιδρώντας εις τάς "άπόψεις" του--- θεωρώ έπιβεβλημένον όχι μόνον νά διαφωνήσω **άλλά** καί νά καταγγείλω ώρισμένα από όσα έγράφησαν, λέγονται καί γίνονται. . .

Εις τό σημείον τούτο, θά ήθελα νά θίξω περιληπτικώς τά εξής:

- α) Ό τίτλος του βιβλίου είναι παραπειστικός, παραπλανητικός: Υποτίθεται ότι όμιλεί διά τήν μεγάλην θυσίαν του Χριστού ενώ εις τήν πραγματικότητα ύποστηρίζει προκλητικώς καί άπροκαλύπτως τήν παράλογον, άν μή βλάσφημον "κενωτικήν θεωρίαν σας" τής μεγάλης Βιβλικής άληθείας περί τής "κενώσεως" του Κυρίου ήμών 'Ιησού

Χριστού, τοῦ μεγάλου μυστηρίου "Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί". Τό ἐν λόγῳ πόνημα ἀποτελεῖ, ἐπίσης, ἓνα καμουφλάζ τῶν παραλόγων καί πεπλανημένων πεποιθήσεών σας. Αἱ ἐξηγήσεις καί ἀποδείξεις ἀκολουθοῦν. Ἐκτός τούτου, εἰς τό ἐν λόγῳ βιβλίον μόνον τό ὄνομα τοῦ Κωνστ. Μεταλληνοῦ ἀναφέρεται, ὁ δέ ἀναγνώστης δυνατόν νά νομίση ὅτι ὁ Κ. Μεταλληνός τά ἔλεγε καί τώρα ἀπλῶς τά ἐπαναλαμβάνετε . . . ---ἀλλά αὐτά δέν εἶναι τοῦ Κ. Μεταλληνοῦ ἀλλά τῆς σημερινῆς ἡγεσίας τῆς Ἐλ.Ε.Ε. Ἀθηνῶν, Ἀλκιβιάδου 3.

- β) Ἰσχυρίζεται μάλιστα ὁ ΟΜΙΛΟΣ εἰς τό κεφάλαιον "ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΗ", (σελ.73) πού ἀναφέρεται εἰς τά γεγονότα τοῦ 1951 καί μετέπειτα, ὅτι: «... κατά Σεπτέμβριον τοῦ 1951 συντάχθηκε, υπογράφηκε καί κυκλοφόρησε. . . δήλωση καί πρακτικό, γιά τήν κατάπαυση τοῦ σάλου, πού ἀδικαιολόγητα εἶχε ξεσηκωθεί. . . ὅτι ὁ Ἵμιλος κήρυττε μεταξύ ἄλλων καί τή Βιβλική ἀλήθεια τῆς κένωσης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ κατά τήν ἐν σαρκί φανέρωσή Του.

Τότε, γιά τήν ἄρση κάθε ἀδικαιολόγητης παρεξήγησης καί ἀμφιβολίας, υπογράφηκε καί κυκλοφόρησε δήλωση καί πρακτικό ὅτι ὁ Ἵμιλος (ΕΙΒ) δέν ἔπαυσε ποτέ νά πιστεύει στήν πλήρη θεότητα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ---κατά τό Εγώ Του καί τή φύση Του--- ὅταν ἦταν ὡς Λόγος πρὸς τόν Θεό, (Ἰωάννην 1/1), κατά τό Εγώ Του δε --- ὅταν ἐκούσια "Ἐαυτόν ἐκένωσε μορφήν δούλου λαβών", γιά νά ἐξομοιωθεῖ με τοὺς ἀνθρώπους γιά τή σωτηρία τοὺς (Φιλιππησίους 2/6)." . . .»

«Δηλώθηκε ἐπιπλέον ὅτι, δέν θα προέβαιναν, τά μέλη τοῦ Ομίλου, σε οποιαδήποτε ἀνάπτυξη τῶν γραφομένων στήν Καινή Διαθήκη, με ὄρους φιλοσοφικούς ἢ ψυχολογικούς.» (σελ.73-74)

Ἐρωτῶ:

- Α) Μόνον ὁ Ἵμιλος ἐκήρυττε τήν Βιβλικήν ἀλήθειαν τῆς κενώσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ; Αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι δέν τήν ἐκήρυτταν; Μήπως ὅμως, σεβόμεναι τό μέγα καί ἀνεξιχνίαστον τοῦτο μυστήριον, δέν ἐχρησιμοποιοῦν ἐρμηνείας καί ὀρολογίας ἐξωβιβλικάς, ἀλλά "ξεσηκώθηκαν" ὅταν ἀντελήφθησαν τάς καινοφανεῖς ἐρμηνείας σας καί τήν ψυχο-φιλοσοφικήν ἐξωβιβλικήν ὀρολογίαν σας;
- Β) Εἰς ποῖον σημεῖον ἐκείνης τῆς δηλώσεως καί τοῦ πρακτικοῦ τοῦ 1951 εἶχε γραφεῖ «---κατά τό Εγώ Του καί τή φύση Του--- ὅταν ἦταν ὡς Λόγος. . .» ἢ ἡ φράσις «κατά τό Εγώ Του δε--- ὅταν ἐκούσια. . .»; Συνεπῶς, ἐν προκειμένῳ, ἔχομεν ἐσκεμμένην παραποίησην τῆς δηλώσεως ἢ καί τοῦ πρακτικοῦ. Ποία ἀνθρωπίνη καί θεία δικαιοσύνη θά μπορούσε τοιοῦτον τι νά ἀνεχθῆ; Καί ὄχι μόνον τοῦτο! Ὁ συγγραφεύς προσθέτει: «*Στή δήλωση ἐκείνη καί τό πρακτικό, ὁ Ἵμιλος, δηλώνει ὅτι ἐμμένει καί σήμερα καί πάντα.*» Ἐμμένει,

ΑΛΛΑ μέ πρόσθετες, ένθετες, έπεξηγηματικές φράσεις έντός τών παρενθετικών παυλών!!!

Συμπέρασμα: Παραχάραξις τής αλήθειας! Έμμένει μέ τά λόγια αλλά τά διαψεύδει όλα μέ τάς πράξεις του. . . Έπί πλέον, δέν μάς έπληροφόρησεν εις ποίον βιβλίον τής Καινής Διαθήκης ύπάρχουν τοιαύται διατυπώσεις!

- Γ) Έτηρήσατε τήν υπόσχεσίν σας ότι «δεν θα προέβαιναν, τα μέλη του Ομίλου, σε οποιαδήποτε ανάπτυξη των γραφομένων στην Καινή Διαθήκη, με όρους φιλοσοφικούς ή ψυχολογικούς.»; Ποτέ!!! Τηρείτε εις τό βιλίον σας ένοχον σιωπήν! Πότε άνακαλέσατε τούς λόγους πού προφέρατε περί Χριστού μέ όρους ψυχολογικούς ή φιλοσοφικούς; Έζητήσατε ποτέ συγγνώμη; Ποτέ!!! Πότε έζητήσατε συγγνώμη και διά τά σκάνδαλα και τήν ταραχήν πού έδημιουργήσατε έν τή Έκκλησία κλπ., κλπ; Ποτέ!!! Και τολμάτε νά εύχεσθε «εγκάρδια, ο θεός Παράκλητος, ό οποίος απεκάλυψε και έγραψε στον λόγον του Θεού τις θαυμαστές αλήθειες. Αυτός να επιβλέψει και να τις αποκαλύψει στο νου και στη συνείδηση καθε ειλικρινούς πιστού.» (σελ.74).
- Είναι άξιον άπορίας, πώς είναι δυνατόν ό "Όμιλος" νά λαλή καλώς, ένώ λαλει, γράφει και ένεργεί άνειλικρινώς;

Όσον και έάν προσπαθή νά άμβλύνη τήν οικτράν έντύπωσιν μέ τό πόνημα αυτό πού έκανε ό συγγραφεύς έν όνόματι του Όμίλου και μέ τά όσα έξέφρασε εις τό παρελθόν επί του θέματος αυτού, μέ κηρύγματά του άποτυπωμένα εις κασσέττας, οι γνωρίζοντες πρόσωπα και πράγματα δέν άπατώνται: Πρώτον, διότι γνωρίζουν ότι, έστω και έάν οι λόγοι του είναι εις ώρισμένα σημεία όρθοί, ό λαλών είναι έν άμαρτία, είναι παραβάτης συνθηκών και ότι επί πλέον, τό και χειρότερον, τήν παράβασίν του δέν τήν παραδέχεται. Έπιρρίπτει άνεντίμως τήν εύθύνην τών πράξεών του εις δικαίως άντιφρονούντας και διαμαρτυρομένους κατά τών λόγων του και τών πράξεών του. Δεύτερον, διότι ούδέν περί τών όσων εις τό πρόσφατον παρελθόν έδίδαξε μέ σειράν όμιλιών του και μέ άνεπίτρεπτους ψυχολογικούς και φιλοσοφικούς όρους άνεκάλεσεν! Δέν έζήτησε ποτέ συγγνώμη δι' ό,τι ειπε και έπραξε σχετικά μέ τό θέμα αυτό. Συνεπώς, τόσο η άμαρτία του όσον και η πλάνη του μένουν. Δυστυχώς, όμως, έχει και συνενόχους. . .

ΛΕΙΠΤΟΜΕΡΗ ΣΧΟΛΙΑ (κατά κεφάλαιον και σελίδα του βιβλίου)

Πρίν προβώ εις άναλυτικά σχόλια επί του ύπό κρίσιν βιβλίου κρίνω άναγκαίον νά αναφέρω τά εξής:

1. Εις τήν παρούσαν έπιστολήν/μελέτην μου έλαβα ύπ'όψιν μου και τέσσερα άλλα σχετικά κείμενα: Τήν από 25/8/99 έπιστολήν του άδ. Στυλ. Κακαβέλα, τό από 15/10/99 φυλλάδιον του άδ. Έωάν. Φαφαλιού, τήν από 18/10/99 έπιστολήν του άδ. Δημοσθένη Κατσάρκα πρός τά

Πρεσβυτέρια τῶν Ἑλ.Ε.Ε. καί τήν ἀπό 15/11/99 ἀπάντησιν τοῦ ἀδ. Θάνου Καρμπώνη πρὸς τήν ἐπιστολήν τοῦ ἀδ. Κατσάρκα, ἀπευθυνομένη καί αὐτὴ πρὸς τὰ Πρεσβυτέρια τῶν Ἑλ.Ε.Ε.

2. Κρίνω ἀναγκαῖον ὅπως ἀναφερθῶ, ἐπίσης, καί εἰς ὅσα ἐλέχθησαν καί ἐγράφησαν καί εἰς τό παρελθόν. Δέν θά περιορισθῶ μόνον εἰς τήν κριτικήν τοῦ βιβλίου διότι πιστεύω ὅτι, ἂν καί ἐγράφη εἰς χαμηλοτέρους τόνους καί ἀπεφεύχθησαν ὠρισμένοι προκλητικοὶ ὅροι πού ὁ ἀδ. Καρμπώνης ἐχρησιμοποίησε εἰς τὰ μαθήματά του (κασσέττες του), τό περιεχόμενον τῆς πίστεώς σας εἶναι τό ἴδιο προκλητικόν καί πεπλανημένον εἰς πλείστα ὅσα σημεία:

Ἴδου τί εἶπε ὁ ἀδ. Καρμπώνης εἰς τὰς 6 κασσέττας ἀπό τὰς ὁποίας ἐσταχυολόγησα ὠρισμένας φράσεις καί δηλώσεις, σχεδόν ἐπὶ λέξει, τὰς ὁποίας πρέπει νά ἔχωμε ὑπ'ὄψιν μας κατὰ τήν λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τοῦ βιβλίου:

Κασσέττα 2/2:

- * " Ἡ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διαμένει. . ." " Κατηγορούμεθα ὅτι δέν πιστεύομεν εἰς τήν Θεότητα. Λάθος! Ἐμεῖς τοὺς κατηγοροῦμε ὅτι δέν καταλαβαίνου. Ἡ Θεότης του διαμένει εἰς τό Θεῖον του Ἐγώ" . . .
" Συνεπῶς, πιστεύομεν εἰς τήν πλήρη καί οὐσιαστικήν Θεότητα, κατὰ τό Ἐγώ του, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ."
- * " Ἀλλά ὅσον ἀφορᾶ τίς θεῖες ιδιότητες. . . Δέν ἀρνήθηκε μόνον τήν χρῆσιν τῶν ιδιοτήτων του . . . ἀλλά οὔτε καί τήν φύσιν. Οὔτε τίς εἶχε κοντά του. Ὅλα αὐτά τὰ ἄφησε στόν Πατέρα καί κατέβηκε τό Ἐγώ σκέτο, μόνον" . . . " Δέν εἶχε οὔτε τήν κτήσιν οὔτε τήν χρῆσιν. . . οὔτε τίς εἶχε κρυμμένες. Γιατί νά ὑποκρίνεται; "
- * " Ἡ δόξα πού ζητοῦσε ὁ Χριστός ἀπό τόν Πατέρα ἦταν ἡ συνένωσις τῶν ιδιοτήτων του μέ τό θεῖον Ἐγώ του." (Ἰωάν 17.5)
- * " Ἄφησε στά χέρια τοῦ Πατέρα τήν θεῖαν αἰωνιότητά του καί τήν θεῖαν πνευματικότητά του καί ἦλθε μόνον μέ τό θεῖον Ἐγώ του. . . Ἡ θεία του πνευματικότης δέν ὑπῆρχε ὅταν ἔγινε ἄνθρωπος, δηλ. σάρξ."
- * " Ἄφησε ἐπίσης τή θεία του ταυτότητα. . . Ἄφησε τήν ἀπανταχοῦ παρουσία του. . . Δέν εἶχε τήν παντογνωσία του. . . Δέν εἶχε τήν θεῖαν παντοδυναμίαν. Ἀναλαμβάνει τήν παντοδυναμίαν του κατόπιν ἀπό τό χέρι τοῦ Πατέρα. . . "
- * " Εἶχε τήν ἀνάμνηση τῆς προϋπάρξεώς του καί ὅσων πραγμάτων εἶχε ἀκούσει ἀπό τόν Πατέρα. . . "
- * " Ἄγνοοῦσε πολλά πράγματα ἐδῶ κάτω καί τὰ ρωτάει: . . . Πχ. Τίς μοῦ ἤγγισε. . . , τίνα μέ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι. . . ; Ποῦ ἐβάλατε αὐτόν; . . κλπ."
- * " Τά ἠθικά ιδιώματά του, σοφία, δικαιοσύνη, χάρις, ἀγιότητα, κλπ. τὰ ἀποκτοῦσε βῆμα πρὸς βῆμα. . . καί μετέβαινε ἀπό τήν ἀθωότητα στήν ἀγιότητα" . . .

Κασσέττα 3/1-2:

* "Διήλθε τρεις περιόδους σχηματισμού της ανθρώπινης φύσεώς του: τήν φυσικοψυχικήν, τήν ψυχοπνευματικήν καί τήν απόλυτα πνευματικήν"

[α) τήν ψυχοφυσικήν (γέννησιν, περιτομήν, κλπ., φανέρωσιν εἰς τόν ναόν 12ετής, βάπτισις στό νερό μέ τήν ὁποῖαν συµμερίζεται τήν ἐνοχήν τοῦ περιβάλλοντός του καί θάπτει τόν παλαιόν αὐτόν ἄνθρωπον. . .), β) τήν ἀφιέρωσιν δηλ. τήν ψυχοπνευματικήν φάσιν (ἀπό τήν βάπτισιν εἰς τό πνεῦμα μέχρι τήν σταύρωσιν καί γ) τήν δόξαν. . . κλπ., κλπ]

* "Στόν ναόν στά 12 χρόνια του ρωτοῦσε τούς Ραββίνους καί ἐδιδάσκετο. . ." " Ὁ Κύριος στήν ἡλικίαν τῶν 12 ἐτῶν δίνει τίς ἐξετάσεις του καί ἀριστεύει καθ' ὄν τρόπον ἕνα καλό ἀφιερωμένο παιδί τοῦ Κυριακοῦ σχολείου πού κολλάει στόν τοίχο τόν θεολόγο τοῦ σχολείου. . . Μερικοί νομίζουν ὅτι στόν ναόν ὅταν πῆγε εἶχε συνείδησιν ποῖος ἦτο. Δέν φαίνεται αὐτό. . . Ὁ Κύριος ἦτανε τό παιδί τῆς θεοκρατίας πού ἔδωσε πλέον τίς ἐξετάσεις του στούς Ραββίνους στήν ἡλικίαν τῶν 12 ἐτῶν. Ἀπό τῆς γεννήσεώς του μέχρι 6 ἐτῶν ἦταν στά πόδια τῆς μάνας του καί ἐδιδάσκετο. Ἀπό 6-12 ἔδινε τίς ἐξετάσεις του καί γινότανε υἱός τοῦ νόμου. . . Ἀπό 12-30. . ."

* "Μετά τήν βάπτισιν ἐν ὕδατι ἀρχίζει νέα περίοδος ἡ "ψυχο-πνευματική" ἀνάπτυξις τοῦ Κυρίου. . . Τό Πνεῦμα ἔρχεται μέσα Του καί ἐξελίσσεται ὡς Μεσσίας τῆς ἀνθρωπότητος. . ."

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί! Σκοπός μου δέν εἶναι νά ἐμπλακῶ εἰς λεπτομερή συζήτησιν τῶν ἐπιχειρημάτων σας **ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΠΡΟΒΩ ΕΙΣ ΑΝΑΛΥΣΙΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ** τῆς ἐν σαρκί φανερώσεως τοῦ Σωτήρος μας, ὄχι μόνον διότι δέν δύναμαι ἀλλά καί διότι θεωρῶ βέβηλον πᾶσαν τοιαύτην προσπάθειαν. Δέν ἀνήκει εἰς ἐμέ. Δέν μπορῶ ὅμως νά ἀντισταθῶ εἰς τήν σοβαρότητα τοῦ θέματος, ὥστε νά μή θέσω μερικάς ἐρωτήσεις καί νά μή καταδείξω τό παράλογον, ἐξωφρενικόν καί ἀντιγραφικόν ὠρισμένων ἐπιχειρημάτων σας, ἐπικαλούμενος σαφείς καί κατηγορηματικούς λόγους τῆς Γραφῆς. Καί τοῦτο, ὄχι μόνον διότι προσβάλλετε τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνον διότι σπιλώνετε τό ὄνομα τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Μεταλληνοῦ ἀλλά καί διότι ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει γίνει περίγελως. . .

Τρεῖς μήνες ἔμεινα εἰς τήν Ἀθήνα αὐτό τό καλοκαίρι. Μία μόνον φορά ἐπεσκέφθην τήν Ἐκκλησίαν μας καί αὐτήν εἰς κηδεῖαν ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ. Ἡ ψυχή μου λαχταροῦσε νά ἔλθῃ εἰς τήν Ἐκκλησίαν μου εἰς τήν ὁποῖαν ἀνεγεννήθην, ἀπό τήν ὁποῖαν ἐτράφη καί τήν ὁποῖαν ὑπηρετήσα ἀλλά ἡ πνευματική μου λογική δέν συμφωνοῦσε. Ἡ γλυκεία ἀνάμνησις τῆς Ἐκκλησίας μου δέν ὑπῆρχε πλέον ὅταν ἐνεθυμούμην τόν τρόπον πού ἐκλείσατε τάς θύρας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τόν ἄδ. Ἔρτσον καί εἰς πλήθος ἀδελφῶν πού ἤρχοντο νά τραφοῦν καί νά παρηγορηθοῦν ἀπό τήν διακονίαν του καί τό σκάνδαλον πού ἐδημιουργήθη δημοσίως, μέσα εἰς τήν αὐλήν τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖνο τό βράδυ τῆς 21/9/98 ἀλλά καί διότι ἡ σιωπή σας μοῦ ἐπιβεβαίωσεν ὅτι πράγματι εἶχατε δηλώσει ὅσοι διαφωνοῦν νά φύγουν ἀπό τήν Ἐκκλησίαν!

Διαφωνούσα και διαφωνώ! Τό ότι δέν απαντήσατε εις τήν ἐρώτησίν μου τῆς πρώτης ἐπιστολῆς μου (ἐάν εἶπατε ἢ ὄχι νά φύγουν ὅσοι δέν συμφωνοῦν), τό ότι ἤκουσα νά λέγεται ἀπό πολλά στόματα, συμφωνούντων καί διαφωνούντων μέ τήν κενωτικήν θεωρίαν σας ὅτι πράγματι τό εἶπατε ἀπό τόν ἄμβωνα, ἀλλά καί ἡ ἔγγραφος ἐπιβεβαίωσις τήν ὁποίαν ἐμέσως ἔλαβα ἐκ μέρους τοῦ ἀδ. Στυλ. Κακαβέλα, διά τῆς κοινοποιηθείσης καί εις ἐμέ ἀπό 25/8/99 ἐπιστολῆς του ἐπάγωσαν τήν καρδιά μου καί τήν γλυκείαν ἀνάμνησιν. . . Εὐχομαι καί ἐλπίζω ὅτι δέν θά συνεχίσετε νά τηρήτε τήν αὐτήν ἀδιάλλακτον στάσιν νά ἀποβάλλετε ὅσους δέν δύνανται νά ἀνεχθοῦν τήν διδασκαλίαν "σας" καί δὴ τήν ἀμαρτωλήν, ὀλεθρίαν, καταστρεπτικήν καί πνευματικῶς ἐγκληματικήν παράβασιν τῆς "συνθήκης" πού ὑπογράψατε ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων.

Ἡ ἀποβολή τῶν δικαίως διαφωνούντων δέν μπορεῖ νά καλύψῃ τό κακό πού ἐκάματε... πλήττοντες καί ἀποβάλλοντες τοὺς συνδούλους σας. Τό αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν θά σᾶς καλύψῃ ἐάν δέν μετανοήσετε εἰλικρινῶς καί δέν κάμετε καρπούς ἀξίους μετανοίας. **"Ὅταν εἶπω πρὸς τὸν δίκαιον ὅτι θέλει ἐξάπαντος ζῆσει, καὶ αὐτὸς θαρρῶν εἰς τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ πράξῃ ἀδικίαν, ἅπανα ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ δέν θέλει μνημονευθῆ· καὶ ἐν τῇ ἀδικίᾳ αὐτοῦ τὴν ὁποίαν ἔπραξεν, ἐν αὐτῇ θέλει ἀποθάνει."** (Ἰεζ.33:13) Τό ὅτι εἶσθε πρεσβύτεροι καί ... προεφητεύσατε ἐν τῷ ὀνόματί Του, καί ἐκηρύξατε καί ἐδιδάξατε ἐν ταῖς πλατείαις δέν μεταβάλλει τίποτε! Ἀπολύτως τίποτε! **"Δέν θέλει εἰσελθεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν πᾶς ὁ λέγων πρὸς ἐμέ, Κύριε, Κύριε, ἀλλ' ὁ πράττων τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς."** (Ματ.7:22) Ὁ Θεός δέν εἶναι προσωπολήπτης. Θυμηθεῖτε, ἐπίσης, τί λέγει ὁ Ἡσαΐας: **"Ἐρχεσαι εἰς συνάντησιν τοῦ εὐφραينوμένου καὶ ἐργαζομένου δικαιοσύνην, τῶν ἐνθυμουμένων σε ἐν ταῖς ὁδοῖς σου· ἰδοῦ, σὺ ὠργίσθης, διότι ἡμεῖς ἡμαρτήσαμεν· ἐὰν διεμένομεν ἐν αὐταῖς, ἠθέλομεν σωθῆ;"** (Ἡσ.64:5)

Καί τί νά εἶπω διά τὰ δυσμενῆ σχόλια ἀδελφῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς τό ἀπαράδεκτον περιεχόμενον τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου σας!

Εἰς τό σημεῖον τοῦτο κρίνω ἀναγκαῖον νά ἀνοίξω μίαν παρένθεσιν καί νά παρατηρήσω τὰ ἐξῆς ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδ. Στυλ. Κακαβέλα:

1. Τὰ ἀποσπάσματα πού μεταφέρει ἀπό τὰ βιβλία: α) Η ΑΝΕΚΔΙΗΓΗΤΗ ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ Ἡ Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ, β) Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ – ΥΙΟΣ ΘΕΟΥ ΥΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, καί γ) Ο ΛΟΓΟΣ ΕΓΙΝΕ ΣΑΡΚΑ εἶναι ἀποκαλυπτικά τῆς ἀσυνεπείας πού ὑπάρχει μεταξύ τῶν λόγων σας καί τῶν πράξεων σας: Τὰ ἀποσπάσματα ὁμιλοῦν περὶ ἐλευθερίας σκέψεως, περὶ δικαίωματος διαφορετικῆς ἀπόψεως, περὶ ἀπεμπολήσεως παντός πνεύματος μισαλλοδοξίας, φανατισμοῦ καί ἐχθρότητος ἀλλὰ ἡ πολιτεία καί ἡ πολιτικὴ τῆς ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας μας διαφέρουν τόσο ὅσον ἡ ἀνατολή ἀπὸ τήν δύσιν. Γι'αὐτό καί εἶπατε: "Νά φύγουν ὅσοι δέν

συμφωνούν!". . . 'Από πότε ή 'Εκκλησία του Χριστού, τήν οποίαν απέκτησε διά του ιδίου αυτού αίματος, ἔγινε ιδιοκτησία σας και δικαιωματικῶς τήν κατακυριεύετε; Καί "Θέλουσι σᾶς κάμει ἀποсуναγωγούς· μάλιστα ἔρχεται ὥρα, καθ' ἣν πᾶς ὅστις σᾶς θανατώσῃ θέλει νομίσει ὅτι προσφέρει λατρείαν εἰς τὸν Θεόν." (Ίωάν.16:2)
Εἶθε νά κάνω λάθος!

2. "Ἐχει ἀπόλυτον δίκαιον, ὁ ἀδ. Κακαβέλας ὅταν λέγῃ ὅτι "Μετά την έκδοση και του βιβλίου από το Ε.Ι.Β εἶναι πλέον φανερό ὅτι "ἡ πρόθεσή του εἶναι να επιμείνει στη διαμάχη." Ἐπίσης, ὅτι ἔχει δίκαιον ὅταν λέγῃ ὅτι "καλό δεν πρόκειται να βγῆ" και ὅτι διακατέχεται "από μεγάλη ανησυχία".
3. Δέν συμφωνῶ μέ τό πνεῦμα τῆς τόσον μεγάλης ἀνεκτικότητος/ἀνεξιθρησκείας του ἀδ. Κακαβέλα "--Κενωτικοί ή Διφυσίτες--" και ὅτι "έκαστος έχει τις απόψεις του και τις θέσεις του". Διά ποίας "ἀπόψεις" συζητοῦμε; "Ὅτι πχ. τό θεῖον Ἐγώ ἦτο «σέ κατάσταση πλήρους ἀσυνειδησίας», ὅτι ὁ Ἰησοῦς "ἐξῆλθε μή ἐξεύρων πού υπάγει" και ὅτι εἶχε "τῆν ἀνάμνησιν τῆς προὑπάρξεώς Του και ὅσων πραγμάτων εἶχε ἀκούσει ἀπό τόν Πατέρα"; Καί δέν συμφωνῶ και δι' ἕνα ἀκόμη σοβαρότατον λόγον: "Ὅτι τήν σχετικήν συζήτησιν τήν "ξέθαψαν" κατά παράβασιν τῶν ὁμοφώνως και ἐπισήμως συμπεφωνημένων ἐνώπιον Θεοῦ και ἀνθρώπων.
4. Δέν συμφωνῶ μέ τήν συγγνώμη πού ζητᾶ, ἐάν ἐλύπησε κάποιον και ιδιαίτερα τόν ἀγαπητόν ἀδ. "Θ.Κ". Εἶθε τήν ἀγάπην του ὁ ἀγαπητός ἀδελφός Στέλιος ὡς και πολλοί ἄλλοι ἀδελφοί νά τήν εἶχαν δεῖξει πρὸς τόν ἀδελφόν Θ.Κ. λυπώντας τον "ἐν Κυρίῳ" πολύ ἐνωρίτερον. Δέν θά εἶχαμε καταντήσει ἐδῶ πού εἶμεθα... Πόσον ἀληθῆς εἶναι ὁ λόγος: "Διότι οἱ μακαρίζοντες τὸν λαὸν τοῦτον πλανῶσιν αὐτόν· και οἱ μακαριζόμενοι ὑπ' αὐτῶν ἀφανίζονται." (Ήσ.9:16) Εἶμεθα ὅλοι συνένοχοι διά τήν κατάντιαν τῆς Ἐκκλησίας μας και ὅπωςδήποτε πολὺ περισσότερο συνέβαλλαν εἰς τοῦτο τὰ ἐκάστοτε μέλη του αὐτο-ἀλληλο-διοριζομένου πρεσβυτερίου. Τό νά μή συμφωνῆ κανείς μέ τήν ἀμαρτίαν ἢ μέ τό κακόν ἢ μέ τήν πλάνην εἶναι καλόν, ἀλλά καλύτερον ἢ μάλλον ἐπιβεβλημένον εἶναι νά ἐκφράζῃ μετά παρρησίας δημοσίως τὰς σκέψεις του. . . σέ κοινά και δημόσια θέματα, μέ κατάλληλα ἐπιχειρήματα και τρόπον οὐχί ἀξιοκατάκριτον, ὥστε νά προλαμβάνῃ τήν . . . "μόλυνσιν" του περιβάλλοντος!

Και τώρα εἰς τὰ λεπτομερῆ σχόλια κατά κεφάλαιον του βιβλίου σας:

Κεφάλαιον: ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΤΟ

- 1) Ἐάν, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεύς του βιβλίου, δέν ἀποκλείει τό ἐνδεχόμενον νά αὐταπατηθῆ και νά «θεωρήσει τις δικές του απόψεις σαν

μόνη αλήθεια που δεν δέχεται αμφισβήτηση» (σελ.10), τότε διατί επαναλαμβάνει μετ' ἐμφάσεως, ὡς ἐπληροφορήθην, ὅτι καί μέσα εἰς τὰ ὄσῳα του δύναται νά εὔρη τις τήν περί ἧς ὁ λόγος "κενωτικήν θεωρίαν"; Ἐάν δέ, ἐπίσης, ὁ συγγραφεύς ἢ ὁ Ἵμιλος δέν ἀπορρίπτει τήν καλόπιστον κριτικήν, διατί τοιαύτην ἀνεκτικήν στάσιν δέν τήν ἐφήρμοσε μέχρι τοῦδε ἀνταποκρινόμενος εἰς ἐπανελημμένας προφορικάς καί γραπτάς διαμαρτυρίας ἀλλ' ἐδήλωσεν ἀπό ἄμβωνος νά ἀποχωρήσῃ ὅποιος δέν συμφωνεῖ; Ἔκαμε ποτέ τέτοια πράγματα ὁ Κ. Μεταλληνός; Ἔτσι τιμᾶτε τήν μνήμην του;

Ἵ Κ. Μεταλληνός οὐδέποτε διετύπωσε τήν περί "κενωτικοῦ" διδασκαλίαν ὡς "ὁμολογίαν πίστεως τῆς Ἐκκλησίας", ποτέ δέν ἠξίωσε ἀπό ἄλλην ἀδελφικήν Ἐκκλησίαν νά πράξῃ τοιοῦτον τι, ποτέ δέν ἠθέλησε νά τήν ἐπιβάλλῃ καί ποτέ δέν ἠξίωσε ἀπό ἀδελφόν τινα ἀντιφρονούντα ἐπί τοῦ θέματος τοῦτου νά τήν δεχθῇ. Μέ τό τέχνασμα τοῦ "κενωτικοῦ" κατάφερε ὁ ἐχθρός τῆς ψυχῆς μας νά διεισδύσῃ καί νά ταραξῇ τάς Ἐκκλησίας μας. . . Ἐσεῖς, τούναντίον, ἐφθάσατε μέχρι σημείου νά κλείσετε τάς θύρας τῆς Ἐκκλησίας διά νά παρεμποδίσετε τόν ἀδ. Ἔρτσον ἀπό τήν ὥραν τῆς συνήθους συναθροίσεως τῆς Δευτέρας, ὅχι διότι ὠδηγοῦσε τοῦς ἀδελφούς εἰς πλάνας καί ἀμαρτίας ἀλλά διότι ἀνθίστατο τώρα πλέον φανερῶς εἰς τάς παρανομίας σας. Τήν κεφαλήν του ἐπί πίνακι. . . Ἄναρωτιέμαι: Μήπως ἔτσι θά κλείνατε καί τάς θύρας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τόν Κ. Μεταλληνόν ἐάν ζοῦσε καί διεμαρτύρετο κατά τῆς παραβάσεώς σας νά κηρύττετε ἀπό ἄμβωνος τό "κενωτικόν"; **Δέν τό ἀποκλείω. . .**

Κεφάλαιον: ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ

Καθῶς ἐδιάβαζα τήν "γνωστοποίησιν" τοῦ Ομίλου "ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ" σχετικῶς μέ τό "πιστεύω" του, δέν μποροῦσα παρά νά συμφωνήσω μέ τό περιεχόμενον της, ἄν καί θά προτιμοῦσα κάτι πληρέστερον. Πάντως κρίνω ὅτι θά ἦτο ὀρθώτερον νά προστεθῇ εἰς τό σημεῖον 2. ἡ συνέχεια τοῦ ἐπιμάχου ἐδαφίου ἢ τοῦλάχιστον ἡ φράσις "**καί εὔρεθεις κατά τό σχῆμα ὡς ἄνθρωπος. . .**" καί τοῦτο διότι πιστεύω ὅτι ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν ἡ φρασούλα "**κατά τό σχῆμα**".

Κεφάλαιον: Η ΦΑΝΕΡΩΣΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἵσχυρίζεται ὁ συγγραφεύς (ἢ οἱ συγγραφεῖς) τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου ὅτι «*ἡ αλήθεια αὐτῆ τῆς "ἐν σαρκί φανέρωσης" τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς Ἰησοῦ Χριστοῦ, δεινοπάθησε κυριολεκτικά.*» (σελ.14) Συμφωνῶ! Μόνον φαίνεται νά ἀποκλείῃ ἑαυτόν ὡς αἰτία αὐτῆς τῆς δεινοπαθήσεως ἐξ αἰτίας τῆς ἐξωβιβλικῆς του θεολογίας, πού ἀδιαφορεῖ διά τάς διακηρύξεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί προβάλλει τάς ἰδικάς του ἐπινοήσεις (φυσικο-ψυχο-πνευματικά στάδια τοῦ Ἰησοῦ κλπ., κλπ.) εἰς τάς ὁποίας ἐπιμένει νά δίδῃ ἀξίαν ἀντικειμενικῶν ἀληθειῶν καί νά κατασκευάζῃ ἕνα Χριστόν τῶν ἰδικῶν του

«*θεολογικῶν ἐργαστηρίων*». Ἐπί πλέον, δέν φαίνεται νά στενοχωρῆται ἀπό τήν συνεχιζομένην δεινοπάθειαν τῶν πιστῶν ἐξ αἰτίας τῆς κατά αἰρετικόν "τρόπον" . . . ἀπό μέρος του ὑπερασπίσεώς της, ἄλλως δέν θά συνέχιζε πεισματωδῶς τήν ὁδόν του!

Ἰσχυρίζεται ἐπίσης ὁ συγγραφεύς ὅτι ὁ πιστός πρέπει νά «*αποβάλλει τὰ υποδήματα τῶν δικῶν του προσωπικῶν σκέψεων, αντιλήψεων, παραδόσεων καί νά υποταχθεῖ στον ἅγιον λόγον του Θεοῦ*» (σελ.15). Ἄμην! Τό πρᾶγμα τοῦτο, ὅμως, πολύ περισσότερο θά ἔπρεπε νά τό ἔχη ἤδη ἀπό καιροῦ κάμει ὁ συγγραφεύς τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου, ὁ ὁποῖος δέν ἔπαυσε μέ τὰ υποδήματα τῶν προσωπικῶν του ἐπινοήσεων νά προβάλλῃ τὰς προσωπικάς του ἀντιλήψεις ἐπί ἔτη πολλά καί συναπτά, **προκειμένου νά ἐρμηνεύσῃ. . . ὅσα ἡ Γραφή δέν ἐρμηνεύει . . .** καί νά ἐπιδιώκῃ μετά φανατισμοῦ καί πνευματικοῦ ἐγωϊσμοῦ νά τὰ μεταδώσῃ εἰς τούς ἄλλους καί εἰς τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας. Ἐπρεπε νά τὰ εἶχε βάλῃ εἰς τό "ἀρχεῖον" ὡς μυστήρια!

Κεφάλαιον: ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

- 1) Ὅταν κάποιος ἔχη ἐπίγνωσιν ὅτι δέν κάμνει παρά μιᾶ ἀπλή "ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ" (σελ.18) τῆς ἐν σαρκί φανερώσεως τοῦ Χριστοῦ, δέν θά ἔπρεπε νά ἔχη ἐπίγνωσιν ὅτι ἡ ἰδική του "προσέγγισις" δέν τοῦ δίδει τό δικαίωμα νά κλείνῃ τήν θύραν τῆς Ἐκκλησίας εἰς πιστούς ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν διαφορετικὴν "προσέγγισιν" . . . καί νά μὴ θέτῃ ὅρους εἰς τούς νεοεισερχομένους;
- 2) Ὅλαι αἱ ἀναλύσεις καί ἐρμηνεῖαι πού παρέχει ὁ συγγραφεύς εἰς τό κεφάλαιον τοῦτο εἶναι περιττές καί ἐπιζήμιες: Ποῖος ἄνθρωπος, ποῖος κοινός ἄνθρωπος ἔχει μέσα του ἕνα Θεῖον Ἐγώ; Ἄλλὰ καί ποῖος ἄνθρωπος πού ἔχει μέσα του τό Θεῖον Ἐγώ θά μπορούσε νά εἶναι μόνον ἄνθρωπος ἢ νά λέγεται ἀπλῶς "ἄνθρωπος", "σκέτος" ἄνθρωπος; Τό ἀπλούστερο καί συνεπέστερον θά ἦταν νά εἶναι καί νά λέγεται Θεᾶνθρωπος, ἔστω καί ἂν τοιοῦτος ὅρος δέν ὑπάρχει εἰς τὰς Ἁγίας Γραφάς; Δέν εἶναι ἔτσι;
Ὅσον ἀφορᾷ δέ τόν ἰσχυρισμόν τοῦ συγγραφέως, εἰς τήν σελίδα 2 τῆς ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς του πρὸς τὰ Πρεσβυτέρια τῶν Ἐκκλησιῶν μας, ὅτι «*εἴμεθα υποχρεωμένοι νά χρησιμοποιούμε, ὅλοι οἱ πιστοί, βιβλική ορολογία*», εἶθε νά τό εἶχε κάμει ὁ ἴδιος ἀπό ἐτῶν! Θά μᾶς εἶχε γλυτώσει ἀπό τήν παρούσαν περιπέτειαν!

Κεφάλαιον: Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΚΕΝΩΣΗΣ

Ὁ συγγραφεύς ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Ἰησοῦς «*στην οὐσιαστικὴ Του υπόστασις ἦτο ἄνθρωπος*» καί ὅτι «*ἡ πρόσκτησις τῶν ιδιοτήτων του ἀνθρώπου*» ἦταν «*πλήρης καὶ ολοκληρωτικὴ*». (σελ.19 καί 23) Ἐάν ὄντως δέν ὑπῆρχε κανένα ἄλλο στοιχεῖον παρά τό ἀνθρώπινον εἰς τήν προσωπικότητα τοῦ Ἰησοῦ, ἐκτός ἀπό τήν ὑπαρξιν μέσα Του τοῦ θεοῦ Ἐγώ ἀλλά καί αὐτοῦ «*σβησμένου*»

(σελ.43) και «σε πλήρη ασυνειδησία» (σελ.38), τότε δημιουργούνται τά ἐξῆς ἐρωτήματα:

- α) Ἐφ' ὅσον ἦτο οὐσιαστικῶς εἰς τὴν ὑπόστασίν Του ἄνθρωπος, μέ ἓνα θεῖον Ἐγώ «σβησμένο» ἐντός του και «σε πλήρη ασυνειδησία», χωρίς συνεπῶς τοῦτο νά συνεργῆ και νά συμβάλλῃ εἰς τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ, ὑπῆρχε ἢ δέν ὑπῆρχε δυνατότης πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ εἰς ἁμαρτίαν; Ναί ἢ ὄχι;
- β) Ἐάν ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς ἔπιπτε εἰς ἁμαρτίαν, πρό τῆς ἐνεργοποιήσεως τοῦ ἐν αὐτῷ θείου Ἐγώ διά τοῦ βαπτίσματος Του εἰς τόν Ἰορδάνην, τί θά συνέβαινε εἰς τό «σβησμένο» και «σε πλήρη ασυνειδησία» θεῖον Ἐγώ;
- γ) Μετά τὴν ἐνεργοποίησιν τοῦ θείου Ἐγώ κατά τό βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου εἰς τόν Ἰορδάνην, ὅταν ΤΟΤΕ «*Τό Πνεῦμα ἔρχεται μέσα Του και ἐξελίσσεται ὡς Μεσσίας τῆς ἀνθρωπότητος. . .*» (βλ.κασσέττες) ἢ κατ' ἄλλην ἔκφρασιν «*Από τη στιγμή τούτη το Πνεῦμα το Ἅγιον θα Τον χρίσει Μεσσία του Ισραήλ. . .*» (σελ.42), ὑπῆρχε δυνατότης πτώσεως Του; Ἐπῆρχε περίπτωσις νά διακινδυνεύσῃ τὴν Θεότητά Του ἢ τό «*θεῖον Ἐγώ*» Του; Ναί ἢ ὄχι;
- δ) Ἐπῆρχε περίπτωσις μὴ ἐκπληρώσεως τῶν προφητειῶν και τῶν σκοπῶν τοῦ Θεοῦ Πατρός περί τοῦ ἔργου τοῦ Μεσσίου, τοῦ Ἄρνιου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπό καταβολῆς κόσμου, πού ἀφοροῦσαν ἀφ' ἑνός μὲν τόν Υἱόν/Θεόν/Λόγον ἀφ' ἑτέρου δέ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου; Ποῖα τά συμπεράσματά σας;

Μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ὅτι ἔγραψε ὀλόκληρον βιβλίον διά νά ἀποδείξῃ τά μὴ δυνάμενα νά ἐρμηνευθοῦν και ν' ἀποδειχθοῦν, κτίζων ἐπί τῆς ἄμμου, ὅταν τό **"μορφὴν δούλου λαβών"**, τό **"ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος"** και τό **"σχήματι εὔρεθείς ὡς ἄνθρωπος"**, δηλαδή τὰς ἐννοίας μορφὴν, ὁμοίωμα και σχῆμα τοῦ ἀνθρώπου μέ τά ὅποια ὁ Θεός Λόγος εὔρεθη ἐπί τῆς γῆς προσπαθεῖ νά τὰ ἐμφανίσῃ ἀποκλειστικῶς ὡς μόνον ἄνθρωπον "σκέτον, μόνον", μέ μίαν μόνον διαφοράν, δηλαδή ὅτι εἶχε μόνον, ἐπί πλεόν, τό θεῖον Ἐγώ ἀλλά ἐν ἀσυνειδησίᾳ μέχρι τὴν ἡμέραν τῆς βυθίσεώς του εἰς τά ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου (σελ.55) και ὅτι «. . . *ἔλαβε τὴ συνείδηση ὅτι ἦταν ὁ Υἱός ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς βάπτισης. . .*».

Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τῆς μικρᾶς παιδικῆς μας ἡλικίας ἔχομε συνείδησιν τοῦ ποιοῦ εἶμεθα, ὁ δέ Ἰησοῦς ἐστερεῖτο αὐτῆς και ἐτέλει ἐν ἀγνοίᾳ τῆς παρουσίας τοῦ θείου Ἐγώ μέσα Του! Ἐτσι εἶναι; Ποῖος τοῦ τό ἀπεκάλυψε τοῦ συγγραφέως; Αὐτός εἶναι, συνεπῶς, ὁ λόγος διά τόν ὅποιον ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεύς ὅτι εἰς τόν ναόν ὁ Ἰησοῦς «*Δεν εἶχε ἀκόμη τὴν ἀποκάλυψη και γνώση ποιός ἦταν*»!!! (σελ.38)

Ἐπίσης, μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσιν ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητα, ὁ συγγραφεὺς δὲν τολμᾷ νὰ ἀναλύσῃ ἢ σχολιάσῃ τὸ ἐδάφιον 1 Τιμ.3:16, εἴτε εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ Βάμβα, τὴν ὁποίαν παραθέτω, εἴτε εἰς τὸ κριτικὸν κείμενον πού ἐκεῖνος προτιμᾷ: **"Καὶ ἀναντιρρήτως τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας εἶναι μέγα· ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ἐφάνη εἰς ἀγγέλους, ἐκηρύχθη εἰς τὰ ἔθνη, ἐπιστεύθη εἰς τὸν κόσμον, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ."** Γιατί; Θὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν ἐν συνεχείᾳ.

Κεφάλαιον: ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΗΣ ΚΕΝΩΣΗΣ

1) Ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεὺς ὅτι οἱ ἀντιφρονούντες, τοὺς ὁποίους ἀποκαλεῖ «*αρνητές τῆς κένωσης*» ἢ «*απορρίπτοντες τὴν κένωση*» (σελ.44) ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὸ σκάνδαλον τῆς κένωσης, ὥστε «*καταφεύγουν σε κατασκευὴ θεωριῶν γιὰ νὰ το παρακάμψουν*» . . . «*με σκοπὸ νὰ αποφύγουν τὸ "σκάνδαλο τῆς κένωσης"*» καὶ ὅτι ἡ «*προσφυγὴ, συνεπῶς, σε τέτοιες θεωρίες. . . εἶναι μάταιη.*» (σελ.28)

Μά, τέτοιο πρᾶγμα ἔχει καταλάβει ὁ συγγραφεὺς περὶ τῶν μὴ δεχομένων τὰς ἀπόψεις του; Τί κρίμα!

Ποιοὶ ποτέ διεμαρτυρήθησαν ἢ ἐσκανδαλίσθησαν μέ τὸ «*σκάνδαλον τῆς κένωσης*», ὥστε νὰ θέλουν «*νὰ αποφύγουν τὸ σκάνδαλον τῆς κένωσης*»; Ἀποδεικνύεται, μέ τὴν φράσιν τοῦ αὐτοῦ, ὅτι ὁ συγγραφεὺς, αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος κατεσκεύασε θεωρίαν διὰ νὰ ἀπομυστηριοποιήσῃ τὸ μέγα μυστήριον τῆς φανερώσεως τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκί δι' ὀρθολογικῆς μεθόδου καὶ ὅτι ποτέ δὲν κατάλαβε τὴν θέσιν τῶν ἀντιφρονούντων . . . καὶ ὅτι οἱ ἀντιφρονούντες γνωρίζουν, μεταξύ ἄλλων, καλῶς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ «*ελληνικωτάτου καθόλα καὶ τόσον διαυγούς στην ἐννοιάν του ρήματος κενώ-ώ, κοινῶς κενώνω, αδειάζω.*» (σελ.28) καὶ δὴ εἰς τὰ πλαίσια τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ὅτι μένουν ἐκθαμβοὶ καθὼς προσπαθοῦν νὰ ἀντιληφθοῦν τὸ βάθος καὶ πλάτος καὶ μήκος καὶ ὕψος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ταπεινώσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς πράξεως τῆς κενώσεώς Του περὶ τῆς ὁποίας ἡ Γραφή μᾶς ὁμιλεῖ σαφέστατα. Ποῖος τοῦ εἶπεν ὅτι οἱ δὴθεν «*αρνηταί τῆς κένωσης*» δὲν πιστεύουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν διήλθε τὴν «*ανεξιχνίαστα δραματικὴ ἀγωνία τῆς Γεθσημανῆς*» καὶ ὅτι δὲν τὴν διήλθε ὡς Υἱὸς Ἀνθρώπου (σελ.44);

2) Ἰσχυρίζεται, ἐπίσης, ὅτι «*ἡ δυσκολία τῆς κατανόησης τῆς Κένωσης. . . αἱρεται ἀν κανεῖς προσέξει αὐτό που οἱ Ἁγίες Γραφές. . .*» Ὡστε, οἱ μὴ συμφωνοῦντες ἔχουν δυσκολίας κατανόησεως τῆς κενώσεως ἐπειδὴ δὲν ἐπρόσεξαν ἀρκετὰ «*αὐτό που ποικιλοτρόπως ἀποκαλύπτουν οἱ Ἁγίες Γραφές. . .*» !!!

Τὰ ἴδια περίπου μᾶς εἶπεν ὁ ἀδ. Καρμπώνης καὶ μέσω τῶν κασσεττῶν του: Ἰσχυρίζεται ὁ ἀδ. Καρμπώνης ὅτι οἱ μὴ "κενωτικοί" δὲν τοὺς καταλαβαίνουν! Μά μήπως εἶναι ἡ πρώτη φορά; Διατί, ἀφοῦ

δέν είναι πρώτη φορά πού οι άδελφοί και πολλαί 'Εκκλησίαι δέν κατάλαβαν τήν "κενωτικήν" θεωρίαν τών "κενωτικών", άπό τό 1951 μέχρι τώρα, και συνεχίζουν να μη τήν καταλαβαίνουν, και χάνουν τήν ειρήνη τους και τήν ενότητά τους, διατί οι "κενωτικοί" επιμένουν "μέ τό ζόρι" να τους κάμουν όχι μόνον να τήν καταλάβουν αλλά και να τους τήν επιβάλουν; Μήπως τό κάμνουν διά τήν αναγέννησιν και σωτηρίαν των ή άπό τήν σφοδράν επιθυμίαν των να διατηρήσουν τήν ενότητα τής πίστεως διά του συνδέσμου τής ειρήνης*!!!*

Κεφάλαιον: Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ «ΕΓΩ» ΥΠΟ ΑΛΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ίσχυρίζεται ότι τό θείον ΕΓΩ του Δευτέρου Προσώπου τής Τριαδικής Θεότητος, ο Θεός Λόγος, κατέβηκε άφου άπεκδύθηκε άπό κάθε θεϊκή ιδιότητα, «*εαυτόν εκένωσεν*», διά να πραγματοποιήση τό έργον τής σωτηρίας του ανθρώπου! Θα μπορούσε ο συγγραφεύς του πονήματος τούτου να μάς περιγράψη τό θείον Έγώ χωρίς τούτο να έχη κάποιο θείον στοιχείον ή θείαν φύσιν ή θείας ιδιότητας;

Έρωτώ:

Ποιον "Έγώ" είχε ο Κύριος ήμών Ίησους Χριστός;

- α) Είχε ένα ανθρώπινον έγώ μέ ανθρώπινους ιδιότητας ΚΑΙ συγχρόνως ένα θείον Έγώ «*σβησμένον*» ή άπενεργοποιημένον (δηλ. δύο έγώ);
- β) Είχε μόνον τό θείον Έγώ σβησμένον, άπογυμνωμένον άπό τάς θείας του ιδιότητας, περιβεβλημένον άπλώς άπό ένα ανθρώπινον σώμα, τό δέ θείον Έγώ σε πλήρη άσυνειδησία και χωρίς ουδεμίαν εξέλιξιν επί τριάκοντα έτη έλαβε συνείδησιν έαυτου όταν έβράχησαν οι πόδες Του άπό τά ύδατα του Ίορδάνου;
Τί άκριβώς είχε;

Και κάτι άλλο: Ύπάρχει ή δέν ύπάρχει διαφορά μεταξύ του συνειδησιακου έγώ του ανθρώπου και του συνειδησιακου Έγώ του Θεου; Και εάν ναί, εις τί συνίσταται ή διαφορά; Τό συνειδησιακόν έγώ δέν είναι άρρηκτα συνεδεμένον μέ τήν προέλευσιν του και τάς ιδιότητάς του; Τέλος, εις τήν αρχήν του κεφαλαίου όμιλει περί τής λέξεως «*Όνομα*» πού αντιπροσωπεύει «*το σύνολον των ιδιοτήτων που περιβάλλουν το "εγώ"*». Τί σημαίνει, λοιπόν, τό όνομα "Έμμανουήλ"; "Διά τούτο ο Κύριος αυτός θέλει σάς δώσει σημείον• ιδού, ή παρθένος θέλει συλλάβει και γεννήσει υιόν, και θέλει καλεσθή τὸ όνομα αυτού Έμμανουήλ." (Ήσ.7:14) Που και ποτε; Έν ουρανοίς ή επί γής; Έν ουρανοίς μάς έδωσε τόν Υιόν, τό όνομα του οποιου ήτο Έμμανουήλ; Τί σημαίνει τό όνομα Έμμανουήλ; Ο Θεός Λόγος θα ήτο "μεθ' ήμών" επί τής γής ή όταν θα είναι εις τους ουρανούς και εμεις επί τής γής;

Κεφάλαιον: ΤΟ «ΕΓΩ» ΚΑΙ Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ

Ο συγγραφεύς ισχυρίζεται ότι ο άνθρωπος εις τήν μεταφυσικήν του κατάστασιν «*λαμβάνει*» προσθέτους ιδιότητας. «*Θα είμαι το ίδιο "εγώ" θα έχω όμως περιβληθεί άλλες ιδιότητες. Θα έχω, με άλλα λόγια, άλλη φύση,*

*άλλη μορφή, άλλο σχήμα.» (σελ.34) 'Εν συνεχεία, εις τήν σελίδα 35, ὅτι, «Το ανάλογο μπορούμε να φαντασθούμε ὅτι συνέβη και στον Υἱό του Θεού». Περαιτέρω, μᾶς λέγει ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, «ὅταν εαυτόν ἐκένωσε αὐτόβουλα και αὐτεξούσια παρέμεινε ὁμως το ἴδιο συνειδησιακόν «εγώ", απογυμνωμένο ἀπό κάθε ιδιότητα που διέθετε προηγουμένως, ὅπως της ἀπόλυτης πνευματικότητας, της παντογνωσίας, της πανταχοῦ παρουσίας, της παντοδυναμίας, ἀκόμη και ἀπό τις ἠθικές του ιδιότητες, ἀφού προόδευσε ζώντας στη γη, στον αγιασμό, στη δικαιοσύνη, στην ἀγάπη κλπ.» Εἰς τὰς σελίδας 35-36, ἐπίσης, μᾶς λέγει ὅτι «Το συνειδησιακό ὁμως "εγώ", του Θεοῦ Λόγου, παρέμενε το ἴδιο σε ὅλες αὐτές τις μεταβολές.» 'Ομοίως εις τήν σελίδα 36 ἀναφέρει τὰ ἐδάφια 'Εβρ.5:7-10, διακόπτων τὰ εἰσαγωγικά εις τό μέσον περίπου τῶν ἐδαφίων καί παρεμβάλλει τήν γνωστήν προσφιλή φράσιν του ἀνάμεσα σέ δύο παύλες, διά νά μᾶς βοηθήσει νά καταλάβωμε αὐτό που ἐκεῖνος ἔχει ἐμβαθύνει, δηλαδή: «κατά τό *Εγώ Του*».*

Περαιῶν δέ τό κεφάλαιον τοῦτο συμπληρώνει: «*Δέν εἶχε συνεπῶς ἀπ' ἀρχῆς της γέννησής Του ἀπό τη Μαριάμ την τελειότητα που του ἦταν ἀναγκαία για την ἐκπλήρωση του ἔργου του. Την τελειότητα αὐτή την ἀπέκτησε ολίγον κατ' ολίγον, δια μέσου των παθημάτων καθῶς και την υπακοή.»* (σελ.36)

Οἱ ἰσχυρισμοί καί τὰ σχετικά ἐπιχειρήματα του, ἐν συνδυασμῷ μέ τόν ἰσχυρισμόν ὅτι τό θεῖον 'Εγώ ὅταν ἦταν εις τό στάδιον τῆς συλλήψεως Του καί τῆς κυοφορίας Του εις τήν μήτραν τῆς Μαριάμ ἦταν «**σε κατάσταση πλήρους ἀσυνειδησίας**» (σελ.37) μᾶς δημιουργοῦν τὰς ἐξῆς ἀπορίας:

- 1) Εἶναι γνωστόν ὅτι τό "εγώ" τοῦ ἀνθρώπου, ὑπό κανονικᾶς συνθήκας ὑγείας, εἶναι συνδεδεμένον μέ ὠρισμένας ιδιότητας καί πάνω ἀπ' ὅλα ἀπό μίαν "αὐτογνωσίαν", ἀναφερομένην εις τό σύνολον τῶν ὑπαρξιακῶν του ἰκανοτήτων καί ιδιοτήτων. Δέν ὑφίσταται ἀπώλειαν συνειδήσεως τοῦ ποῖος εἶναι καί τοῦ περιβάλλοντός του! Δέν παύει νά ξεύρη ποῖος ἦταν καί ποῖος εἶναι! Μποροῦμε νά φαντασθῶμε καί νά ἰσχυρισθῶμε ὅτι συνέβη κάτι ἀνάλογον καί εις τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ; 'Ο Χριστός, ὅταν εὑρέθη μέ τό σχῆμα τοῦ ἀνθρώπου, ἄς μᾶς ἐξηγήσει ὁ συγγραφεύς, πῶς παρέμενε τό ἴδιο θεῖον συνειδησιακόν 'Εγώ καί συγχρόνως ἦταν εις κατάστασιν πλήρους ἀσυνειδησίας, δηλαδή χωρίς αὐτογνωσίαν; Τό φτωχό μου τό μυαλό δέν τὰ καταλαβαίνει! Δηλαδή ὁ 'Ιησοῦς ἀπώλεσε προσωρινῶς ἢ ἀντήλλαξε προσωρινῶς τό θεῖον συνειδησιακόν 'Εγώ του μέ τό ἀνθρώπινον συνειδησιακόν ἐγώ; Συνυπῆρχαν καί τὰ δύο, τό ἕνα ἐν ἐνεργείᾳ καί τό ἄλλο ἐν ἀδρανεΐᾳ; Τί ἀκριβῶς συνέβη; Πῶς ἕνας Θεός, ἕνα θεῖον 'Εγώ, μπαίνει καί κυοφορεῖται εις τήν μήτραν μιᾶς γυναικός, περιέρχεται σέ κατάσταση «**πλήρους ἀσυνειδησίας**» καί συγχρόνως «παρέμενε το ἴδιο σε ὅλες αὐτές τις μεταβολές.»; Δέν ἦτο καί δέν εἶναι ὁ **Αὐτός χθές σήμερον καί εις τούς αἰῶνας**; Τήν διευκρίνησιν αὐτήν τήν χρειαζόμεθα διά τόν ἐξῆς λόγον: "Ὅταν ὁ Κύριος 'Ιησοῦς Χριστός ἐζήτησε ἀπό τόν 'Ιωάννην τόν Βαπτιστήν νά Τόν βαπτίσει, ὁ 'Ιωάννης ὁ Βαπτιστής ἠθέλησε νά Τόν ἐμποδίσει, λέγοντάς

Του: ". . . 'Εγὼ χρείαν ἔχω νὰ βαπτισθῶ ὑπὸ σοῦ, καὶ σὺ ἔρχεσαι πρὸς ἐμέ;" Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς τοῦ ἀπήντησε: ". . .
"Αφες τῶρα· διότι οὕτως εἶναι πρέπον εἰς ἡμᾶς νὰ ἐκπληρώσωμεν πᾶσαν δικαιοσύνην. Τότε ἀφίνει αὐτόν." Συνεπῶς, καὶ πρὸ τῆς βαπτίσεώς Του εἶχε λάβει συνείδησιν τοῦ Ποῖος ἦτο! Τί ἀκριβῶς συνέβαινε; Ἦταν σὲ πλήρη ἀσυνειδησία, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεὺς, ἀποκτοῦσε συνείδησιν σταδιακῶς ἢ εἶχε πλήρη συνείδησιν ἀπ' ἀρχῆς;

"Ἄν καὶ ἡ γνώμη τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχει τὴν ἀξία που ἔχει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καλὸν εἶναι νὰ ἀκοῦμε καὶ μερικές ἄλλες φωνές: Ὁ C.H.Spurgeon εἶπε: "Νὰ ἐνθυμείσθε, ὁ Χριστὸς δὲν ἦτο ἓνας θεοποιηθεὶς ἄνθρωπος, οὔτε ἓνας ἀνθρωποποιηθεὶς Θεός. Ἦτο τέλειος Θεός καὶ συγχρόνως τέλειος ἄνθρωπος." Ὁ Marvin R. Vincent εἶπε ὅτι "ἡ συνειδησία τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἀνεστάλη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιγείου ζωῆς Του". Τέλος, θὰ ἤθελα νὰ ἀναφέρω καὶ μιὰ ἄλλη φωνή: "Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὅταν ἔγινε ἄνθρωπος. Δὲν ἀπέριψε τὴν θεότητά του, πρᾶγμα πού εἶναι ἀδύνατον νὰ τό σκεφθῆς. Παρέμεινε αὐτό πού ἦτο καὶ προσέθεσε ὅ,τι δὲν εἶχε, δηλαδὴ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, προελθούσαν ἀπὸ μίαν γυναῖκα, μίαν ἀνθρωπίνην μητέρα. Ἔγινε ὁ Θεάνθρωπος."
(R.C.H.Lenski)

Τί καλύτερον καὶ τί ἀπλούστερον νὰ δεχθοῦμε διὰ τῆς πίστεως ἐκεῖνα πού ὁ νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ ἀλλὰ πού ξεύρει ὅτι εἶναι πάσης ἀποδοχῆς ἄξια; "Καὶ ἀναντιρρήτως τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας εἶναι μέγα· ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ἐφάνη εἰς ἀγγέλους, ἐκηρύχθη εἰς τὰ ἔθνη, ἐπιστεύθη εἰς τὸν κόσμον, ἀνελήθη ἐν δόξῃ." (1 Τιμ.3:16) Τί τό ΣΑΦΕΣΤΕΡΟΝ; Χρειαζονται σχόλια; Ὁ νοῶν νοεῖτω. . . !!!

Δὲν καταλαβαίνω διατί θέλετε νὰ ἐξηγήσετε τό μεγαλύτερον μυστήριον τοῦ κόσμου! Μὰ, αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀνακάλυψίς σας εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωὴν σας; Ὁμολογῶ, δὲν καταλαβαίνω οὔτε ἐσᾶς οὔτε τοὺς σκοποὺς σας! Μήπως προσπαθεῖτε νὰ κάμετε τὸν πιστόν «πολύ περισσότερον νὰ συντρίβεται» (σελ.15) ὅταν «νιώσει» τὴν ἀλήθειαν τῆς κενώσεως, ὅπως ἐσεῖς τὴν ἐννοεῖτε;

Πάντως, ἐκεῖνο πού κατωρθώσατε νὰ κάμετε εἰς τὰ παιδιά τοῦ Θεοῦ ἦταν νὰ συντρίψετε τὰς καρδίας των ἀπὸ τὴν θλίψιν τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ διχασμοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας πού ἐπετύχατε! "Οὐαὶ εἰς τοὺς ποιμένας τοὺς φθείροντας καὶ διασκορπίζοντας τὰ πρόβατα τῆς βοσκῆς μου, λέγει Κύριος." (Ἱερ.23:1) Χάθηκε τελείως ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ; Καθὼς ἐδιάβαζα τό ἐν λόγῳ βιβλίον ἦλθε εἰς τὸν νοῦν μου τό ἐδάφιον: "... καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν θέλουσι σηκωθῆ ἄνθρωποι λαλοῦντες διεστραμμένα, διὰ νὰ ἀποσπῶσι τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν."

(Πράξ.20:29-30). Δέν υιοθέτησα τήν σκέψιν αὐτήν ἀλλά θά περιμένω νά ἰδῶ τήν συνέχειαν τῆς ἀντιδράσεώς σας. Πάντως, ἡ σιωπή σας προκειμένου νά ξεχασθῆ τό πρᾶγμα δέν μπορεί νά ν'ἀποτελέσῃ ἀπόδειξιν καλοῦ πνεύματος καί ὀρθῆς πνευματικῆς ἀντιδράσεως!

2) Δύο ἄλλαι ἐρωτήσεις προκειμένου νά διευκρινισθῆ ἓνα σημεῖον διά τό ὅποιον δέν εἶμαι βέβαιος ἄν τό καταλαβαίνω ὀρθῶς:

α) Τό θεῖον Ἐγώ ---τό ὅποιον ἦτο ἐν **ἀσυνειδησίᾳ** κατά τήν σύλληψιν καί κυφορίαν--- δέν ἦλθε **ΠΟΤΕ** σέ "συνειδησία" παρά μόνον μετά ἀπό 30 χρόνια, τήν στιγμὴν πού ἐβαπτίσθη; Ποῖος λόγος τῆς Γραφῆς ὑποστηρίζει ρητῶς τοιοῦτον ἰσχυρισμόν ὅτι δηλαδή ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε συνείδησιν τοῦ Ποῖος ἦτο τήν στιγμὴν πού ἐβαπτίσθη; Δέν «*εἴμεθα υποχρεωμένοι νά χρησιμοποιούμε, ὅλοι οἱ πιστοί, βιβλική ορολογία*» καθὼς μᾶς διδάσκει ὁ ἀδ. Καρπῶνης εἰς τήν ἐγκύκλιον ἐπιστολήν του;

β) Τό ἀνθρώπινον ἐγώ τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ πού ἀποκτοῦσε ἀγίας ιδιότητος καί μετέβαινε ἀπό τήν ἀθωότητα εἰς τήν ἀγιότητα, πῶς τὰς ἀποκτοῦσε; Δηλαδή, τί ρόλον ἔπαιζε τό θεῖον «σβησμένον» καί «σε ἀσυνειδησία» Ἐγώ; Τό θεῖον Ἐγώ, ἔστω καί «σβησμένο», δέν ἀσκοῦσε κάποια θεῖαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἐν ἐξελίξει ἀνθρώπου ἢ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐν ἐξελίξει ἐγώ; Τό μυαλό μου εὐρίσκεται εἰς ἀπορίαν καί ἀδιέξοδον! Ἄν τό δικόν σας δέν εἶναι, θά εἶχατε τήν καλοσύνην νά μοῦ δώσετε περισσοτέρας ἐξηγήσεις, διότι ὅσας ἀναφέρετε εἰς τό βιβλίον σας δέν μοῦ εἶναι ἐπαρκεῖς; Ἐκτός ἐάν δέν ὑπάρχουν ἄλλαι ἐξηγήσεις, αἱ δέ ἐρωτήσεις μου εἶναι περιτταί, διότι τό θεῖον Ἐγώ εὐρίσκετο εἰς οὐσιαστικὴν ἀνυπαρξίαν μέχρι τὰ 30 χρόνια τοῦ Ἰησοῦ καί δέν ἀσκοῦσε καμμίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ, ὁ δέ ἀνθρωπος Ἰησοῦς ζοῦσε ἀπλῶς ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ὑπάρξεως τοῦ θεοῦ Ἐγώ μέσα του!

3) Μία ἄλλη ἀπορία: Ποῖος ἄνθρωπος μέ θεῖαν, παρθενικὴν σύλληψιν διά Πνεύματος Ἁγίου, ἀπηλλαγμένος «*ἀπό τὴν ἐπιρροή του νόμου τῆς αμαρτίας που μεταβιβαζόταν κληρονομικὰ ἀπὸ τὸν φυσικὸν πατέρα*. . .», μέ ἄλλα λόγια γεννημένος διά Πνεύματος Ἁγίου, καί μέ θεῖον Ἐγώ, θά μπορούσε νά εἶναι καί νά ὀνομάζεται μόνον ἀνθρωπος, ἀπλὸς κοινὸς ἀνθρωπος καί ὄχι Θεάνθρωπος; Πῶς ἦτο ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ νόμου τῆς αμαρτίας ἐφ'ὅσον δέν εἶχε συνείδησιν ὅτι ἦτο Θεός, ἢ ὅτι εἶχε μέσα του κρυμμένον τό θεῖον "Ἐγώ"; Καί, τί σημαίνει τό ἐδάφιον Ἐβρ 2:16: "**Διότι βεβαίως δὲν ἀνέλαβεν ἀγγέλων φύσιν, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἀνέλαβεν.**" (ἀν-έλαβεν); Σταθῆτε καί σκεφθῆτε. . . καί ξαναθυμηθεῖτε ὅτι ". . . (ὁ) Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί. . . . Μέ ἄλλα λόγια ἀν-έλαβε σάρκα. . .

4) Τέλος, καί ἐν συμπεράσματι, παραθέτω μία λογικὴν ἰσότητα καί μία παράλογον ἰσότητα ἢ ἀνισότητα:

- α) Ἀνθρωπίνη σύλληψις/γέννησις σύν ἀνθρώπινον ἐγὼ σύν ἀνθρώπινον σῶμα ἢ φύσις ἴσον ΑΝΘΡΩΠΙΟΣ (δηλ. μόνον ἄνθρωπος: ΛΟΓΙΚΗ ΙΣΟΤΗΣ)
- β) Θεία σύλληψις/γέννησις σύν Θεῖον Ἐγὼ (σέ ἀσυνειδησία) σύν ἀνθρώπινον σῶμα ἢ φύσις ἴσον ἢ μεγαλύτερον τοῦ ΑΝΘΡΩΠΙΟΥ; (Μόνον ἄνθρωπος; Σκέτος ἄνθρωπος; ---"Ἐχομεν ἰσότητα ἢ ἀνισότητα; **ΑΝΙΣΟΤΗΤΑ**, βεβαίως! Ὅ,τι ἄλλο εἶναι παράλογον.)
- γ) Θεία σύλληψις/γέννησις σύν Θεῖον Ἐγὼ (σέ συνειδησία/αὐτογνωσία) σύν ἀνθρώπινον σῶμα ἢ φύσιν ἴσον ἢ μεγαλύτερον τοῦ ΑΝΘΡΩΠΙΟΥ; (Μόνον ἄνθρωπος; Σκέτος ἄνθρωπος; ---"Ἐχομεν ἰσότητα ἢ ἀνισότητα; **ΑΝΙΣΟΤΗΤΑ**, βεβαίως! Ὅ,τι ἄλλο εἶναι παράλογον.)
- δ) Θεία σύλληψις/γέννησις σύν Θεῖον Ἐγὼ (σέ συνειδησία ἢ σέ ἀσυνειδησία) σύν ἀνθρώπινον σῶμα ἢ φύσις ἴσον ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΟΣ: ΛΟΓΙΚΗ ΙΣΟΤΗΣ.)

Δέν εἶναι πράγματι μέγα τό μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως; Διερωτώμεθα, ποῖοι πράγματι εἶναι ἐκεῖνοι πού «*κατασκευάζουν ἕναν Ἰησοῦν των δικῶν τους επινοήσεων. . .*» (σελ.37) καί προσπαθοῦν νά προσαρμόσουν τήν ἀπλότητα τῶν Γραφικῶν διατυπώσεων εἰς τά μέτρα τοῦ ἰδικοῦ των **ὀρθολογισμοῦ πού δέν εἶναι παρά καθαρὸς παραλογισμὸς...** Κάτι τέτοιες ὀρθολογικὲς σκέψεις καί ιδέες ἔχουν εἰσβάλλει εἰς πλείστας ὄσας θεολογικὰς σχολὰς ὅλου τοῦ κόσμου... Τὰ συμπεράσματα δικά σας!

Συνεπῶς:

- (1) Ἐάν ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶχε θεῖον Ἐγὼ μέσα Του ἀκόμη καί σέ ἀσυνειδησία δέν ἦτο δυνατόν νά εἶναι μόνον ἄνθρωπος, ἔστω καί ἂν εἶχε τήν ἀνθρωπίνην φύσιν καί διήλθε ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ἐξελικτικὰ στάδια. . . Μέ ἄλλα λόγια: Ἦτο ποτέ δυνατόν νά εἶναι μόνον ἄνθρωπος ---ἔστω καί ἐάν ὑποθέσωμεν ὅτι δέν εἶχε τὰς θείας ιδιότητάς Του--- ἀφοῦ εἶχε τό θεῖον Ἐγὼ τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος, τήν προσωπικότητα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ;;; Καί μόνον ὅτι εἶχε γεννηθεῖ ἀπὸ "θεῖον σπέρμα", ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις, δέν μπορούσε νά εἶναι μόνον ἄνθρωπος!
- (2) Ὁ Θεὸς ἔπλασε τόν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του. Μήπως διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος ἔγινε ἴσος τοῦ Θεοῦ;
Ὁ Υἱός/Θεὸς ἔγινε ὅμοιος τοῦ ἀνθρώπου (ὁμοίωσις καὶ σχῆμα). Μήπως διὰ τοῦτο ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἴσος μέ τόν ἄνθρωπον ἢ μόνον ἄνθρωπος; Καί μή ξεχνοῦμε: "Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος εἶναι ἐκ τῆς γῆς

χοϊκός, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ." (1 Κορ.15:47) Τί σημαίνει ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ;

Καί μία ἀπλοϊκή ἐρώτησις: "Ὅταν ἓνας ἀντιβασιλεύς, ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ βασιλέως, ἀποθέτη τὴν στολήν του, ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ παλάτι του, θέτει κατὰ μέρος "τά διαπιστευτήρια τῆς μεγαλειότητός του" καί τὴν "πηγὴν" τῆς δόξης του, πηγαίνῃ χωρὶς ἀκολουθία, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ κάποιον σκοπὸν, καί συμφύρεται incognito μετὰ τοῦ πλήθους καί δέν θέλει, ἀκόμη καί σέ στιγμὲς πού κινδυνεύει ἡ ζωὴ του, ---προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του--- νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ιδιότητός του καί τῆς ἐξουσίας του, ἀλλὰ κινεῖται ἐν ἐξαρτήσει καί σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ βασιλέως, μήπως τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔπαυσε νὰ εἶναι ὅ,τι εἶναι; Ἡ μήπως τὸ ἐγὼ του περιέρχεται «σε πλήρη ἀσυνειδησία»; Οἱ περιπέτειες καί τὰ παθήματα, τὰ ὅποια ἐνδεχομένως νὰ ὑποστῇ δέν θὰ εἶναι ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐπιλογῆς του, αὐτῆς τῆς ἐνσυνειδήτου καί ἐκουσίας ταπεινώσεώς του; (Λουκ.4:14· Ἰωάν.5:19· 8:28· 14:10· 14:28).

Ὁ Thomas Watson εἶπε: "Ἐνα σύννεφο γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιον δέν προκαλεῖ ἀλλαγὴ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἡλίου· ἂν καί ἡ θεία φύσις ἐκαλύφθη μὲ ἀνθρώπινον σῶμα, δέν προεκάλεσε μεταβολὴν εἰς τὴν θείαν φύσιν."

Καί κάτι ἄλλο: Διατί τὴν παρενθετικὴν φράσιν, "κατὰ τὸ Ἐγὼ Του", δέν τὴν συμπεριέλαβεν ὁ ἀδ. Καρμπώνης εἰς τὴν ἀρχικὴν ἐνυπόγραφον δῆλωσιν του καί εἰς τὸ πρακτικὸν τοῦ 1951 ἀλλὰ τὴν προσθέτει σήμερα; **Διατί; Καί** εἰς ποῖον σημεῖον τῆς Γραφῆς εὐρίσκεται ἡ ἔκφρασις "κατὰ τὸ Ἐγὼ Του"; Καί τί σημαίνει "Ἐγὼ"; Δέν σημαίνει ὁ ἑαυτὸς μας ὡς ὑποκείμενον σκεπτόμενον; Δέν σημαίνει τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς προσωπικότητος τὸ ὅποιον ἀντιλαμβάνεται, ἐνθυμεῖται, ἀξιολογεῖ, προγραμματίζει καί ἀνταποκρίνεται καί ἐνεργεῖ εἰς τὸ περιβάλλον του; Τὸ θεῖον ἐνσυνείδητον Ἐγὼ, κατὰ Καρμπώνην, δέν ἐσκέπτετο, δέν ἤξευρεν ὅτι ὑπάρχει, δέν εἶχε συνείδησιν ἑαυτοῦ, δεδομένου ὅτι ἦτο «σβησμένον» (σελ.43) καί «σε τέλεια ἀσυνειδησία» (σελ.38);

Ρίξτε, ἀδελφοί, καί καμιά ματιὰ εἰς κάποιο κατάλληλο βιβλίον! Καί εἰάν δέν ἔχετε πολὺν χρόνον, ρίξτε ἔστω μιὰ ματιὰ εἰς κάποιαν καλὴν ἐγκυκλοπαίδειαν πχ. εἰς τὴν Encyclopaedia Britannica καί εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαίδειαν Larousse. . .

Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησίν μου, εἰς τὴν ἀπὸ 9/2/99 ἐπιστολήν μου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἀδ. Καρμπώνης δέν ἔδωκε ἀπάντησιν: Εἰς ποῖον ψυχολογικὸν ἢ φιλοσοφικὸν σύγγραμμα ἢ λεξικὸν ἢ ἐγκυκλοπαίδειαν εὐρήκε ὅτι ὑπάρχει δυνατότης τὸ Ἐγὼ, τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ὑπάρχῃ "**σκέτο, μόνον**" χωρὶς τὴν φύσιν του καί τὰς ἐμφύτους ἢ/καί ἐπικτήτους ιδιότητάς του;

Κεφάλαιον: ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

1) Ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεὺς ὅτι τὸ πρῶτον στάδιον τῆς φυσικῆς του ἀναπτύξεως ἦταν «*ἡ κατάστασις τῆς πλήρους ἀσυνειδησίας ὡς ἔμβρυον καὶ*

ως βρέφος» καί ὅτι τό βρέφος Ἰησοῦς, ὅταν Τοῦ ἔκαμαν τήν περιτομήν, ὅταν Τόν παρουσίασαν εἰς τόν Κύριον, ὅταν Τόν ἀνεδέχθησαν εἰς τά ἀγκάλας των ὁ Συμεών καί ἡ Ἄννα καί προεφήτευσαν ἐπ' αὐτοῦ, καί ὅταν εἰς τά δώδεκά Του χρόνια εὐρέθη εἰς τόν ναόν ὅτι «*Δεν εἶχε ἀκόμη τήν ἀποκάλυψη καί γνώση ποῖος ἦταν.*» Καί ὅτι εἰς τόν ναόν δέν ἦταν παρά ἀπλῶς ἕνας καταπληκτικός νεαρός μαθητής τοῦ Ἰσραήλ! «*Μέχρι τήν ηλικία των ἑξὶ χρόνων . . . διδασκόταν στα πόδια της μητέρας. . . Από τήν ηλικία των ἑξὶ χρόνων μέχρι τήν ηλικίαν των δώδεκα, διδασκόταν ἀπό τον ραβίνο της γειτονιάς.*» Ἄκόμη καί ἡ ἀπάντησις πού ἔδωσε στούς γονεῖς του ὅτι **"εν τοῖς του Πατρός μου δει εἶναι με"** οὐδέν «*το εκπληκτικό*» περιέχει!!! Αὐτά ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεύς!

Ἐρωτῶ: Διατί ἄραγε δέν ὠνόμασε τόν Θεόν Θεόν ἢ Κύριον ἀλλά τόν ὠνόμασε Πατέρα Του; Ἄφου τό θεῖον Ἐγώ Του δέν εἶχε ἐπίγνωσιν τοῦ Ποῖος ἦτο, διότι, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεύς, «*Σε ὅλες αὐτές τις περιπτώσεις βρισκόταν σε τελεία ἀσυνειδησία. . .*», δέν θά ἔπρεπε νά πιστεῦῃ ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἦταν ὁ πραγματικός Του πατέρας, ὅπως ἀκριβῶς τό ἐπίστευαν, "ὡς ἐνομιζέτο", ὅσοι Τόν ἐγνώριζαν: **" . . . οὐχ οὗτος ἐστὶν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός;"** (Ματ.13:15) Ὁ πατέρας τοῦ Ἰωσήφ δέν ζοῦσε ἐκεῖνη τήν ἐποχὴν; Βεβαίως ζοῦσε! Τό σπίτι του δέν ἦτο εἰς τήν Ναζαρέτ; Βεβαίως ἦτο εἰς τήν Ναζαρέτ! Ὁ ναός τοῦ Σολομώντος εἰς τά Ἱεροσόλυμα ἦταν τό σπίτι τοῦ καθ' ὑπόθεσιν ἐπιγείου πατέρα του; Βεβαίως ὄχι!

Θά ἤθελα, ἐν παρενθέσει, νά παρατηρήσω ὅτι οἱ ἀκούοντες Αὐτόν εἰς τόν ναόν δέν ἐθαύμαζον Αὐτόν μόνον διά τὰς ἐρωτήσεις του ἀλλά καί διά τὰς ἀποκρίσεις Του. . . Συνεπῶς, ὑπῆρχε μετάδοσις γνώσεως ἢ σοφίας. . . Ἄς ἐνθυμηθούμε τόν τρόπον πού ἐδίδασκε. . . μετά τά 30 χρόνια Του!

- 2) Ἰσχυρίζεται, ἐπίσης, ὁ συγγραφεύς ὅτι ἂν ὑπετάσσετο εἰς τοὺς γονεῖς του τοῦτο ὠφείλετο εἰς τό γεγονός ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν εἶχε τήν κατοχήν ἀλλά οὔτε καί τήν γνώσιν των θεῖων ιδιοτήτων Του, ἄλλως ἢ ὑπακοή Του στοὺς γονεῖς του θά ἦταν ἀσυμβίβαστος! (σελ.39)

Ἐρωτῶ: Πόθεν αὐτό τό αὐθαίρετον συμπέρασμα διά τόν Ἰησοῦν; Ἡ κατοχή καί ἡ γνώσις τῶν θεῖων ιδιοτήτων Του θά τοῦ ἀπηγόρευε νά ὑποτάσσεται ὄχι μόνον εἰς τοὺς γονεῖς του ἀλλά καί εἰς τόν Νόμον. . . Τόν Νόμον μετά πιστότητος τόν ἐτήρει. Ἄκόμη καί κατά τήν βάπτισίν Του ὑπό τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ἡ ὁποία δέν ἦτο ἀναγκαία διά τόν Ἰησοῦν. . . Εἶχε ἀνάγκην ἀπό μετάνοιαν καί ἐξομολόγησιν τῶν ἁμαρτιῶν Του; Ἦτο ἁμαρτωλός ὁ Ἰησοῦς; **" . . . Ἄφες τώρα διότι οὕτως εἶναι πρέπον εἰς ἡμᾶς νὰ ἐκπληρώσωμεν πᾶσαν δικαιοσύνην. Τότε ἀφίνει αὐτόν."** (Ματ.3:15) Ἦταν πρέπον νά δεχθῇ ὁ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς βάπτισμα μετανοίας καί δέν ἦταν πρέπον νά ὑποτάσσεται μέ τόν

ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ Νόμου σεβασμὸν καὶ ὑπακοήν πρὸς τοὺς "γονεῖς Του"; "ὅτε ὁμως ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, ὅστις ἐγεννήθη ἐκ γυναικὸς καὶ ὑπετάγη εἰς τὸν νόμον," (Γαλ.4:4). Τὴν ὑποταγήν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς αὐτούς δὲν τὴν προέβλεπεν ὁ Νόμος εἰς τὸν ὁποῖον ἐκουσίως καὶ αὐτόβουλα εἶχεν ὑποταγή; Καὶ κάτι ἄλλο, παρεμπιπτόντως: Ἐάν ὁ Κύριος ἐξεδήλωνε συνεχῶς τὰς θείας ἐξουσίας καὶ ιδιότητάς Του δὲν θὰ ἦτο ἐκτυφλωτικὴ καὶ ἐκβιαστικὴ ἡ παρουσία Του;

- 3) Ἐπίσης, ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν φαινόταν πουθενά μέχρι τὴν ηλικίαν των τριάκοντα ἐτῶν διότι «*Ἐπρεπε φυσικά και πνευματικά να ωριμάσει...*» (σελ.39 καὶ κασσέττες).
Εἰς ποίαν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ιδιότητα ὠρίμαζε; Καὶ καθ' ὄν χρόνον δὲν εἶχεν ἀκόμη ὠριμάσει, μήπως ἔκαμε λάθη ἢ ἀμαρτίας; Ὁ ἀνώριμος ἄνθρωπος δὲν κάμνει "ἀνώριμες" πράξεις; Μᾶς λέγει πουθενά ἡ Γραφή ὅτι μετενόησε διὰ κάποιαν πράξιν Του ἢ ἐλυπήθη διὰ κάποιαν ἄστοχον ἐνεργειάν Του ἢ διὰ κάποιον πικρὸν λόγον τὸν ὁποῖον εἶπε; Εἰς ποῖον εἶδος διαπαιδαγωγήσεως εἶχαν ὑποβάλει τὸ παιδίον Ἰησοῦν καὶ εἰς ποῖον τομέα ὑπῆρχε ἐξέλιξις; Μήπως ἔκανε ἀταξίες καὶ τοῦ τραβοῦσαν τὸ αὐτί ἢ χρησιμοποιοῦσαν τὴν ράβδον;
- 4) Εἰς τὴν σελίδα 40 ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεὺς ὅτι «*Ἀπ' ὅ,τι φαίνεται στις ἹΑγιες Γραφές, ο Ἰησοῦς γράμματα δεν ἔμαθε.*» Εἰς τὴν σελίδα 38 μᾶς εἶπε ὅτι «*Μέχρι την ηλικία των ἔξι χρόνων . . . διδασκόταν στα πόδια της μητέρας... Από την ηλικία των ἔξι χρόνων μέχρι τὴν ηλικίαν των δώδεκα, διδασκόταν ἀπὸ τὸν ραβῖνο τῆς γειτονιάς. Στὴν ηλικία των δώδεκα ἐτῶν ἐθεωρεῖτο Υἱὸς τοῦ Νόμου με τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς στη Συναγωγή και στὴν ηλικία που καθιέρωνε ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος*». Ἐφοῦ δὲν εἶχε μάθει γράμματα, τί εἶχε μάθει ὅταν ἔμαθῆτε εἰς τὰ πόδια τοῦ ραβίνου τῆς γειτονιάς του ἀπὸ τὴν ηλικίαν τῶν ἔξι μέχρι τὴν ηλικίαν των δώδεκα (καθὼς λέγουν αἱ παραδόσεις); Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κάποια ἀντίφασις εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ συγγραφέως;
- 5) Καὶ κάτι ἄλλο: Ἐάν ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε φανερῶσει κάτι ἀπὸ τὰς "θεϊκάς" Του ιδιότητας ὅταν ζοῦσε ὑποτασσόμενος εἰς τὴν μητέρα του, πῶς ἐτόλμησε ἢ μητέρα Του νὰ τοῦ ὑποδείξῃ ἔμμεσα νὰ κάνη κάτι ὅταν ἔλειψε ὁ οἶνος εἰς τὸν γάμον ἐν Κανᾶ; Οἶνον, Τοῦ εἶπε, δὲν ἔχουν. Διατί Τοῦ τό εἶπε; Μήπως ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἀρμόδιος καὶ ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ κρασιοῦ; Ἡ μητέρα Του δὲν ἤξευρε Ποῖον εἶχε γεννήσει καὶ πῶς Τὸν εἶχε γεννήσει; Δὲν τῆς εἶχε δώσει σαφεῖς πληροφορίας ὁ ἄγγελος; Δὲν εἶχε ἰδεῖ τίποτε τὸ καταπληκτικὸν ἢ ὑπερφυσικὸν εἰς τὴν ζωὴν Του κοντὰ τῆς; Δὲν εἶχε ποτέ κουβεντιάσει ἢ μητέρα Του μὲ τὸν Υἱὸν τῆς τὰ τῆς γεννήσεώς Του; Καὶ διατί τῆς ἀπήντησε κατὰ τρόπον ἀρνητικόν, καὶ θὰ λέγαμε μάλιστα προσβλητικόν, ἂν εἰς τὰ λόγια τῆς δὲν εἶχε διακρίνει προτροπὴν τῆς διὰ νὰ κάμη

θαύμα; Διατί τῆς εἶπεν "...δὲν ἦλθεν ἔτι ἡ ὥρα μου."; Διά ποίαν ὥραν Του ὠμίλη; Ἄς προσέξωμε ξανά τόν διάλογόν τους: "**Καὶ ἐπειδὴ ἔλειψεν ὁ οἶνος, λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτόν· Οἶνον δὲν ἔχουσι. Λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· Τί εἶναι μεταξύ ἐμοῦ καὶ σοῦ, γύναι; δὲν ἦλθεν ἔτι ἡ ὥρα μου. Λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ πρὸς τοὺς ὑπηρέτας· Ὁ, τι σὰς λέγει, κάμετε.**" (Ἰωάν.2:3-5)

- 6) Κλείνοντας, ὁ συγγραφεὺς τὸ κεφάλαιον τοῦτο μᾶς λέγει: «*Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλε, ἄνθρωπος ἔπρεπε νὰ πληρώσει*».

Ποῖος τότε ὁ ρόλος τοῦ θείου "Ἐγὼ" μέσα εἰς τόν "ἄνθρωπον" ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε τὸ χρέος μας; Ἡ ἀναμαρτησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀπετέλει "παρέμβασιν" θείαν; Δέν ἦτο ἀναγκαῖα ἡ ἐν λόγῳ παρέμβασις, ὥστε ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς νὰ μείνη ἀναμάρτητος καὶ νὰ δυνηθῆ νὰ πληρώσῃ τὸ "χρέος" μας; Αὐτὸ δὲν σὰς λέγει τίποτε ὅσον ἀφορᾷ τὴν θείαν παρέμβασιν εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας μας;

Κεφάλαιον: ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΗΣ ΤΟΥ

- 1) Δέν σὰς φαίνεται περίεργο, ἀδελφοί, πῶς ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς διέκρινε τὴν «*ἠθικὴν αυθεντίαν*» τοῦ Ἰησοῦ **ΠΡΙΝ** Τόν βαπτίσει (σελ.42) καὶ τοῦ εἶπε "**Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω νὰ βαπτισθῶ ὑπὸ σοῦ, καὶ σὺ ἔρχεσαι πρὸς ἐμέ;**", ὁ δὲ Ἰησοῦς δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἀντιληφθῆ ἀκόμη Ποῖος ἦτο παρά μόνον **ΜΕΤΑ** τὸ ἐν ὕδατι καὶ Πνεύματι βάπτισμά Του; Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τόν Ἰωάννην ---ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς **ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΗ ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ**, ὥστε, καθὼς ἰσχυρίζεσθε, νὰ συνειδητοποιήσῃ Ποῖος ἦτο--- δέν εἶναι ἀποκαλυπτικὴ τοῦ ὅτι ἐγνώριζε Ὅποῖος ἦτο **ΠΡΟ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ**; ". . . "Ἄφες τώρα διότι οὕτως εἶναι πρόπον εἰς ἡμᾶς νὰ ἐκπληρώσωμεν πᾶσαν δικαιοσύνην. Τότε ἀφίνει αὐτόν." (Ματ.3:15) Συνεννοοῦντο μέ τά μάτια. . . Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς ἤξευρε ποῖος ἦτο ὁ Χριστός, Ποῖος ἦτο πρὶν κἄν ἀκούσῃ τὴν ἀπὸ Θεοῦ φωνὴν καὶ ἰδῆ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐν εἶδει περιστερᾶς!

Ὁ Ἰωάννης ἤξευρε ὅτι ἦταν ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου ὁ δὲ Ἰησοῦς δὲν τὸ ἤξευρε!!! "...Ἰδοῦ, ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Οὗτος εἶναι περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον· Ὁπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ, ὅστις εἶναι ἀνώτερός μου, διότι ἦτο πρότερός μου." (Ἰωάν.1:29-30) Καλόν εἶναι δέ νὰ μὴ ξεχνοῦμε καὶ τόν λόγον τόν ὁποῖον εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του: "**Ἄλλ' ἐγὼ ἔχω τὴν μαρτυρίαν μεγαλητέραν τῆς τοῦ Ἰωάννου· διότι τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἔδωκεν ὁ Πατὴρ διὰ νὰ τελειώσω αὐτά, αὐτὰ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ πράττω, μαρτυροῦσι περὶ ἐμοῦ ὅτι ὁ Πατὴρ μὲ ἀπέστειλε.**" (Ἰωάν.5:36).

- 2) «*Με τη βύθισή Του στα νερά του Ιορδάνη, τελειώνει η περίοδος της ψυχικής μόρφωσης του Ιησού και μία νέα περίοδος μόρφωσης πνευματικής*

πλέον, θα αρχίσει. Οι ιδιότητες και τα χαρίσματα που είχαν ως τότε αποκτηθεί, θα πρέπει τώρα να δαπανηθούν στις αυξανόμενες από μέρα σε μέρα απαιτήσεις της Μεσσιανικής κλήσης, ως την υπερτάτη θυσία Του πάνω στον σταυρό:» . . . «Από τη στιγμή τούτη το Πνεύμα το 'Αγιον θα Τον χρίσει Μεσσία του Ισραήλ. . .» (σελ.42) Καί συνεχίζει ο συγγραφεύς εις τήν έπομένην σελίδα 43: «Αυτή είναι η επίσημη ώρα που ο Ιησούς Χριστός αποκτά την τέλεια συνείδηση ότι ήταν ο Μονογενής Υιός που είχε -σε μιά στιγμή της ενσάρκωσης- σβήσει για να μη τη χάση ποτέ πιά, ούτε να την αφήσει να σκοτεινιάσει. Από τη στιγμή τούτη και ιδιαίτερα μετά τη νίκη Του κατά του πειραστή στην έρημο, οπότε και σφραγίζεται η αποστολή Του ως Μεσσία, είναι που θα μπορεί να αντλεί από τις αναμνήσεις Του από τη ζωή της κοινωνίας Του με τον Πατέρα, στην παρελθούσα αιωνιότητα. Από τότε θα μπορεί να πει: "ο πατήρ με απέστειλε". . . . και τόσα άλλα.» (σελ.43)

Είς ποίον μέρος τής Βίβλου εύρηκε αυτά γραμμένα καί εις ποίαν ρητήν αναφοράν τής Βίβλου έστηρίχθη διά τήν έξαγωγήν τοιούτων "πεφωτισμένων" συμπερασμάτων; Τί νά ειπή κανείς; Πώς νά χαρακτηρίση κανείς τέτοιες ιδέες; **"Θου, Κύριε, φυλακήν τῷ στόματι μου"**! Ἐς ἄρκεσθῶ εις έρωτήσεις: Τό θεῖον Ἐγώ πού ὑπῆρχε μέσα εις τόν ἄνθρωπον Ἰησοῦν, καθώς αὐτός έμεγάλωνε, δέν ἤξευρε Ποῖο ἦταν; Δέν ἤξευρε ὅτι ἦταν ὁ Μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ; Εἶχε «σβήσει», τήν ὥρα τῆς ενσάρκωσης, ἦταν σέ νάρκη, σέ πλήρη λήθαργο, «σε πλήρη ασυνειδησία»; Τί ιδιότητας αποκτούσε ὁ Υἱός τοῦ Ἄνθρώπου; (σελ.42) Τί ιδιότητας; Καί ποῖον ἀπό τά δύο "έγώ" έχειρίζετο αὐτάς τάς αποκτωμένας ιδιότητας; Τό θεῖον «σε ασυνειδησία» ἢ τό ἀνθρώπινον έγώ; Θά ἦτο καλόν νά μάς τό διευκρινίσῃ ὁ συγγραφεύς!

Καί πῶς ἀφοῦ τό θεῖον Ἐγώ ἦταν «σε πλήρη ασυνειδησία» μέσα εις τόν ἄνθρωπον Ἰησοῦν, ὁ δέ ἄνθρωπος Ἰησοῦς δέν ἤξευρε ὅτι ἦταν ὁ Μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ, πῶς ἔμεινε ἄμωμος, ἀναμάρτητος καί πῶς δέν κατώρθωσε ὁ διάβολος νά ἐκμεταλλευθῇ τήν ἄγνοιάν του αὐτήν καί νά Τόν ὠθήσῃ καί νά Τόν ρίξῃ εις τήν ἁμαρτίαν ὅπως ὄλους ἐμάς; Ποῖον στοιχεῖον μέσα Του τόν ἐκράτει ἀναμάρτητον καί δέν ἔπεσεν ὡς ὁ Ἄδάμ; Ἄφοῦ δέν εἶχε ἐπίγνωσιν τοῦ θεοῦ Ἐγώ μέσα Του, ἀφοῦ δέν ἤξευρε Ποῖος ἦτο, διατί δέν ἔκαμε τήν ζωήν τῶν συνομιλήκων του καί δέν ἐπεδίωξε τόν γάμον μέχρι τά τριάντα Του χρόνια; Ἐάν δέν εἶχε τό Πνεῦμα χωρίς μέτρον (1Ἰωάν.3:34) δέν θά ἔκαμνε λάθη καί ἀστοχίες εις τήν ζωήν του μέχρι τά τριάντα Του χρόνια; ". . . δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ τοῦ Πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας"; (Ἰωάν.1:14) Αὐτό δέν ἴσχυε πρῖν ἀπό τήν βάπτισίν Του;

Ἐρωτῶ: Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής εἶχε πλησθεῖ Πνεύματος Ἁγίου ἀπό κοιλίας μητρός, ὁ δέ Ἰησοῦς, ὁ Μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ,

τό δεύτερον Πρόσωπον τῆς θείας Τριάδος, τό Ἄρνιον τό ἐσφαγμένον ἀπό καταβολῆς κόσμου, ἐνῶ ἦτο Θεός καί ἐγεννήθη κατά σάρκα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου δέν ἦτο πλήρης πνεύματος Ἁγίου ἀλλά εὐρίσκετο ἐντός πνευματικοῦ κενοῦ! Τό Ἄρνιον τό ἐσφαγμένον ἀπό καταβολῆς κόσμου δέν ἐγνώριζε τήν ταυτότητά Του; Ἡ μνήμη Του ἤρχισε νά λειτουργῇ καί νά ἐνθυμῆται τήν ζωὴν Του μέ τόν Πατέρα Του καί τά ὅσα εἶχε μάθει ἀπό τόν Πατέρα Του μόλις βυθίστηκε εἰς τά ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου ; ; ; . . . ! ! !

Θεέ μου, Θεέ μου! Τί ἀκούω! Τί διαβάζω; Ποῖος λόγος τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐπιβεβαιώνει ὅτι ἡ μνήμη τοῦ Ἰησοῦ ἤρχισε νά λειτουργῇ μετά τήν βάπτισίν Του;

Ἡ ὅλη ἐν σαρκί φανέρωσις τοῦ Κυρίου διά τήν σωτηρίαν μου εἶναι δι' ἐμέ ἓνα μέγα ἀνεξιχνίαστον μυστήριον! ". . . (ὁ) Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί. . ." Γιά σὰς τί εἶναι; Ἄλλά ξεχάσα! Πρὸς τί ἡ ἐρώτησίς μου αὐτή; Ἔσεῖς κατωρθώσατε νά τό **ἀπομυστηριοποιήσετε!**

- 3) Καί συνεχίζει ὁ συγγραφεύς: *«Από τη στιγμή τούτη. . . το Πνεῦμα το Ἁγιο θα Τον χρίσει Μεσσία του Ισραήλ».*

Ὡστε ἀπό τῆ στιγμῆ ἐκείνη, λοιπόν, τοῦ βαπτίσματος ἦταν πού ἐχρίσθη Μεσσίας τό Ἄρνιον τό ἐσφαγμένον ἀπό καταβολῆς κόσμου; Τά συμπεράσματα δικά σας!

- 4) *«Ὁμως, αν και ἔλαβε συνείδηση ὅτι ἦταν ο Υἱὸς ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς βάπτισης, δεν ἔλαβε ὁμως το «εν μορφῇ Θεοῦ» που εἶχε ἀφήσει στον Πατέρα, ὅταν «εαυτὸν ἐκένωσε» για να λάβει το «μορφὴν δούλου».* Καί συνεχίζει ὁ συγγραφεύς ἐρμηνεύων ἐπὶ τῆ βάσει αὐτῶν τῶν συλλογισμῶν. . . τούς πειρασμούς Του, τὴν μεταμόρφωσίν του καί τόν πειρασμόν εἰς τὴν Γεθσημανῆ (σελ.43-44). . .

Δέν ἐδιαβάσατε ποτέ ὅτι οἱ μαθητές του καί ἄλλοι τινές ὠμολογοῦσαν ὅτι ἔβλεπαν εἰς τό πρόσωπον καί τὴν ζωὴν Του τὴν δόξαν Αὐτοῦ ὡς Μονογενοῦς. . . **"Καὶ ὁ Λόγος ἔγεινε σὰρξ καὶ κατώκησε μεταξὺ ἡμῶν, καὶ εἶδομεν τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ τοῦ Πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας."** (Ἰωάν.1:14) "Ἐβλεπαν τὴν δόξαν Αὐτοῦ ὡς Μονογενοῦς παρὰ τοῦ Πατρός! Τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ πού ἦτο μετά τῶν ἀνθρώπων: τοῦ **Ἐμμανουήλ!** Δέν τὴν εἶδαν ἀπλῶς ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅταν ἔγινε ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΣ, ἀλλά ὅταν ἀκόμη ἦτο ἐπὶ τῆς γῆς. . .

- 5) Εἰς τὴν σελίδα 44 μᾶς λέγει: *« . . . ἄλλως οἱ πειρασμοὶ δεν θα εἶχαν νόημα, ἂν απευθυνόταν σε προσωπο που διέθετε υπερβατικὲς ιδιότητες».* Τότε διατί ὁ Χριστός, τὴν ὥρα τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ πού ὁ διάβολος Τοῦ εἶπε **"Ἐὰν ἦσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. . ."** ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε εἰς τόν Διάβολον (Ματ.4:1-10) **"δὲν θέλεις πειράσει Κύριον τὸν Θεὸν**

σου... Κύριον τὸν Θεὸν σου θέλεις προσκυνῆσαι καὶ αὐτὸν μόνον θέλεις λατρεύσει." (Λουκ.4:3-13) Ἦταν "Κύριος" καὶ "Θεός" χωρὶς θεϊαν προσωπικότητα, θεϊαν φύσιν καὶ θεϊας ιδιότητας;

- 6) Ὅμοίως, εἰς τὴν αὐτὴν σελίδα 44 μᾶς ὁμιλεῖ ὁ συγγραφεὺς διὰ τὴν μεταμόρφωσιν Του κατὰ τὴν ὁποίαν «. . .θα εκλάμψει γιὰ μιὰ στιγμή ἡ δόξα που κατοικοῦσε μέσα Του,...». Ἦκουσα καλά; Τί κατοικοῦσε μέσα Του ; ; ; Ἦ δόξα Του; Πῶς τοῦτο; Δέν τὴν εἶχε ἀφήσει καὶ ἐμπιστευθεῖ εἰς τὸν Πατέρα Του; Κάποιες ἀντιφάσεις δέν διακρίνεται; Τὰ συμπεράσματα δικά σας.

Εἰς τό σημεῖον τοῦτο κρίνω ἀναγκαῖον νά ἀνοίξω μιαν παρένθεσιν σχετικῶς μέ τό ἐδ. Πράξ.10:38: **"πῶς ὁ Θεὸς ἔχρισε τὸν Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ με Πνεῦμα Ἅγιον καὶ με δύναμιν, ὅστις διήλθεν εὐεργετῶν καὶ θεραπεύων πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου, διότι ὁ Θεὸς ἦτο μετ' αὐτοῦ."** Τό ἐδάφιον τοῦτο ἐνδέχεται νά δώσῃ εἰς ὠρισμένους τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τό ἐν ὕδατι βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ Ναζαρέτ, κατὰ τό ὅποιον ὁ Θεός τόν ἔχρισε "μέ Πνεῦμα Ἅγιον καὶ δύναμιν" ἀπετέλεσε τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἀπαλλαγῆς του ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς ἀσυνειδησίας καὶ τῆς λήψεως συνειδήσεως ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ποῖος ἦτο, τὴν ἀπαρχὴν τῆς λήψεως Πνεύματος Ἁγίου καὶ τὴν ἀπαρχὴν λήψεως δυνάμεως, προκειμένου νά ριφθῇ εἰς τὴν διακονίαν κλπ. Τοιοῦτον τι εἶναι ὅλως ἀπαράδεκτον καὶ ἐξωβιβλικόν.

Ἦν ρίξωμε μιὰ ματιὰ εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ ἂν ἐνθυμηθοῦμε τὰς περιπτώσεις εἰς τὰς ὁποίας ἐφηρμόζετο τό χρίσμα διαπιστώνομε ὅτι ἡ πράξις τοῦ χρίσματος μέ ἀρωματικόν ἔλαιον ἐσήμαινε τὴν ἀφιέρωσιν κάποιου ἀνθρώπου (προφήτου, ἀρχιερέως ἢ βασιλέως) ἢ πράγματος (ιερά, ἅγια, κεχωρισμένα δοχεῖα ἢ σκευὴ) διὰ κάποιον ἅγιον ἢ ἱερόν σκοπόν. Τό χρίσμα ἐδίδετο εἰς πρόσωπα πού ἐπλήρουν ὠρισμένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις, προκειμένου νά ἐπιβεβαιωθῇ, ἐπικυρωθῇ καὶ ἐγκαινιασθῇ ὁ σκοπός καὶ ἡ ἀποστολή τους. Ἐχρίοντο διότι ἦσαν κατάλληλα πρὸς ὠρισμένον σκοπόν, διακονίαν ἢ λειτούργημα. Δέν ἦτο τό χρίσμα πού καθιστοῦσε τὰ πρόσωπα αὐτὰ κατάλληλα δι' ὠρισμένην ἀποστολήν ἢ λειτούργημα ἀλλὰ τό χρίσμα ἀπετέλει ἐπιβεβαίωσιν τῆς καταλληλότητός των καὶ τοῦ προορισμοῦ των διὰ κάποιο λειτούργημα ἢ διακονίαν. Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἀνέβη ἐκ τοῦ ὕδατος, ἠνοίχθησαν οἱ οὐρανοί, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον κατήλθεν ὡς περιστέρα καὶ ἦλθεν ἐπ' Αὐτόν καὶ ἠκούσθη φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν, λέγουσα· Οὗτος εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς τὸν ὅποιον εὐηρεστήθην... Αὐτὰ δέν ἦσαν παρά ἐπιβεβαίωσις καὶ ἐπικύρωσις τοῦ Ποῖος ἦτο ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τό Ἄρνιον τό ἐσφαγμένον καὶ κεχρισμένον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου διὰ τὴν Μεσσιανικὴν ἀποστολήν Του.

Ὁ νοῶν νοεῖτω!

Κεφάλαιον: Η ΑΝΥΨΩΣΗ ΣΤΗ ΔΟΞΑ

Εἰς τὰς σελίδας 45-46 μᾶς λέγει: «*Ὁ Χριστός δανείστηκε ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση -στη γήινη φάση τῆς ὑπαρξῆς Του- ὅ,τι ἦταν δικό τῆς: τὴν ἀτέλειά τῆς, τὴν ἀδυναμία τῆς, τὴ θλίψη τῆς κλπ, γιὰ νὰ μοιραστεῖ μαζί τῆς ὅ,τι ἀνήκε αἰώνια σὲ Αὐτόν, . . .*». Τί σημαίνει «*δανείστηκε*»; Ποῖός δανείστηκε καὶ τί; Ἀκόμη καὶ τὴν ἀτέλειαν; Τί ἐννοεῖ μέ τὴν λέξιν ἀτέλειαν, δι' Ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἔφερε μέσα Του τὸ θεῖον Ἐγὼ καὶ εἶχε τὸ Πνεῦμα χωρὶς μέτρον; Εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἀγίας Γραφῆς χρησιμοποιοῦται ἡ λέξις ἀτέλεια διὰ τὸν Ἰησοῦν; Μήπως ὁ συγγραφεὺς προσπαθεῖ ἔμμεσα νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ἀδικαιολόγητα; Δέν θὰ ἔκαμνε καλύτερα νὰ παραδεχθῆ ἀπλὰ καὶ ταπεινά τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀνεξιχνιάστου μυστηρίου πού δηλώνεται σαφέστατα μέ τὸ καταπληκτικόν ἐδάφιον: **"Καὶ ἀναντιρρήτως τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας εἶναι μέγα· ὁ Θεὸς ἐφανερῶθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ἐφάνη εἰς ἀγγέλους, ἐκηρύχθη εἰς τὰ ἔθνη, ἐπιστεύθη εἰς τὸν κόσμον, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ."**;

3. Η ΣΥΓΓΕΝΙΚΗ ΤΟΥ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

- 1) Ὁ συγγραφεὺς ἐπικαλεῖται τὰ ἐδ. Ἐβρ. 2:14-18: «. . . ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι» διὰ νὰ τονίσῃ τὴν συγγενικὴν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ σχέσιν μέ τὴν ἀνθρωπότητα. Φαίνεται ὅμως νὰ μὴ ἐπρόσεξε ὅσον θὰ ἔπρεπε ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει **"ὁμοιωθῆναι"**. Τοῦτο δέν σημαίνει **"ἐξισωθῆναι"** ἢ **"ἐξομοιωθῆναι"**, καὶ δέν χρησιμοποιοεῖ μόνον τὴν ἑκφρασιν **"μορφὴν δούλου λαβῶν"** ἀλλὰ καὶ τὴν φράσιν **"καὶ εὐρεθεὶς κατὰ τὸ σχῆμα ὡς ἄνθρωπος"** (σελ.47).
- 2) Ὁ συγγραφεὺς σχολιάζων τὸ ἐδάφιον Κολ.2:10 (σελ.47-49) καὶ Ματ 28:19 ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ Κολ.2:10 **"διότι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς"**, ἀναφέρεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς δόξης, μετὰ τὴν ἀνάστασίν Του καὶ τὴν ἀνάληψίν Του. Πρὸς τοῦτο, ἐπικαλεῖται τὸν ἐνεστῶτα χρόνον τοῦ ρήματος. Τὸν ἐρωτῶ: Μόνον αὐτόν τὸν ἐνεστῶτα χρόνον ἐπρόσεξε εἰς ὅλην τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ δὴ εἰς τὰ Εὐαγγέλια; Σάν πόσοι ἄλλοι ἐνεστῶτες ἀναφερόμενοι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ; Ἄς ἀναφέρομε δειγματοληπτικῶς μόνον ἕναν: **"Πρὶν τὸν Ἀβραὰμ ἐγὼ εἶμαι."** Ὁ Χριστὸς ἦταν αὐτό πού ἦταν, ὁ δὲ Πατέρας Θεὸς τὸν ὑπερύψωσε εἰς δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ἐξουσίαν διότι ἐδέχθη νὰ ταπεινωθῆ καὶ νὰ ὁμοιωθῆ μέ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ λάβῃ μορφὴν δούλου καὶ νὰ εὐρεθῆ κατὰ τὸ σχῆμα ὡς ἄνθρωπος, ἀκόμη καὶ νὰ ἀποθάνῃ. Ὁ Χριστὸς δέν ἔπαυσε νὰ εἶναι ποτέ ὁ Ἴδιος. Ἀναλλοίωτος χθὲς καὶ σήμερα καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Συνεπῶς. . . . Ποῖο τὸ συμπέρασμα σας;

Ἄλλο αὐτό πού ἦταν καὶ ἄλλο ἢ ἐπι-πρόσθετος δόξα, ἢ ὑπερ-ὑψωσις καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ τιμὴ πού τοῦ ἐδόθησαν μετὰ τὴν διὰ τῆς ἀφάτου ταπεινώσεώς Του πραγματοποιήσιν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Δέν εἶναι ἔτσι;

Κεφάλαιον: Ο ΛΟΓΟΣ ΣΑΡΞ ΕΓΕΝΕΤΟ

1) Πρίν ἐξετάσω λεπτομερέστερα τό θέμα πού πραγματεύεται τό κεφάλαιον αὐτό θά ἤθελα νά ἐπισημάνω δυό-τρεις λέξεις πολύ σημαντικὰς εἰς ὠριμένα μέρη τῶν ἐδαφίων πού ἐπικαλεῖται ὁ συγγραφεύς:

Ἄς τά προσέξωμε ὅσον ἀφορᾶ:

- α) Τήν φράσιν «ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο» (Ἰωάν.1:14). Πού στηρίζεται ὁ συγγραφεύς διά νά δηλώσῃ ὅτι εἶναι τό ἐδάφιο «το πῖό περιεκτικό και αποκαλυπτικό στη φανέρωση της αλήθειας της κένωσης»; Τό ἐδάφιο 1 Τιμ 3:16 δέν εἶναι ἐξ ἴσου ἢ καί περισσότερο μάλιστα ἀποκαλυπτικόν: **"Καὶ ἀναντιρρήτως τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας εἶναι μέγα· ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ἐφάνη εἰς ἀγγέλους, ἐκηρύχθη εἰς τὰ ἔθνη, ἐπιστεύθη εἰς τὸν κόσμον, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ."**; Διατί ὁ συγγραφεύς ἀποφεύγει νά τό σχολιάσῃ; Περιορίζεται ἀπλῶς νά τό ἀναφέρῃ! Ἐπίσης, πῶς συμβιβάζονται αἱ ἐξηγήσεις καί ἐρμηνεῖαι πού δίδει ὁ συγγραφεύς μέ τήν φράσιν του εἰς τήν σελίδα 51 ὅτι «. . . Αὐτός που γίνηκε σαρξ, δηλαδή ἄνθρωπος, ο Ἰησοῦς Χριστός, και ὅτι ο Ἰησοῦς δὲν ἦταν ἄλλο πρόσωπο ἀπὸ τον Θεὸ Λόγο.» Ὁ Θεὸς Λόγος ἐν τῷ Ἰησοῦ δέν ἦτο πλήρης, δέν ἤξευρε Ποῖος ἦτο, δέν ἤξευρε πού ἐπήγαινε καί τί Τόν περίμενε (ὅπως μᾶς εἶπε σέ κάποιο σχετικό κήρυγμά του); Τό Ἐγὼ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐν τῷ Ἰησοῦ δέν εἶχε ἐπίγνωσιν τοῦ Ποῖος ἦτο, κλπ! Τά συμπεράσματα δικά σας!
- β) Τήν φράσιν «ὃς ἐφανερώθη ἐν σαρκί» (1Τιμ.3:16) Δηλαδή «(ὁ) Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί». . . Ποῖος ἐφανερώθη ἐν σαρκί; Δέν ἦταν **ΘΕΟΣ** αὐτός πού ἐφανερώθη μέ ἀνθρώπινη σάρκα, μέ ἀνθρώπινον σχῆμα; Ἡ Γραφή λέγει ὅτι Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί καί ὄχι ὅτι ἄνθρωπος ἐφανερώθη ἐν θεότητι ἢ ἐν θείᾳ φύσει ἢ μέ θεῖον "Ἐγὼ" σκέτο μόνον, «γυμνό», «σβησμένον» κλπ.; Δέν ἦτο, ἐπίσης, πλήρης αὐτός ὁ Θεός;
- γ) Τήν φράσιν «ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ Υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας» (Ρωμ.8:3) Τί σημαίνει "ἐν ὁμοιώματι"; Ἐν ἰσότητι; ἐν ταυτότητι; Τί σημαίνει "ὁμοίωμα" εἰς τήν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν; Ἐκτός ἐάν δέν καταλαβαίνουμε τά ἑλληνικά! Ἐπί πλέον, μήπως ἡ θεότης τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ὁ Πατήρ καί κατώκησε μέσα εἰς ἀνθρώπινον σῶμα ἦτο ἐλλιπής;
- δ) Τήν φράσιν «καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχευ τῶν αὐτῶν» (Ἐβρ.2:14) Τί σημαίνει "παραπλησίως"; Ἀκριβῶς τά ἴδια, ἀπολύτως τά ἴδια; Καί τί σημαίνει ἡ φρασούλα "τό κατὰ σάρκα" εἰς τό ἐδάφιον: "τῶν ὁποίων εἶναι οἱ πατέρες, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς

εύλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν."; (Ρωμ.9:5) Ὅμοίως, τί σημαίνει ". . . ἐκ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ θέλει ἀναστήσει κατὰ σάρκα τὸν Χριστόν. . ."; (Πράξ.2:30) Καί τί σημαίνει "θανατωθεὶς μὲν σαρκί" (1 Πέτ.3:18) Διατί κάμνει αὐτὴν τὴν σαφὴ διάκρισιν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μέ τὴν φράσιν "τὸ κατὰ σάρκα";

- ε) Τὴν φράσιν «ἐξῆλθον παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον» (Ἰωάν.16:28) Πότε ὁ Χριστὸς πού ἦλθε εἰς τὸν κόσμον ἔλαβε ἐπίγνωσιν ὅτι ἐξῆλθεν παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Θεοῦ ΕΓΩ Του καὶ πότε ἔλαβε ἐπίγνωσιν καὶ βεβαιότητα ὅτι ἦταν ὁ Μεσσίας; Σέ ποιὰ στιγμή ἢ σέ ποῖο ψυχο-σωματικὸ στάδιο; Ἐλαβε ἐπίγνωσιν καὶ τῶν δύο τὴν ἴδιαν στιγμήν τῆς βαπτίσεώς Του εἰς τὸν Ἰορδάνην ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου;
- στ) Τὴν φράσιν «δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσεν πλοῦσιος ὢν» (2 Κορ.8:9) . Ἐρωτῶ: Ὅταν ἓνας πλούσιος ἄνθρωπος γίνεται πτωχός, μήπως χάνει τὰς ιδιότητάς Του ἢ μήπως τό ἐγώ του "σβήνει" καὶ περιέρχεται σέ «πλήρη αὐνειδησία», ὥστε νά μή ἐνθυμῆται ποῖος ἦτο;
- ζ) Τὴν φράσιν «. . . Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκί ἐληλυθότα. . .» (1 Ἰωάν.4:2-3) . Ἡ φράσις αὕτη δέν σημαίνει ὅτι ὁ Μονογενῆς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθε ἐν "ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας", ὅτι "ἐφανερώθη ἐν σαρκί", ὅτι "μετέσχε παραπλησίως τῶν αὐτῶν";
- η) Ποῖός εἶπε εἰς τὸν συγγραφέα ὅτι ἀποδυναμώνεται ἡ κένωσις ἀπὸ τό πραγματικόν της περιεχόμενον (ὅταν δέν γίνεται δεκτὴ ἢ ἀποψις τοῦ συγγραφέα); (σελ.54) Ποῖος τοῦ εἶπε ὅτι ἀποδυναμώνεται ἡ κένωσις ἀπὸ τό πραγματικόν της περιεχόμενον καὶ γίνεται μία φαινομενικὴ ταπείνωσις; Ποῖός ἀπὸ ἐκείνους πού διαφωνοῦν μέ τοὺς "κενωτικούς" περιφροεῖ τὴν κένωσιν καὶ τὴν ταπείνωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου; Τούναντίον ὑψώνεται, διότι ἓνας Θεός ἐδέχθη μίαν τοιαύτην ἀπερίγραπτον ταπείνωσιν. . . ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν σκωλήκων τῆς γῆς, ΑΛΛΑ καὶ διότι ὑπάρχει μεγαλύτερη δόξα εἰς τό νά ἔχη θείας ιδιότητος καὶ χάριν ἡμῶν νά μή τὰς χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς θελήσεώς Του καὶ διὰ τὴν αὐτο-προστασίαν Του (σελ.54). . . Πάντως, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΑΝ ΕΧΗ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ, καταλαμβάνεται ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἀπὸ φρίκην ἀλλὰ καὶ ἀπὸ οἶκτο διὰ τὸν συγγραφέα ὁ ὁποῖος τολμᾷ νά λέγη ὅτι «ἐλαβε συνείδηση ὅτι ἦταν ὁ Υἱὸς ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς βάπτισης», (σελ.43-44) ἢ ὅτι ἡ συνείδησίς Του «. . . Τοῦ δόθηκε τὴ στιγμή τῆς βάπτισης στον Ἰορδάνη. . .» (σελ.55) . Πού τό λέγει ἡ Γραφή;

θ) Τέλος, είμαι υποχρεωμένος να χαρακτηρίσω σαφώς και κατηγορηματικώς σοφιστικώς τās γραμματολογικās ἑρμηνείας τοῦ ρήματος "γίγνεσθαι", διότι ἀγνοοῦν τόσο τήν γραμματικὴν ὅσον καὶ τήν οὐσίαν τῶν περιγραφῶν καὶ ἐννοιῶν τῆς Γραφῆς περὶ τοῦ Υἱοῦ.

Εἰς ποῖον λεξικόν ἢ γραμματικὴν ἢ ἐγκυκλοπαίδειαν, ἃς μᾶς εἶπη, τέλος πάντων ὁ συγγραφεύς, ὅτι εὗρηκε τὸν ὀρισμὸν τοῦ Ἐγῶ, χωρὶς ιδιότητος καὶ τῆς διακρίσεως τῆς ἐννοίας τοῦ ρήματος "γίγνομαι" διὰ πράγματα καὶ πρόσωπα;

ι) Πάντως, ἔχει δίκιο ὁ συγγραφεύς ὅταν λέγῃ ὅτι πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι πού ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Χριστός εἶχε ἀπ' ἀρχῆς συνείδησιν τοῦ Ποῖος ἦτο καὶ ὅτι δέν τοῦ ἐδόθη τήν στιγμὴν τῆς βαπτίσεώς Του εἰς τὸν Ἰορδάνη καὶ ὅτι δέν ἦταν ἀπογυμνωμένος ἀπὸ τās θείας ιδιότητάς Του, διότι πιστεύουν ὅτι ἄλλο ἢ κτήσις καὶ ἄλλο ἢ χρήσις τῶν ιδιοτήτων. Μόνον πού αὐτό σημαίνει ὅτι εἶναι πολύ ὀλίγοι, πᾶρα πολύ ὀλίγοι, μιά χούφτα ἄνθρωποι, πού φρονοῦν ὅ,τι καὶ ὁ συγγραφεύς φρονεῖ, πρὸς ζημίαν τοῦ ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας τήν ὁποῖαν ὠδήγησε (μέ τήν βοήθειαν, βεβαίως, ὠρισμένων συνεργατῶν του) κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς μαρασμόν. . . καὶ εἰς παράδοσιν τῆς σκυτάλης εἰς ἄλλας ἐκκλησιαστικὰς ἀποχρώσεις . . .

ια) Εἰς τὴν σελίδα 52, ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἐδάφια 1 Ἰωάν.5:6-8 ἑρμηνεύει τὴν λέξιν **"ὔδωρ"** (ἐδ. 6) ὡς ἀναφερομένη εἰς τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸν Ἰορδάνην. Εἶναι γεγονός ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ βαπτίσματος ἐδόθη ἐπίσημος μαρτυρία περὶ τοῦ Υἱοῦ ἐκ μέρους τοῦ Πατρός. Ἡ λέξις **"ὔδωρ"**, ἐν συνεχείᾳ, χρησιμοποιεῖται εἰς τὸ ἐδάφιον 8. Ἡ λέξις, λοιπόν, **"ὔδωρ"** σημαίνει εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν **"βάπτισμα"** εἰς δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν τὸν **"λόγον"** τοῦ Θεοῦ; Θά μπορούσαμε νὰ ἀντικαταστήσωμε τὴν λέξιν **"ὔδωρ"** τοῦ ὀγδοῦ ἐδαφίου μέ τὴν λέξιν **"ὔδωρ"** (**"βάπτισμα"**); Ἄς προσέξωμε ξανά τί λέγει ὁ Ἰωάννης: **"6 Οὗτος εἶναι ὁ ἐλθὼν δι' ὕδατος καὶ αἵματος, Ἰησοῦς ὁ Χριστός· οὐχὶ διὰ τοῦ ὕδατος μόνον, ἀλλὰ διὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ αἵματος· καὶ τὸ Πνεῦμα εἶναι τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ, ἐπειδὴ τὸ Πνεῦμα εἶναι ἡ ἀλήθεια. 7 Διότι τρεῖς εἶναι οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς εἶναι ἓν· 8 καὶ τρεῖς εἶναι οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῇ γῇ, τὸ Πνεῦμα καὶ τὸ ὔδωρ καὶ τὸ αἶμα, καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι ἀναφέρονται εἰς τὸ ἓν."**

Τί πράγματι ἐννοεῖ ὁ Ἰωάννης; Τὸ **"ὔδωρ"** ἀναφέρεται εἰς τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου; Ἰσως. Δέν τὸ ἀποκλείω. Διερωτῶμαι ὁμως: Πῶς θά ἐξηγήσωμε, τότε, τὴν

άντιστοιχίαν "ὑδωρ-λόγος" εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐδάφια πού ἀφοροῦν τοὺς "τρεις" εἰς τό "έν"; Μήπως ἡ ἔννοια καί ἐρμηνεία του πρέπει νά ἀναζητηθῆ εἰς τὰ ἐδάφια πχ., Ἐφ.5:25-27 ". . . ὁ Χριστός ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ αὐτῆς, διὰ νὰ ἀγιασῆ αὐτήν, καθαρίσας μετὰ τὸ λουτρὸν τοῦ ὑδατος διὰ τοῦ λόγου, διὰ νὰ παραστήσῃ αὐτήν εἰς ἑαυτὸν ἔνδοξον ἐκκλησίαν. . ."; καὶ 1 Πέτ.1:23 "ἐπειδὴ ἀνεγεννήθητε οὐχὶ ἐκ φθαρτοῦ σπέρματος, ἀλλὰ ἀφθάρτου, διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα."; Ὁμοίως, εἰς τὸν διάλογον μεταξὺ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς γυναικὸς ἐκ Σαμαρείας: Ἰωάν.4:6-33. Καί, τέλος, πῶς θὰ ἐρμηνεύσωμε τὸν λόγον πού εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Νικόδημον: ". . . Ἀληθῶς, ἀληθῶς σοὶ λέγω, ἐὰν τις δὲν γεννηθῆ ἐξ ὑδατος καὶ Πνεύματος, δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ."; (Ἰωάν.3:5)

Κεφάλαιον: ΤΙ Ο ΘΕΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΠΑΡΝΗΘΗΚΕ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΣΑΡΞ

- 1) Ὁ ἀνυπόγραφος συγγραφεὺς ἢ "Ὁμιλος", ἂν καὶ γνωστός, ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Θεὸς Λόγος εἶχε *«ἀφήσει στα χέρια του Πατέρα Θεοῦ το σύνολον των θείων ιδιοτήτων Του που αποτελούσαν τη δόξα Του»*. (σελ.56) Τί θέλει νά εἰπῆ ὁ συγγραφεὺς; Ὅτι τὰς ἀφήσε σάν ἓνα πακέτο ἀποσυνδεδεμένας ἀπὸ τὸν φορέα των, τὸ θεῖον Ἐγώ, καὶ ἐνεπιστεῦθη τὴν διαφύλαξίν των εἰς τὸν Πατέρα μέχρις ὅτου ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν γῆν;
- 2) Ἀφοῦ αἱ ιδιότητές Του ἀποτελοῦσαν τὴν δόξαν Του, καὶ ὁ Ἰησοῦς τὰς εἶχε ἀφήσει εἰς τὸν Πατέρα Του, τότε δὲν θὰ ἔπρεπε νά ἔχη καθόλου δόξαν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ πῶς συμβιβάζεται ὁ λόγος τὸν ὅποιον ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς ἐπικαλεῖται εἰς τὴν αὐτὴν σελίδα 56 τοῦ πονήματός του: *«Και ο λόγος σὰρξ ἐγένετο και ἐσκήνωσεν ἐν ὑμῖν, και εθεασάμεθα τὴν δόξαν Αυτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός, πλήρης χάριτος και ἀληθείας»*; (Ἰωάν.1:14) Τί εἶδους δόξαν, χάριν καὶ ἀλήθειαν εἶδαν οἱ μαθηταὶ εἰς τὸ πρόσωπόν Του; Τί εἶδους δόξαν ἐφάνερωσε ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας ἀφοῦ δὲν εἶχε τὰς ἰδίας Αὐτοῦ θείας ιδιότητας; **"Ταύτην τὴν ἀρχὴν τῶν θαυμάτων ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐφάνερωσε τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ."** (Ἰωάν.2:11)

Ἰσχυρίζεται ὁ ἀδ. Καρμπώνης (βλ. κασσέττες) ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός δὲν εἶχε, ὅταν ἔγινε "σὰρξ", οὔτε "τὴν φύσιν", οὔτε "τὴν κτῆσιν" ἀλλὰ οὔτε καὶ "τὴν χρῆσιν" τῶν ιδιοτήτων του. Ὅτι εἶχε ἀφήσει εἰς τὰ χέρια τοῦ Πατέρα Του τὴν "θεῖαν αἰωνιότητά Του", "τὴν θεῖαν πνευματικότητά Του", "τὴν θεῖαν ταυτότητά Του" καὶ ὅτι εἶχε ἀπλῶς "τὴν ἀνάμνησιν τῆς προϋπάρξεώς Του καὶ ὅσων πραγμάτων εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν Πατέρα".

Τὰ ἐπανέλαβα, ἀπλῶς, διὰ νά τὰ ἐνθυμούμεθα καλῶς καὶ νά τὰ συγκρίνωμε μετὰ τὰς Γραφὰς ὅπως ἔκαμαν οἱ εὐγενεῖς Βερροιεῖς.

Ἡ θεωρία αὐτή ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μέ τās δηλώσεις καί διαβεβαιώσεις τοῦ ἰδίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ περί τῆς θείας αὐτοῦ γνώσεως καί δυνάμεως. Ἐξ ἄλλου, ἀποβολή ἢ ἐγκατάλειψις τῶν θείων ἰδιοτήτων, ἔστω καί προσωρινή, ἀντιστοιχεῖ εἰς ἐγκατάλειψιν τῆς Θεότητος. Ὑπάρχει τοιαύτη ρητή Γραφικὴ διατύπωσις;

Προσοχῆ: Ἡ "κενωτικὴ" θεωρία, εἰς τὴν πραγματικότητα, δέν ἐξηγεῖ πῶς συμβιβάζεται τό θεῖον ΕΓΩ μέ τὴν ἔλλειψιν συνειδήσεως, ταυτότητος, τοῦ ποῖος ἦτο. "Ὅλα αὐτὰ ξεκινοῦν ἀπό σοφιστικούς ὀρισμούς περί δόξης, ἰδιοτήτων, ιδιωμάτων κλπ!

Πάντως, ἀνεξαρτήτως τῆς θέσεώς μου αὐτῆς, δέν μπορῶ νά καταλάβω, πῶς ἀνατέμνετε καί ἀναπτύσσετε καί ἀναλύετε ὅτι μπορεῖ νά ὑπάρχει τό θεῖον "Ἐγώ" τοῦ Χριστοῦ ἢ τό "ἐγώ" τοῦ ἀνθρώπου "χωρίς τās ἰδιότητάς του"! Νοιώθω ὅτι ἐάν συνεχίσω τὴν προσπάθεια νά κατανοήσω τοιοῦτον τι, δηλαδή "ἄλλοῦ ἐγώ καί ἄλλοῦ αἱ ἰδιότητές μου", ἢ "ἄλλοῦ ἐγώ καί ἄλλοῦ τὰ ράσσα μου" ἢ "σκορδαλιά χωρίς σκόρδο", ὅτι τοῦτο θά μέ ὀδηγήσῃ εἰς "σχιζοφρένειαν". . . Τό "Ἐγώ" τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καί αἱ ἰδιότητες Του εἰς τόν οὐρανόν! Ἐπίγειος Χριστός "κολοβωμένος"! Τέτοιον Χριστόν κηρύττει ἡ Ἐκκλησία μας; Ἐπιβάλλεται, λοιπόν, ἐάν θέλωμε νά διατηρήσωμε νοῦν ὑγιαίνοντα καί τὴν Ἐκκλησίαν ἐν τάξει καί εἰρήνῃ, νά περιορίζωμε τόν ἑαυτόν μας εἰς τό λεκτικόν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καί νά ἀγωνιζώμεθα νά διατηρήσωμε τὴν πίστιν "ἥτις ἄπαξ παρεδόθη εἰς τοὺς ἁγίους." (Ἰουδ.1:4)

Τὰ περίφημα ἐδάφια Φιλιπ.2:6-11 ὀμιλοῦν ὅτι ἄφησε τὴν δόξαν Του (ἢ καί τὰ προνόμια Του) ἀλλὰ ὄχι τās θείας ἰδιοτητάς του καί τὴν φύσιν του. "Ἄφησε τὴν δόξαν Του διὰ νά πάρῃ ἀνθρώπινον σχῆμα". Τό ἐδάφιον Ἰωάν.17:5 **"καί τώρα δόξασόν μέ σύ, Πάτερ, πλησίον σου μέ τὴν δόξαν, τὴν ὁποῖαν εἶχον παρὰ σοὶ πρὶν γείνη ὁ κόσμος"**, ὀμιλεῖ ἀπλῶς περί δόξης. Τίποτε ἄλλο καί καμμία ἄλλη διευκρίνησις. Ἡ Γραφή δέν ὀμιλεῖ περί ἰδιοτήτων τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ μόνον περί δόξης! Ἄλλως δέν θά μπορούσε νά παραμείνῃ Θεός ἢ τό "Ἐγώ" Του νά εἶναι θεῖον!

"Ἄς ξαναπροσέξωμεν τὰ ἐδάφια Φιλιπ.2:6-8: **"ὅστις ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, δέν ἐνόμισεν ἀρπαγὴν τὸ νά ἦναι ἴσα μέ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε λαβὼν δούλου μορφήν, γενόμενος ὅμοιος μέ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ εὐρεθεὶς κατὰ τὸ σχῆμα ὡς ἄνθρωπος, ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ."**

"Ἄλλο "ἴσος" μέ ἄνθρωπον καί ἄλλο "ὅμοιος" μέ ἄνθρωπον. Ὅχι μόνον ἐγκατέλειψε τὴν δόξαν Του ἀλλὰ καί ἐγκατέλειψε ἑαυτόν εἰς τὸν θάνατον. Δέν ἀντήλλαξεν ὅμως τὴν Θεότητα μέ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ οὐσία/φύσις τοῦ Θεοῦ δέν θά ἦτο ποτέ δυνατόν νά ἀποβληθῇ ἢ νά ἐγκαταλειφθῇ, διότι ὁ Θεός δέν μπορεῖ ποτέ νά παύσῃ νά εἶναι Θεός, ὁποῖο ΣΧΗΜΑ καί ἂν πάρῃ. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός μπορούσε νά λάβῃ τό σχῆμα ἑνός δούλου, θείας γεννήσεως καί ἀναμαρτήτου φύσεως καί νά εἶναι

πλήρης Θεός! "Έτσι και ὁ Κύριος ". . . πλούσιος ὢν ἐπτώχευσε διὰ σᾶς, διὰ νὰ πλουτήσητε σεῖς μὲ τὴν πτωχείαν ἐκείνου." (2Κορ.8:9) "Έπαυσε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός νὰ εἶναι Κύριος καὶ Θεός ἐπειδὴ ἐπτώχευσε χάριν ἡμῶν, ἐπειδὴ ἔλαβε σχῆμα ἀνθρώπου καὶ ἔσκυψε νὰ "νίπτη τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ νὰ σπογγίζῃ μὲ τὸ προσόψιον, μὲ τὸ ὁποῖον ἦτο διεζωσμένος."; (Ἰωάν.13:3-5) "Σεῖς μὲ φωνάζετε, Ὁ Διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος, καὶ καλῶς λέγετε, διότι εἶμαι." (Ἰωάν.13:13) Προσοχή! Ἦταν ἤδη "ὁ Κύριος", ἐνῶ ἦτο ἀκόμη ἐπὶ γῆς καὶ πρὶν γίνεαι "ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΣ"!

Καὶ κάτι ἄλλο: "Όταν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔλαβε τὸ "σχῆμα" τῆς περιστερᾶς μήπως ἔπαυσε νὰ εἶναι τὸ Πνεῦμα/Θεός, ἢ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐγκατέλειψε τὴν θεϊαν του φύσιν, ταυτότητα, αἰωνιότητα, παντοδυναμίαν, ἀπανταχοῦ παρουσίαν, παντογνωσίαν, πνευματικότητά Του καὶ ἦλθε μόνον μὲ τὸ θεῖον Ἐγὼ του ἐν μορφῇ καὶ σχήματι περιστερᾶς;

Παρένθεσις: Ἀπορῶ, πράγματι, πῶς ἓνα τόσο ὠραῖο μέρος τῆς Γραφῆς (Φιλιπ.2:1-11), μὲ τὸ ὁποῖον ἠθέλεν ὁ ἀπ. Παῦλος νὰ μᾶς δώσῃ ἓνα μάθημα ἀληθοῦς ὁμοψυχίας, ὁμοφροσύνης, ἀλτρουισμοῦ, καὶ δὴ ταπεινοφροσύνης, κατὰ τὸ ἔξοχον ὑπόδειγμα τοῦ Κυρίου, πῶς μετετρέπη εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον καὶ πεδῖον θεολογικῶν μαχῶν σχετικῶν μὲ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνσαρκώσεως! Καὶ ἀντὶ μαθήματος ὁμοψυχίας, ὁμοφροσύνης καὶ ταπεινοφροσύνης, διχαζόμεθα καὶ ἐπαιρόμεθα "ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἑνός κατὰ τοῦ ἄλλου", διὰ νὰ ἀποδείξωμεν πόσον ἔχομεν ἐμβαθύνει εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ! Συγχώρησέ μας, Κύριε!

Ἰδιότητες:

Α) Η ΘΕΙΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Πόθεν τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν εἶχε τὴν θεϊαν αἰωνιότητα, τὴν θεϊαν πνευματικότητα καὶ τὴν θεϊαν ταυτότητα; Θὰ ἠθελα, λοιπόν, νὰ τὸν ἐρωτήσω πῶς βλέπει τὰ κατωτέρω ἐδάφια σχετικῶς μὲ τὴν θεότητα, τὴν θεϊαν ταυτότητα, τὴν πνευματικότητα καὶ τὴν αἰωνιότητα:

Ἰωάν 8:58 "...Πρὶν γείνη ὁ Ἀβραάμ, ἐγὼ εἶμαι." (Ἦμουν ἢ εἶμαι; Ἐπαυσε ποτέ νὰ εἶναι ὁ ὦν, ὁ Ἰεχωβά;)

Μάρκ.14:61-62 "... Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Εὐλογητοῦ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι καὶ θέλετε ἰδεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ..." (Ὁ Υἱὸς τοῦ Εὐλογητοῦ (Θεός) καὶ συγχρόνως Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου, δηλαδὴ Θεάνθρωπος!)

Λουκ.3:22 "καὶ κατέβη τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σωματικῇ μορφῇ ὡς περιστερὰ ἐπ' αὐτόν, καὶ ἔγεινε φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσα· Σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, εἰς σὲ εὐηρεστήθην." (Ἦτο, λοιπόν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μόνον ὡς πρὸς τὸ Ἐγὼ Του, χωρὶς θείας ιδιότητας; Εἰς ποῖον μέρος τῆς Βίβλου ὑπάρχει τοιαύτη φράσις;)

- Ματ.4:1-10 "... Καὶ ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν ὁ πειράζων εἶπεν· Ἐὰν ᾦσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ... Εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Πάλιν εἶναι γεγραμμένον, δὲν θέλεις πειράσει Κύριον τὸν Θεὸν σου... Κύριον τὸν Θεὸν σου θέλεις προσκυνῆσαι καὶ αὐτὸν μόνον θέλεις λατρεύσει." (Λουκ.4:3-13) (Ἦταν "Κύριος" καὶ "Θεός" χωρὶς θείαν προσωπικότητα, ταυτότητα, θείαν φύσιν καὶ θείας ιδιότητος;)
- Ματ.14:33 "οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτόν, λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶσαι." (Περίεργον! Τί ἐννοοῦσαν οἱ μαθηταὶ καὶ πῶς ἐδέχθη ὁ Κύριος αὐτόν τὸν τίτλον καὶ δὲν τοὺς διώρθωσε καὶ δὲν τοὺς εἶπε: "Μὴ μὲ ὀνομάζετε Υἱὸν Θεοῦ ἀλλὰ ἀπλῶς Υἱὸν ἀνθρώπου";)
- Μάρκ.1:1 "Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ" (Ἰωάν.1:34)
- Ἰωάν.9:35 "Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρῶν αὐτὸν εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ;" (Διατί δὲν τοῦ εἶπε: Εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;)
- Ἰωάν.10:36 "ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ὁ Πατὴρ ἡγίασε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον, σεῖς λέγετε ὅτι βλασφημεῖς, διότι εἶπον, Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶμαι;"
- Ἰωάν.5:18 "... ἀλλὰ καὶ Πατέρα ἑαυτοῦ ἔλεγε τὸν Θεόν, ἴσον μὲ τὸν Θεὸν κάμνων ἑαυτόν." ("Ἴσος μὲ ἀνισότητες;)
- Ἰωάν.12:45 "καὶ ὁ θεωρῶν ἐμὲ θεωρεῖ τὸν πέμψαντά με." (Χρειαζονται σχόλια;)
- Ἰωάν.14:7-9 "Ἐὰν ἐγνωρίζετε ἐμέ, καὶ τὸν Πατέρα μου ἠθέλετε γνωρίσει. Καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν γνωρίζετε αὐτόν καὶ εἶдете αὐτόν . . . ὅστις εἶδεν ἐμὲ εἶδε τὸν Πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέγεις, Δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὸν Πατέρα;" (Χρειαζονται σχόλια;)
- Ματ.16:16 "Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων Πέτρος εἶπε· Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος." (Χρειαζονται σχόλια;)
- Ἰωάν.1:1 "Ἐν ἀρχῇ ἦτο ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦτο παρὰ τῷ Θεῷ, καὶ Θεὸς ἦτο ὁ Λόγος." (Μήπως ἔπαυσε νὰ εἶναι Θεός ὅταν ἔγινε σὰρξ, ὅταν ὁμοιώθη μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν εὐρέθη κατὰ τό σχῆμα ὡς ἄνθρωπος; Μήπως δὲν ἦτο πλέον Θεός εἰς τὴν οὐσίαν του, εἰς τὴν φύσιν του ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τό Ἐγώ του, «σβησμένο», «σε πλήρη ασυνειδησία», ἀπογυμνωμένο ἀπὸ τὰς ιδιότητάς Του; Εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη θεῖον Ἐγώ καὶ νὰ μὴ ἔχη θείαν "ταυτότητα" καὶ «Ἐγώ» ἐν ἐνεργείᾳ;)
- Κολ.2:9 "διότι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς," Αὐτό τό ἐδάφιον πρέπει νὰ συχρησθῆ μὲ τό ἐδ.
"ἐὰν λοιπὸν θεωρῆτε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦτο τὸ πρότερον;" (Ταῦτισις τίτλων: Υἱὸς Ἀνθρώπου καὶ Υἱὸς Θεοῦ! Ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ὅπου ἦτο πρότερον! Σταθῆτε καὶ σκεφθῆτε. . . (Ἰωάν.6:62)

- 1 Τιμ.3:16 "Καὶ ἀναντιρρήτως τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας εἶναι μέγα· ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ἐφάνη εἰς ἀγγέλους, ἐκηρύχθη εἰς τὰ ἔθνη, ἐπιστεύθη εἰς τὸν κόσμον, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ." (Τί τό ΣΑΦΕΣΤΕΡΟΝ; Τά σχόλια περιττεύουν! Ὁ νοῶν νοεῖτω...!!!)
- Ματ.8:29 "... Τί εἶναι μεταξύ ἡμῶν καὶ σοῦ, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ἐδῶ πρὸ καιροῦ νὰ μᾶς βασανίσῃς;" καί (Μαρκ.1:24): "λέγων· Φεῦ, τί εἶναι μεταξύ ἡμῶν καὶ σοῦ, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες νὰ μᾶς ἀπολέσῃς; σὲ γνωρίζω τίς εἶσαι, ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ." (Βλέπε ἐπίσης Μάρκ.3:11 καὶ Λουκ.4:41) [(Τά δαιμόνια ὄχι μόνον τὸν ἀνεγνώριζαν ἀλλὰ ἤξευραν ὅτι μποροῦσε καὶ νὰ τὰ ἀπολέσῃ! Ποῖος ἐκτός τοῦ Θεοῦ μποροῦσε νὰ τὰ ἀπολέσῃ; (Ἐπίσης: Μάρκ.5:7· Λουκ.4:34· Πράξ.19:15) ἤξευραν καὶ τὴν θείαν ἐξουσίαν πού εἶχε νὰ τὰ βασανίσῃ! Τί ἐφοβοῦντο; Τό θεῖον Ἐγὼ Του χωρὶς τὴν θείαν ἐξουσίαν Του; Ποῖος ἐκτός τοῦ Θεοῦ Πατρός ἢ τοῦ Θεοῦ Λόγου ---μέ Ἐγὼ καὶ ιδιότητος--- μποροῦσε νὰ ἀπολέσῃ καὶ βασανίσῃ τὰ δαιμόνια καὶ μάλιστα πρὸ καιροῦ;)]
- Μάρκ.1:27 "... Τί εἶναι τοῦτο; τίς αὕτη ἢ νέα διδαχὴ, διότι μετὰ ἐξουσίας προστάζει καὶ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, καὶ ὑπακούουσιν εἰς αὐτόν;"
- Λουκ.1:35 "Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπε πρὸς αὐτήν· Πνεῦμα Ἅγιον θέλει ἐπέλθει ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις τοῦ Ὑψίστου θέλει σὲ ἐπισκιάσει· διὰ τοῦτο καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σοῦ ἅγιον θέλει ὀνομασθῆ Υἱὸς Θεοῦ." [(Ὁ Χριστὸς δὲν ἐγεννήθη ἐκ σπέρματος ἀνθρώπου διὰ νὰ εἶναι μόνον ἄνθρωπος! Ἐγεννήθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου διὰ τοῦτο καὶ ὀνομάσθη Υἱὸς Θεοῦ. Καί τί πρέπει νὰ εἰποῦμε περὶ τοῦ ὀνόματος πού τοῦ ἐδόθη: Ἐμμανουήλ; (Ἦσ.7:14 καὶ Ματ.1:23) Δηλ. ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν. Περί τοῦ ὀνόματος Ἐμμανουήλ, βλέπε παρατήρησιν κατωτέρω)].
- Ἦσ.9:6-7 "Διότι παιδίον ἐγεννήθη εἰς ἡμᾶς, υἱὸς ἐδόθη εἰς ἡμᾶς· καὶ ἡ ἐξουσία θέλει εἶσθαι ἐπὶ τὸν ὦμον αὐτοῦ· καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει καλεσθῆ Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, Ἄρχων εἰρήνης. Εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ καὶ τῆς εἰρήνης δὲν θέλει εἶσθαι τέλος,..." (Τό παιδίον ἦτο "Θεὸς ἰσχυρός" καὶ συγχρόνως ἐλλιπής, μέ «σθησμένον» θεῖον συνειδησιακόν Ἐγὼ, χωρὶς τὴν "θείαν ταυτότητα", τὴν "θείαν πνευματικότητα" καὶ χωρὶς "τὴν αἰωνιότητα";)
Σημείωσις: Ἡ ἔκφρασις "τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει καλεσθῆ" ἀποδίδεται ἀπὸ τὰς πλέον πιστὰς μεταφράσεις: α) Darby: "his name is called"; β) Young's Literal Translation: "He doeth call his name"; γ) Luther: "er heisst". Αἱ ἐν λόγῳ μεταφράσεις ἀποδίδουν τὴν ἐν λόγῳ ἔκφρασιν εἰς τὸν ἐνεστῶτα χρόνον. Τοῦτο σημαίνει, ὄχι "θά ὀνομασθῆ" ἀλλὰ "ὀνομάζεται"!
- Ματ.7:29 "διότι ἐδίδασκεν αὐτοὺς ὡς ἔχων ἐξουσίαν, καὶ οὐχὶ ὡς οἱ γραμματεῖς."

- Ματ.12:8 **"Διότι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κύριος καὶ τοῦ σαββάτου."**
(Λουκ.6:5) (Ποῖος ἄλλος ἐκτός τοῦ Θεοῦ εἶναι Κύριος τοῦ σαββάτου;)
- Τίτ.2:13 **"προσμένοντες τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,"** (Χρειάζονται σχόλια;)
- Ἰωάν.3:13 **"Καὶ οὐδεὶς ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν εἰμὴ ὁ καταβάς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ."** [ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου 'ΟΧΙ Ἐκεῖνος ποῦ ἦταν ἀλλὰ ποῦ εἶναι... Ποῖος κατήλθε; Ποῖος ἔμεινε εἰς τὸν οὐρανόν. Τί ἔμεινε ἀπὸ τὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ (τοῦ Ἀνθρώπου) εἰς τὸν οὐρανόν;]
- Ἰωάν.8:23 **"Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Σεῖς εἰσθε ἐκ τῶν κάτω, ἐγὼ εἶμαι ἐκ τῶν ἄνω· σεῖς εἰσθε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου."** (Ποῖος ἦτο ἐκ τῶν ἄνω καὶ πῶς εἶχεν ἔλθει;)
- Ἰωάν.5:21-24 **"... οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς οὐστὶνας θέλει ζωοποιεῖ... ἀλλ' εἰς τὸν Υἱὸν ἔδωκε πᾶσαν τὴν κρίσιν, διὰ νὰ τιμῶσι πάντες τὸν Υἱὸν καθὼς τιμῶσι τὸν Πατέρα. Ὁ μὴ τιμῶν τὸν Υἱὸν δὲν τιμᾷ τὸν Πατέρα τὸν πέμψαντα αὐτόν... ὁ ἀκούων τὸν λόγον μου καὶ πιστεύων εἰς τὸν πέμψαντά με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν δὲν ἔρχεται, ἀλλὰ μετέβη ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν."** (Ὅποια ἐξουσία εἰς τὸν Υἱόν, ὅποια τιμὴ εἰς τὸν Υἱόν, καὶ ἰσοτιμία τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα ἐνῶ ἦτο ἐπὶ τῆς γῆς!!! Σκέψου κάποιος ἀπὸ ἐμᾶς νὰ ἔλεγε τοιούτους λόγους...)
- Ἰωάν.5:26 **"Διότι καθὼς ὁ Πατὴρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, οὕτως ἔδωκε καὶ εἰς τὸν Υἱὸν νὰ ἔχη ζωὴν ἐν ἑαυτῷ· καὶ ἐξουσίαν ἔδωκεν εἰς αὐτόν νὰ κάμνη καὶ κρίσιν, διότι εἶναι Υἱὸς ἀνθρώπου."**
- Ἰωάν.6:47-48 **"Ἀληθῶς ἀληθῶς, σὰς λέγω, Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἔχει ζωὴν αἰώνιον. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς."** (Μόνον ἓνας ποῦ εἶναι Θεός καὶ ποῦ γνωρίζει τὴν "ταυτότητά" του δύναται νὰ ὁμιλῇ μέ τοιαύτην παρρησίαν καὶ ἐξουσίαν!)
- Ἰωάν.6:56-58 **"... ὅστις μὲ τρώγει θέλει ζῆσει καὶ ἐκεῖνος δι' ἐμέ... ὅστις τρώγει τοῦτον τὸν ἄρτον θέλει ζῆσει εἰς τὸν αἰῶνα."** (Μόνον ἓνας ποῦ εἶναι Θεός καὶ ποῦ γνωρίζει Ποῖος εἶναι δύναται νὰ ὁμιλῇ μέ τοιαύτην παρρησίαν καὶ ἐξουσίαν.)
- Ἰωάν.7:28-29 **"Ἐφώνησε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς, διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπε· Καὶ ἐμὲ ἐξεύρετε καὶ πόθεν εἶμαι ἐξεύρετε· καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ δὲν ἦλθον, ἀλλ' εἶναι ἀληθινὸς ὁ πέμψας με, τὸν ὁποῖον σεῖς δὲν ἐξεύρετε· ἐγὼ ὁμῶς ἐξεύρω αὐτόν, διότι παρ' αὐτοῦ εἶμαι καὶ ἐκεῖνος μὲ ἀπέστειλεν."** (Χρειάζονται σχόλια;)
- Ματ.10:8 **"Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε."** (Πῶς θὰ ἦτο ποτέ δυνατόν νὰ μεταδίδη εἰς τοὺς μαθητάς του τὴν θείαν ἐξουσίαν ἐὰν ὁ Ἰδιος δὲν τὴν εἶχε; Οὐκ ἂν λάβῃς παρά τοῦ μὴ ἔχοντος.)

- Ματ.11:27 "Πάντα παρεδόθησαν εις ἐμὲ ἀπὸ τοῦ Πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς γινώσκει τὸν Υἱὸν εἰ μὴ ὁ Πατὴρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα γινώσκει τις εἰμὴ ὁ Υἱὸς καὶ εἰς ὄντινα θέλει ὁ Υἱὸς νὰ ἀποκαλύψῃ αὐτόν."
(Μόνον ὁ Πατὴρ γνωρίζει πράγματι τὸν Υἱόν).
- Ἰωάν.10:30 "Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἔν εἴμεθα." (Χρειάζονται σχόλια;)
- Ἰωάν.16:15 "Πάντα ὅσα ἔχει ὁ Πατὴρ, ἐμοῦ εἶναι· διὰ τοῦτο εἶπον ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ θέλει λάβει καὶ ἀναγγεῖλει πρὸς ἐσάς."
- Ἰωάν.17:11-12 "...διὰ νὰ ἦναι ἔν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐφύλαττον αὐτοὺς ..." (Χωρὶς θείας ιδιότητος τοὺς ἐφύλαττε;)
- Ρωμ.1:4 "καὶ ἀπεδείχθη Υἱὸς Θεοῦ ἐν δυνάμει κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγιωσύνης διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν," (Ἀπεδείχθη Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπειδὴ ἦτο Υἱὸς Θεοῦ).
- Ρωμ.9:5 "τῶν ὁποίων εἶναι οἱ πατέρες, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν."
- Κολ.1:15 "ὅστις εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως," (Χρειάζονται σχόλια;)

Τέλος, ποία ἀνθρωπίνη συνείδησις θά ἐτόλμα νὰ ὀμιλῇ μετὰ τοιαύτης ἐξουσίας, νὰ κάμῃ τοιαύτας δηλώσεις περὶ τοῦ ἑαυτοῦ Του, ἂν δὲν ἦταν Θεός; (Ματ.5:18· 5:27-28· 11:28· Ἰωάν.3:36· Ἰωάν.11:25, κλπ., κλπ.) Εἶναι ποτέ δυνατόν ἀνθρώπινον ὄν νὰ τροποποιῇ τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ θεσπίσῃ ἄλλον, χωρὶς αὐτὸς νὰ εἶναι Θεὸς καὶ μάλιστα χωρὶς θείας ιδιότητος; (Ἰησ.33:22 καὶ Ματ.5:21-22, 27-28, 31-40, 43-44). Καί τί νὰ εἰποῦμε δι' ὅλα τὰ **"Ἐγὼ"** τοῦ Κυρίου πού εἶναι γεμάτα ἀπὸ θεία προσωπικότητα; Ποία κοινὴ λογικὴ θά ἦτο ποτέ δυνατόν νὰ δικαιολογήσῃ τοιοῦτους ἰσχυρισμούς;

B) Η ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

- Ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεὺς ὅτι *«Ο Ἰησοῦς Χριστός δεν είχε την ιδιότητα της απανταχού παρουσίας στο χρονικό διάστημα της γήινης ζωής Του»*, . . . ὅτι *«Μόνον μετὰ τὴν ἀνάσταση, ὁ χώρος θα παύσει νὰ εἶναι δεσμευτικὸς γι' Αὐτόν. . .»* καὶ ὅτι *«εἶχε, ἀπὸ τὴ σύλληψή Του υποταγεῖ ἀπολύτως στους φυσιολογικοὺς κανόνες τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.»*. Θά ἤθελα, λοιπόν, νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ προσέξῃ τὰ ἀκόλουθα ἐδάφια σχετικὰ μὲ τὸ θέμα αὐτό:
- Ἰωάν.3:13 "Καὶ οὐδεὶς ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν εἰμὴ ὁ καταβὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ." ("Ὁχι ὅπου ἦτο ἢ ὅπου θά εἶναι ἀλλὰ πού εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ. . . Ποίος; Ὁ Υἱὸς τοῦ ΑΝΘΡΩΠΟΥ !!!)
- Ματ.18:20 "Διότι ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐκεῖ εἶμαι ἐγὼ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν." (Ἐκεῖ εἶμαι, ὅχι θά εἶμαι μόνον μετὰ τὴν ἀνάστασίν καὶ ἀνάληψίν μου. . .)

Ἄς μὴ λησμονοῦμε δὲ καὶ ἓνα ἄλλο περιστατικόν: Ὅποτε ἤθελε μετεκινεῖτο ὡς κοινός ἄνθρωπος, πεζός, καὶ κουραζόταν, καὶ ἄλλοτε περιεπάτει ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἄλλοτε Ἐκεῖνος, οἱ μαθηταὶ καὶ τὸ πλοιᾶριον μαζί μετεκινούντο "παρευθύς" ἀπὸ τῆς μίας ὄχθη τῆς λίμνης εἰς τὴν ἄλλην (Ἰωάν. 6:19-27)! Καὶ ἄλλοτε "μετεμορφούτο" καὶ εἶχε συναντήσεις μὲ τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἡλία! Κανένα πρόβλημα χώρου ἢ φυσικοῦ νόμου! Πῶς, λοιπόν, εἶναι δυνατόν νὰ σταθῇ ὁ ἰσχυρισμός ὅτι μετεκινεῖτο ἐν τῷ χώρῳ μόνον ὡς κοινός ἄνθρωπος (κασσέττα 2/2 τοῦ συγγραφέως); Καὶ ποῦ οἱ νόμοι τῆς βαρῦτητος καὶ τοῦ εἰδικοῦ βάρους;) Πῶς, λοιπόν, ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεὺς ὅτι «*Κατὰ τὴ γήινη φάση τῆς ζωῆς εἶχε, ἀπὸ τῆ σύλληψή Του, ὑποταγεί απολύτως στους φυσιολογικούς κανόνες τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος*»; Καὶ ἐὰν ἀκόμη εἶχε ὑποταγή ἀπολύτως εἰς τοὺς φυσιολογικούς κανόνες τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μήπως τοῦτο ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ὅτι εἶχε ἀποβάλει τὰς θείας ιδιότητάς Του; Ἄλλο ὑποταγή καὶ ἄλλο ἀποβολή!

Γ) Η ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΙΑ

Ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὑπὸ κριτικὴν πονήματος ὅτι τὴν ὑπερβατικὴν μοναδικὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν Μεσσιανικὴν Του δρᾶσιν ὁ Υἱὸς τῆς «*αντλούσε ἀπὸ τις ἀναμνήσεις τῆς κατάστασης προὑπαρξῆς Του ὡς αἰωνίου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ*»!!! (Ματ. 11:27· Ἰωάν. 6:46· 8:55· 10:15· 17:25) (σελ. 57) Ἀπόδειξιν τούτου, ἰσχυρίζεται, ἀποτελεῖ, πχ. τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἐγνώριζε «*τὴν ἡμέρα καὶ ὥρα τοῦ τέλους τοῦ κόσμου (Μάρκον 13/32) ἢ ἄλλα σχετικά με λεπτομέρειες τῆς γήινης ζωῆς Του (Λουκᾶν 8/45, Μάρκον 8/27, Ἰωάννην 11/34, 9/35)*» (σελ. 58) Τὰ ἴδια περίπου λόγια εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ ἀδ. Καρμπώνης καὶ εἰς τὰς κασσέττας τὰς σχετικὰς μὲ τὸ θέμα αὐτὸ ὅπου ἔλεγε ὅτι εἶχε "τὴν ἀνάμνησιν τῆς προὑπαρξέως Του καὶ ὅσων πραγμάτων εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν Πατέρα", ὅτι "δὲν εἶχε τὴν παντογνωσίαν" καὶ ὅτι "ἀγνοοῦσε πολλὰ πράγματα καὶ τὰ ἐρωτοῦσε. . ." Θὰ ἤθελα, λοιπόν, νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ προσέξῃ τὰ ἀκόλουθα ἐδάφια:

Ἰωάν. 2:24-25 "Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐνεπιστεύετο εἰς αὐτούς, διότι ἐγνώριζε πάντας, καὶ διότι δὲν εἶχε χρεῖαν διὰ νὰ μαρτυρήσῃ τις περὶ τοῦ ἀνθρώπου· ἐπειδὴ αὐτὸς ἐγνώριζε τί ἦτο ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου." (Μόνον ὁ Θεὸς εἶναι καρδιογνώστης (1 Βασ. 8:39) καὶ μάλιστα ὄχι περιστασιακῶς ἀλλὰ ἐπὶ μονίμου βάσεως).

Ἰωάν. 6:64 ".... Διότι ἤξευρεν ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰησοῦς, τίνες εἶναι οἱ μὴ πιστεύοντες καὶ τίς εἶναι ὁ μέλλων νὰ παραδώσῃ αὐτόν." (Τί σημαίνει "ἤξευρεν ἐξ ἀρχῆς";) "... ἐγὼ ἐξεύρω ποίους ἐξέλεξα· ἀλλὰ διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφή, Ὁ τρώγων μετ' ἐμοῦ τὸν ἄρτον ἐσήκωσεν ἐπ' ἐμὲ τὴν πτέρναν" αὐτοῦ."

Ἰωάν. 6:70-71 "...Δὲν ἐξέλεξα ἐγὼ ἐσᾶς τοὺς δώδεκα καὶ εἰς ἀπὸ σᾶς εἶναι διάβολος; ..." (Μὲ ποία ἰκανότητα/ιδιότητα τὸν ἤξευρε καὶ τὸν ἐξέλεξε;)

Ἰωάν. 13:11 "Διότι ἤξευρεν ἐκεῖνον, ὅστις ἔμελλε νὰ παραδώσῃ αὐτόν· διὰ τοῦτο εἶπε· Δὲν εἴσθε πάντες καθαροί." (Βλ. ἐπίσης, 13:18-

19, 21---"ἤξευρε ποῖος θά Τόν ἐπρόδιδε καί ποῖος δέν ἦτο καθαρός: Ὁ μόνος καρδιογνώστης) .

Ἰωάν.13:1 "Πρὸ δὲ τῆς ἑορτῆς τοῦ πάσχα ἐξέυρων ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα αὐτοῦ διὰ νὰ μεταβῆ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τὸν Πατέρα,..." (Ποῖος ἄνθρωπος ἐξεύρει τὴν ὥραν του;)

Ἰωάν.18:4 "Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ἐξέυρων πάντα τὰ ἐρχόμενα ἐπ' αὐτόν, ἐξήλθε καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Τίνα ζητεῖτε;" (Ποῦ λοιπὸν ὁ ἰσχυρισμός: "δέν ἤξευρε τί τὸν περιμένε";)

Ἰωάν.19:28 "Μετὰ τοῦτο γινώσκων ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα ἤδη ἐτελέσθησαν διὰ νὰ πληρωθῆ ἡ γραφή, λέγει· Διψῶ." καὶ Λουκ 22:37 "... Διότι τὰ περὶ ἐμοῦ γεγραμμένα λαμβάνουσι τέλος." (Περίεργον! Ἀφοῦ "εἶχε ἄγνοιαν πολλῶν πραγμάτων καὶ ρωτοῦσε..." πῶς δέν ρώτησε κανέναν ἀρχιερέα ἢ νομικόν νὰ τοῦ εἰπῆ πότε ὀλοκληροῦνται τὰ περὶ τοῦ Μεσσίου γεγραμμένα;)

Μάρκ.8:31 "Καὶ ἤρχισε νὰ διδάσκη αὐτούς ὅτι πρέπει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ πάθῃ πολλά, καὶ νὰ καταφρονηθῆ ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ νὰ θανατωθῆ, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ ἀναστηθῆ." (Ποῖαν σχέσιν μποροῦν νὰ ἔχουν οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀδ. Καρμπώνη " *Ἐξήλθε μὴ ἐξέυρων ποῦ ὑπάγει* " ... καὶ " *δέν ἤξευρε τί τὸν περιμένε* " ... μέ τό ἐδάφιον αὐτό καὶ μέ μερικὰ σχετικά προαναφερθέντα; Ἐπίσης, μέ τὰ ἐδάφια Λουκ.9:22 καὶ 24:7, 46;)

Ἰωάν.8:14 "... ἡ μαρτυρία μου εἶναι ἀληθής, διότι ἐξέυρω πόθεν ἦλθον καὶ ποῦ ὑπάγω ..." (Ἐν συμπεράσματι: Ποῦ, λοιπὸν, ὁ ἰσχυρισμός ὅτι δέν εἶχε τὴν " *θείαν αἰωνιότητά Του* ", " *τὴν θείαν πνευματικότητά Του* ", " *τὴν θείαν ταυτότητά Του* " καὶ ὅτι " *ἐξήλθεν μὴ ἐξέυρων ποῦ ὑπάγει* "; Μήπως μᾶς ἔλεγε ψέματα ὅταν ἔλεγε ἐξέυρω πόθεν ἦλθον καὶ ποῦ ὑπάγω;))

Σημείωσις: Ἐπίσης, εἰς τὰ ἐδάφια: Ματ.9:15· Ματ.16:21-22, 28· Ματ.17:11-13, 22· Ματ.26:2, 21-25, 31, 34, 54-56, 75· Μάρκ.2:20· 8:31· 9:12· 10:33-34· 14:27-28· Λουκ.22:15· 22.22· 24:6-7· Ἰωάν.7:33· 13:33· 14:28· 16:5,10,16,28· 17:11 ὁ Κύριος προλέγει τὴν προδοσίαν, τὰ πάθη, τὴν ἐγκατάλειψίν Του καὶ τὴν ἀναχώρησίν Του κλπ. "Ἔτσι, λοιπὸν, οἱ ἰσχυρισμοὶ " *Ἐξήλθε μὴ ἐξέυρων ποῦ ὑπάγει* " ... καὶ " *δέν ἤξευρε τί τὸν περιμένε* " ... καταπίπτουν!

Καὶ τώρα ἄς προσθέσωμε καὶ τὰς ἐξῆς δύο ομάδας συμπληρωματικῶν στοιχείων:

Πρῶτον: Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς λέγει ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός: Ἐγνώριζε τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων (Ματ.9:4), ὅτι δέν ἐνεπιστεύετο εἰς αὐτούς, διότι ἐγνώριζε πάντας, καὶ διότι δέν εἶχε χρεῖαν διὰ νὰ μαρτυρήσῃ τις περὶ τοῦ ἀνθρώπου· ἐπειδὴ αὐτὸς ἐγνώριζε τί ἦτο ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου (Ἰωάν.2:24-25), ὅτι ποτέ δέν ἠμφισβήτησε τὰς διαβεβαιώσεις τῶν ἰδικῶν του ὅτι ἤξευρε πάντα καὶ δέν εἶχε χρεῖαν νὰ τὸν ἐρωτᾷ τις

(Ίωάν.16:30), ότι είχε βάπτισμα νά βαπτισθῆ (Λουκ.12:50), ότι ἐπρόκειτο νά λογισθῆ μετά ἀνόμων καί ὅτι τά περί αὐτοῦ γεγραμμένα ἐλάμβαναν τέλος (Λουκ.22:37), ὅτι ἤξευρε ὅτι θά καθόταν κάποιαν ἡμέραν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς δόξης αὐτοῦ διά νά κρίνη (Ματ.25:31), ὅτι χωρίς νά ἔχη ἰδεῖ καί νά γνωρίζῃ προσωπικῶς τόν Ναθαναήλ ἤξευρε ὄχι μόνον ὅτι ἦταν κάτω ἀπό τή συκιά ἀλλά καί ὅτι δέν ὑπῆρχε δόλος εἰς τήν καρδίαν του (Ίωάν.1:47-50), ὅτι ἐνῶ διά πρώτη φορά συναντοῦσε τήν γυναῖκα ἐκείνη τῆς Σαμαρείας, ἐγνώριζε ὅτι εἶχε λάβει πέντε ἄνδρας καί ὅτι ἐκεῖνος πού εἶχε τώρα δέν ἦτο πραγματικός της ἄνδρας (Ίωάν.4:17-19), ὅτι ἤξευρε ὅτι ἂν ἀκόμη μιά φορά ἐπιχειροῦσαν νά ρίψουν τά δίκτυα θά ἔπιαναν ψάρια (Λουκ.5:6-9), ὅτι τό πρώτο ψάρι πού θά ἔπιανε ὁ μαθητής Του θά εἶχε εἰς τό στόμα του ἕνα νόμισμα διά τήν πληρωμήν τοῦ φόρου (Ματ.17:27), ὅτι ἐγνώριζε ἀπό μακρυά ὅτι ὁ Λάζαρος εἶχε ἀποθάνει καί ὅτι ὁ θάνατός Του θά κατέληγε εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ, διότι θά μετέβαινε νά τόν ἀναστήσῃ (Ίωάν.11:4-43), ὅτι εἰς τήν ἀπέναντι κώμην θά εὔρισκαν "ὄνον δεδεμένην καὶ πωλᾶριον μετ' αὐτῆς" καί ὅτι θά ἀντιδροῦσαν θετικῶς οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῶν (Ματ.21:2· Μάρκ 11:3), ὅτι κάποιος εἶχε στρώσει ἄνωγεον καί ὅτι θά ἐδέχετο νά τοῦ τό παραχωρήσῃ διά τό Πάσχα, ὅπως καί ἔγινε (Μαρκ.14:15), ὅτι ὄχι μόνον ὁ Πέτρος θά τόν ἠρνεῖτο τρεῖς φορές ἀλλά καί πόσας φορές θά ἐφώναζε ὁ ἀλέκτωρ (Ματ.26:34· Μάρκ.14:30· 14:72· Λουκ.22:34 καί Ίωάν.13:38), ὅτι ἐγνώριζε προκαταβολικῶς τήν καταστροφήν τῆς Ἱερουσαλήμ (Ματ.24:2), ὅτι ἡ πράξις τῆς γυναικός πού Τόν ἤλειψε μέ μῦρον θά ἐκηρύττετο εἰς ὄλον τόν κόσμον εἰς μνημόσυνον αὐτῆς (Ματ.26:13· Μάρκ.14:8-9) κλπ., κλπ., κλπ!

Τοιαύτην γνώσιν μόνον μία θεία προσωπικότης μπορεῖ νά τήν ἔχη!
"ἤξευρε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Πῶς ὀνομάζεται, λοιπόν, ἡ τοιαύτη γνώσις;

Δεύτερον: Τό νά ἐνθυμεῖται τήν προὔπαρξίν Του εἰς τόν οὐρανόν (!!!), τό νά εἶναι ὁ ΜΟΝΟΣ πού ἐγνώριζε τόν ἄπειρο Πατέρα (Ίωάν.10:15) πού οὐδεὶς ἄνθρωπος θά ἠδύνατο νά ἰδῆ, διότι κατοικεῖ φῶς ἀπρόσιτον (1 Τιμ.6:16), καί νά δύναται νά τόν ἀποκαλύψῃ εἰς ὅποιον ἤθελε (Ματ.11:27), νά περιορίζεται εἰς τό νά ὁμιλῆ μόνον διά τά ἐπίγεια καί νά ἀποφεύγῃ νά ὁμιλῆ διά τά ἄπειρα ἐπουράνια πού τὰ ἐγνώριζε, "σάν τό σπίτι του", διότι ἤξευρε ὅτι οἱ ἀκροαταί του οὔτε θά τὰ ἐπίστευαν οὔτε θά τὰ καταλάβαιναν (Ίωάν.3:12-13) κλπ., κλπ., ἀποτελεῖ ἰδιότητα ἀνθρωπίνην ἢ θεϊαν;

Πῶς ὀνομάζεται αὐτή ἡ ἰδιότης πού γνωρίζει τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, πρόσωπα, πράγματα, καταστάσεις, παρόντα καί μέλλοντα καί πού πάνω ἀπό ὅλα καί πρῶτον ἀπό ὅλα γνωρίζει τόν ἄπειρον Θεόν Πατέρα καί τὰ ἄπειρα ἐπουράνια; Εἶναι ἀνθρωπίνη ἢ θεία ἰδιότης ἢ ὀφείλεται εἰς τήν "ἀνάμνησιν τῆς προὔπαρξεώς Του"; Τό θεῖον ΕΓΩ εἶχε ἀνάμνησιν τῆς προὔπαρξεώς Του ἢ γνώσιν αὐτῆς; Ἐκτός ἐάν ὁ συγγραφεὺς θέλῃ νά δικαιολογήσῃ τόν ἰσχυρισμόν τοῦτον μέ τόν ἄλλον ἰσχυρισμόν του ὅτι τό θεῖον ΕΓΩ ἦτο

«σβησμένον» επί 30 χρόνια και όταν ενεργοποιήθη ήρχισε νά ένθυμηται. . .
Ἐπάρχει "παρελθόν" διά τόν Θεόν ἢ εἶναι τά πάντα "παρόν";

Τί θέλατε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, καί ἐνεπλάκητε καί μᾶς ἐμπλέξατε εἰς τά ἀνεξιχνίαστα μυστήρια; Αὐτό δέν εἶναι θάρρος γνώμης ἀλλά **θράσος**. Τί ἐπετύχατε; Νά μᾶς ἐνώσετε ἢ νά μᾶς χωρίσετε καί νά μᾶς ὀδηγήσετε εἰς προστιβάς καί ἀντεγκλήσεις;

Παρένθεσις: Πρέπει, ὅμως, νά ὁμολογήσωμε ὅτι ὑπάρχει ἕνα ἐδάφιο πού παρουσιάζει ὄντως κάποια δυσκολία. Καί αὐτό εἶναι τό ἐδάφιον Μάρκ.13:32 τό ὁποῖον ἐπεκαλέσθη καί ὁ ἀδ. Φίλος: **"Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς γινώσκει, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι οἱ ἐν οὐρανῷ, οὐδὲ ὁ Υἱός, εἰμὴ ὁ Πατήρ."**, προκειμένου νά ἰσχυρισθῆ ὅτι *"κάτι τοῦ ἔλειπε"* τοῦ Χριστοῦ!!! Ὁμολογῶ ὅτι ὄχι ἀπλῶς μέ ἐξέπληξε καί μέ ἄφησε ἀναυδον ἢ φράσις τοῦ ἀδ. Φίλου, τὴν 21/9/98, ὅτι δηλαδή **"κάτι τοῦ ἔλειπε τοῦ Χριστοῦ"** ἀλλά μού προεκάλεσε καί βαθύτατον πόνον! Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἦτο ἐλλιπής!!! Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ δυσκόλου καί αἰνιγματώδους ἐδαφίου σβύνομε ἢ ἀλλοιώνομε αὐτό πού ἦτο καί ἐγνώριζε ὁ Χριστός! Ἐπιτρέπεται ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἐρμηνευτικῆς δυσκολίας νά γενικεύωμεν τά πράγματα καί νά ἰσχυριζόμεθα ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶχε τὴν παντογνωσίαν, ὅτι ἀγνοοῦσε πολλὰ πράγματα καί τά ρωτοῦσε καί ὅτι *"κάτι τοῦ ἔλειπε"*; Ἐπιτρέπεται ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ αἰνιγματικοῦ ἐδαφίου νά ἰσχυρίζεσθε ὅτι ὁ Χριστός δέν ἦτο ἑκατόν τοῖς ἑκατόν Θεός ἀλλά εἶχε μόνον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν ἀπλῶς ἔφερε τό **"σκέτο, μόνον"** τό θεῖον Ἐγώ, ἀπογυμνωμένον ἀπό τὰς ιδιότητάς Του, μέ μόνην τὴν ἀνάμνησιν τῆς προϋπάρξεώς του; Τί εἶδους ἐρμηνευτικῆ εἶναι αὕτη;

Τὴν ἀπάντησιν ὅσον ἀφορᾶ τὴν γνώσιν τῆς ἡμέρας καί τῆς ὥρας περὶ τῆς ὁποίας ὀμιλεῖ τό ἐδάφιο Μάρκ 13:32 μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ Χριστός: Εἰς τό βιβλίον τῶν Πράξεων 1:6-7 διαβάζομε: **"...Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Δὲν ἀνήκει εἰς ἐσᾶς νά γνωρίζητε τοὺς χρόνους ἢ τοὺς καιροὺς, τοὺς ὁποῖους ὁ Πατήρ ἔθεσεν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ,"**.

Ἐδῶ βλέπομε ἐκ νέου τόν Κύριον νά ἀπαντᾷ μέ τό ἴδιον πνεῦμα καί νά τονίζη ὅτι μέσα εἰς τά πλαίσια τῆς θείας οικονομίας, τῆς ἀρμοδιότητος καί τῆς ἱεραρχίας τῆς τριαδικῆς Θεότητος, ὁ Πατήρ ἐπειδὴ ἦτο, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ ἰδίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεγαλύτερός Του, διατηρεῖ τό δικαίωμα/προνόμιον τοῦ νά ὀρίζη τοὺς χρόνους καί τοὺς καιροὺς καί συγχρόνως ὁ Πατήρ καί ὁ Υἱός νά εἶναι ἕνα.

Καλόν εἶναι, ἐπίσης, νά ἐνθυμούμεθα ὅτι δέν ἐγέννησε ὁ Υἱός τόν Πατέρα οὔτε ὁ Υἱός ἦτο μεγαλήτερος τοῦ Πατρός. **"Ὁ Πατήρ μου, ὅστις μοὶ ἔδωκεν αὐτά, εἶναι μεγαλήτερος πάντων, . . . Ἐγὼ καὶ ὁ Πατήρ ἐν εἴμεθα.** (Ἰωάν.10:29-30) Ἐπίσης, **"...Ἐπάγω πρὸς τὸν Πατέρα· διότι ὁ Πατήρ μου εἶναι μεγαλήτερός μου."** (Ἰωάν.14:28) Ἐπῆρχε ἀπλῶς κάποια ἱεραρχία καί ἐξάρτησις ἀπὸ τόν Πατέρα εἰς ἐκεῖνα πού ἔλεγε καί ἔκαμνε, μιά ἐκουσία ἐξάρτησις ἀγάπης καί κοινωνίας, ἢ ὁποῖα δέν ἀφαιροῦσε οὔτε τὴν "θεότητα" οὔτε τὴν "πληρότητα" οὔτε τὴν αἰωνίαν "ισότητα" τῆς Θεότητος τοῦ Υἱοῦ πρὸς

τόν Πατέρα μέ τόν όποίον ήσαν "έν". "Ας μή λησμονούμε επίσης τά εδάφια Ματ.20:22-23: **" . . . καί τò βάπτισμα τò όποίον έγώ βαπτίζομαι θέλετε βαπτισθή· τò νά καθήσητε όμως έκ δεξιών μου καί έξ άριστερών μου δέν είναι έμου νά δώσω, ειμή εις όσους είναι ήτοιμασμένον υπό τού Πατρός μου."** Καί πάλι βλέπομε τόν 'Ιησοῦν νά σέβεται τόν Πατέρα, τήν άρμοδιότητα καί τήν ιεραρχία. 'Ως Υιός ανθρώπου, πολύ περισσότερο, δέν είχε έντολήν ή τήν άδειαν ή τήν παραγγελία νά κάμη γνωστήν τήν ήμέραν τής έπισκέψεως καί έκδικήσεως τού Θεού. 'Ο Χριστός δέν είχε μέσα Του παρά τό θέλημα τού Πατρός Του. Τό θέλημα τού Χριστού ήτο νά σεβασθή τήν έπιθυμία τού Πατρός Του. . .

Ποίο ήταν τό στοιχείον πού έλειπεν από τόν ΘΕΟΝ, ό όποιος έφανερώθη έν σαρκί έν όμοιότητι καί ουχί έν ισότητι ανθρώπου; Τί έλειπε από τόν Θεόν ό όποιος κατοικούσε έν τῷ Χριστῷ; **"δηλονότι ό Θεός ήτο έν τῷ Χριστῷ διαλλάσσω τόν κόσμον πρὸς έαυτόν..."** (2 Κορ.5:19) Καί μόνον αυτό τό εδάφιον άν υπήρχε, θ'άπετέλη όπως καί άποτελεϊ άπολύτως άποστομωτικήν άπάντησιν εις πάντα αντιλέγοντα! Πόσον προσφυής ήτο πράγματι ή διαμαρτυρία τού Κων/νου Μεταλληνού ό όποιος άπέρριψε πᾶσαν κατηγορία, ή όποία απέβλεπε νά τόν **"έμφανίση άρνούμενον ή κολοβώνοντα τήν ως άνω θεμελειώδη θείαν αλήθειαν. . ."**!

Σταματήστε, λοιπόν, καί σεις άδελφοί, σᾶς παρακαλώ, νά κολοβώνετε τόν "πάντοτε Θεάνθρωπον" κατά τήν όρολογία τών έπισήμων δηλώσεων!

'Εκείνος πού ειπε: **"'Εγώ καί ό Πατήρ έν ειμεθα"** ('Ιωάν.10:30), **" . . . όστις ειδεν έμε είδε τόν Πατέρα· καί πώς σὺ λέγεις, Δείξον εις ήμάς τόν Πατέρα; . . . έγώ είμαι έν τῷ Πατρὶ καί ό Πατήρ είναι έν έμοί;.."** ('Ιωάν.14:9), δέν αντικατόπτριζε ή άπαύγαζε τόν Πατέρα ('Εβρ.1:3); 'Εκείνος πού έγνώριζε τί ήτο έντός τού ανθρώπου, 'Εκείνος πού ήξευρε τά πάντα καί πού έγνώριζε τούς διαλογισμούς τών έχθρών του, καί τάς πλέον μυχίας σκέψεις καί έπιθυμίας τών μαθητῶν του ('Ιωάν.16:19) [μόνον ό Θεός είναι καρδιογνώστης (1 Βασ.8:39)], 'Εκείνος πού ένῶ δέν είχε μάθει γράμματα ('Ιωάν.7:15-16) αλλά πού είχε γνώσεις καί σοφίαν άπαράμιλλον, 'Εκείνος πού έθεράπευε παραλυτικούς καί συνεχώρει άμαρτίας, ως πραγματικός Θεός (προνόμιον καί έξουσία άποκλειστικῶς θεία - Μάρκ 2:5-11), 'Εκείνος πού άνέσταινε σώματα έν άποσυνθέσει, πού είχε τήν ικανότητα καί έξουσία νά μεταδίδη θείας ιδιότητας εις τούς μαθητάς του, πχ. νά θεραπεύουν, νά πατοῦν επάνω όφρων καί σκορπίων κλπ (Ματ.10:1· Λουκ.9:1 καί Λουκ.10:19-22), 'Εκείνος, λοιπόν, ό "Ιδιος έστερείτο τών θείων ιδιοτήτων; 'Εκείνος τού όποίου τά λόγια ήταν λόγια ζωής αιωνίου καί πού δέν θά παρήρχοντο ποτέ καί πού θά έμεναν εις τόν αιώνα, ήταν έλλιπής; 'Εκείνος πού ήταν ό ΜΟΝΟΣ, ως προείπα, πού έγνώριζε τόν άπειρο Πατέρα πού ουδέίς άνθρωπος θά ήδύνατο νά ιδῆ διότι κατοικεί φῶς άπρόσιτον, 'Εκείνος ήτο ένας λειψός Θεός; 'Εκείνος πού κατοικούσε μέσα εις τόν άνθρωπον 'Ιησοῦν, ό Μεγάλος Θεός καί Σωτήρας καί πού προϋπήρχε τού 'Αβραάμ, ήταν έλλιπής; 'Εκείνος πού μπορούσε νά άναστήση τό ίδιον Του σώμα, ήταν έλλιπής; Καί

τί νά εἶπω περισσότερο; Ἐὰς σταματήσω ἐδῶ τάς ἐπαναλείψεις. Καί ὁ Μεγάλος Θεός καί Σωτήρ ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἄς ἐλεήσῃ τήν Ἐκκλησίαν μας!

Ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ καί αἱ ἐκδηλώσεις καί ἐνέργειαι Του ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ἐκουσίως ἐκλεγείσης καταστάσεως ταπεινώσεώς Του μέσα εἰς τήν ὁποίαν ὁ Θεάνθρωπος εἶχεν εἰσελθεῖ καί τῆς ἐν ταπεινώσει ἐξαρτήσεως του ἀπό τόν Πατέρα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ Θεάνθρωπος εἰς τήν μορφήν τοῦ δούλου, ἐγνώριζε καί ἐδίδασκε καί ἐκτελοῦσε ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τοῦ Πατρός: **"Διότι ἐκεῖνος, τόν ὁποῖον ἀπέστειλεν ὁ Θεός, τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ λαλεῖ. . ."** (Ἰωάν.3:34) Μᾶς ἔδωκε καί παράδειγμα σεβασμοῦ καί ἐξαρτήσεως ἀπό τόν Πατέρα!

Ἐκτός ἐάν ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας μας θέλῃ μέ τοιούτους ἰσχυρισμούς νά ἐπιβεβαιώσῃ τόν "φωτισμένον" ἰσχυρισμόν πού ἔχει καταγραφῆ εἰς μίαν ἐκ τῶν πολλῶν τροποποιήσεων τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι δηλαδή ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶχε τήν παντογνωσίαν ἐπειδή ἠρώτησε περί τοῦ Λαζάρου: **"...Ποῦ ἐβάλετε αὐτόν. . ."** (Ἰωάν.11:34) **Δραματικῶς ἀστεῖον!** Ἡμέρες πρὶν καί ἀπό μακρῶν ἤξευρε ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ Λαζάρου ἦτο διὰ τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶχε ἀποθάνει καί ὅτι θά πῆγαινε νά τόν ζυπνίσῃ. . . ἀλλά δέν ἤξευρε πού τόν εἶχαν βάλει... Καί μή μ'ἐρωτήσετε, ἀδελφοί, "Τότε διατί ἠρώτησε;" Διὰ τόν ἴδιον λόγον πού ἠρώτησε τοὺς δύο μαθητάς πρὸς Ἐμμαούς διατί ἦσαν σκυθρωποί καί προσεποιήθη ὅτι ὑπάγει μακρύτερον. Διὰ τόν ἴδιον λόγον πού ἠρώτησε τοὺς μαθητάς πόσους ἄρτους καί πόσα ὀψάρια εἶχαν καί τοὺς προέτρεψε ἐκεῖνοι νά δώσουν εἰς τό πλῆθος νά φάγουν, ἐνῶ αὐτός ἤξευρε τί ἐπρόκειτο νά κάμῃ (Ἰωάν.6:6). Διὰ τόν ἴδιον λόγον πού ἤθελε νά μάθῃ ἀπό τοὺς δύο τυφλοὺς πού ἔκραζαν καί τοῦ ζητοῦσαν ἔλεος καί πού ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔκραξε καί τοὺς εἶπε: **"Τί θέλετε νά σᾶς κάμω;"** (Ματ.20:30-33) Καί πόσες ἄλλες ἐρωτήσεις/τέστ. Μή μοῦ εἰπῆτε, τέλος, ὅτι δέν ἤξευρε τί ἐσκέπτοντο οἱ ἄνθρωποι περί τοῦ Ἐαυτοῦ του, καί διὰ τόν λόγον τοῦτον ἠρώτησε τοὺς μαθητάς του **"Τίνα μέ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶμαι ἐγὼ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου;"** ἢ, ἀκόμη, ὅτι προσεπάθη νά βεβαιωθῇ καί ὁ ἴδιος περί τοῦ ἑαυτοῦ του ἐάν ἦταν πράγματι ὁ Μεσσίας!!!

Ἐπιτρέψατέ μου νά ἐπεκταθῶ ὀλίγον τι περισσότερο ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ:

Ὁρισμένοι ---εὐτυχῶς ὀλίγοι, ἢ μάλλον ἐλάχιστοι, μέσα εἰς τό σύνολον τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, καί πού θά μείνουν μία χούφτα--- ἐπικαλοῦνται ὠρισμένα ἐδάφια ἀπὸ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ διὰ νά ὑποστηρίξουν καί προβάλλουν μόνον τήν ἀνθρωπίνην φύσιν καί τήν ἀνθρωπίνην ἄγνοιαν τοῦ Ἰησοῦ:

Μάρ.5:30-34 **"Καὶ εὐθὺς ὁ Ἰησοῦς, νοήσας ἐν ἑαυτῷ τήν δύναμιν τὴν ἐξεληθούσαν ἀπ' αὐτοῦ, στραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ ἔλεγε· Τίς ἠγγίσει τὰ**

ιμάτιά μου; . . . Καὶ περιέβλεπε διὰ τὰ ἴδη τὴν πράξασαν τοῦτο." (Λουκ.8:45-48)

Ἰωάν.11:34 "καὶ εἶπε· Ποῦ ἐβάλετε αὐτόν; Λέγουσι πρὸς αὐτόν· Κύριε, ἐλθὲ καὶ ἴδε."

Μάρκ.11:13 "καὶ ἰδὼν μακρόθεν συκὴν ἔχουσαν φύλλα, ἦλθεν ἄν τυχὸν εὖρη τι ἐν αὐτῇ· καὶ ἐλθὼν ἐπ' αὐτὴν οὐδὲν εὔρεν εἰμὴ φύλλα· διότι δὲν ἦτο καιρὸς σύκων."

Πρὸς Θεοῦ! Ἐκεῖνος πού ἤξευρε τὰς καρδίας καὶ τὰ διανοήματα τῶν ἀνθρώπων, πού ἤξευρε ὅτι θεία δύναμις θεραπείας εἶχεν ἐξέλθει ἀπ' αὐτοῦ πού ἐθεράπευσε τὴν αἰμορροοῦσα γυνή καὶ πού ἔψαχνε "διὰ τὰ ἴδη τὴν πράξασαν τοῦτο" δὲν ἤξευρε ποῖος τὸν εἶχε ἀγγίσει; Ἐκεῖνος πού ἤξευρε ἀπὸ μίλλια μακρὰ ὅτι ὁ Λάζαρος εἶχε ἀποθάνει καὶ ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ τὸν ἀναστήσει, δὲν ἤξευρε πού τὸν εἶχαν βάλει; Ἐκεῖνος πού ἤξευρε πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ πάντα τὰ διανοήματα τῶν καρδιῶν αὐτῶν, Ἐκεῖνος πού ἤξευρε τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ ἐπουράνια, κλπ., κλπ., ---ἅς μὴ συνεχίσω τὰς ἐπαναλήψεις--- καὶ πού μπορούσε νὰ ζηράνη τὴν συκιά μὲ ἓνα λόγον Του, ἀγνοῦσε τὴν ἐποχὴν τῶν σύκων; Μὰ δὲν ἐδιάβασαν οἱ διαφωνοῦντες παρακάτω εἰς τὰ ἐδάφια 11:20-24 τί συνέβη καὶ τί μάθημα πίστεως ἐσκόπευε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς μαθητὰς Του; Μὲ τί τρόπον ἤθελε νὰ τοὺς διδάξῃ τὴν πίστιν; Ἡ μήπως ἐπειδὴ ἠρώτησε τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα τὸ ὁποῖο ἐξέβαλε ποῖο ἦτο τὸ ὄνομά του (Μάρκ.5:9-13 καὶ Λουκ.8:24-25) ἢ πόσα ψωμιά καὶ πόσα ψάρια ὑπῆρχαν, μὲ τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ τὰ πολλαπλασίασε, ἔθρεψε τὰ πλήθη (6:38) ἐσήμαινε ὅτι ἀγνοοῦσε καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο; Ἡ μήπως, ἄν δὲν ἔπαιρνε ἢ δὲν τοῦ ἔδιναν αὐτὰς τὰς πληροφορίας δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ξεύρῃ καὶ νὰ κάμῃ τὰ θαύματα;

Δ) Η ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ

Ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεὺς ὅτι τὰ θαύματα πού ἔκαμνε ὁ Ἰησοῦς τὰ χαρακτηρίζε «*ὡς ἔργα τοῦ Πατρὸς*» πού «*τα ἔκανε με δύναμη που Του δινόταν αδιάκοπα ἀπὸ τον Πατέρα και ἔπρεπε σε κάθε περίπτωση να την ξαναζητάει ἀπὸ τον Πατέρα.*» Μεταξύ των ἐπιχειρημάτων πού προβάλλει ὁ συγγραφεὺς εἶναι ὅτι «*γιατί ὡς νῆπιος, ἀν διέθετε τη θεία παντοδυναμία, δὲν προστάτευσε τον εαυτόν Του ἀπὸ τη δολοφονική μανία τοῦ Ηρώδη, ἀλλὰ χρειάστηκε να θανατωθoύν ὅλα τα αγοράκια της Βηθλεέμ, ηλικίας μέχρι δύο ἐτῶν;*» κλπ., κλπ. (σελ.58-59).

Τρεῖς ἐρωτήσεις:

- α) Μήπως οὔτε ὁ Θεὸς Πατὴρ δὲν διέθετε τὴν παντοδυναμίαν καὶ δι'αὐτό δὲν ἐπροστάτευσε τὰ νήπια τῆς Βηθλεέμ; Διατί ὁ Πατὴρ δὲν τὰ προστάτευσε καὶ θὰ ἔπρεπε τὸ βρέφος, ὁ Χριστός, νὰ τὰ προστατεύσῃ;
- β) Εἶναι ἀληθές, ὡς εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι ". . .Τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ κάμνω ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρὸς μου, ταῦτα μαρτυροῦσι περὶ ἐμοῦ." (Ἰωάν.10:25). Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ πού εἶπε μήπως ἐννοοῦσε ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμνε ἢ μήπως ἤθελε νὰ φανερώσῃ τὸν σεβασμὸν τῆς ἱεραρχίας καὶ τὴν ἐξάρτησίν Του

ἀπό τόν Πατέρα καί ἤθελε συγχρόνως νά μᾶς δώση μαθήματα σεβασμοῦ καί ἐξαρτήσεως ἀπό τόν Πατέρα; Καί πῶς θά ἐξηγήσωμε τόν λόγον ". . .
· **Χαλάσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν θέλω ἐγείρει αὐτόν.**" (Ἐγὼ θέλω ἐγείρει αὐτόν. . .) (Ἰωάν.2:19);,

γ) Πόσες καὶ πόσες φορές ἠρνήθη νά προστατεύσῃ τόν Ἐαυτὸν Του, ἐνῶ μποροῦσε; Ἐάν ἤθελε νά προστατεύσῃ τόν Ἐαυτὸν Του οὔτε ἡ θυσία Του θά εἶχε λάβει χώρα καὶ ἐμεῖς θά εἴμασταν εἰς τὴν κόλασιν! Θά ἤθελα, λοιπόν, νά μάθω πῶς βλέπετε τὰ ἀκόλουθα ἐδάφια:

Ματ.11:5-6 "τυφλοὶ ἀναβλέπουσι καὶ χωλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται καὶ κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγείρονται καὶ πτωχοὶ εὐαγγελίζονται. . . ."

Λουκ.6:19 "**Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει νὰ ἐγγίξῃ αὐτόν, διότι δύναμις ἐξήρχετο παρ' αὐτοῦ καὶ ἰάτρειε πάντας.**" (Δέν μᾶς λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅτι εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, προσήυχετο εἰς τόν Πατέρα διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς δυνάμεώς Του πρὸς θεραπείαν των. Ἵπῆρχαν ἄτομα μέσα στὸν ὄχλον πού τὸν ἤγγιζαν μέ πίστιν χωρὶς προηγουμένως νά βλέπωμε τόν Κύριον νά προσεύχεται πρὸς τοῦτο).

Μάρκ.1:27 "**. . . Τί εἶναι τοῦτο; τίς αὕτη ἡ νέα διδαχὴ, διότι μετὰ ἐξουσίας προστάζει καὶ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, καὶ ὑπακούουσιν εἰς αὐτόν;**"

Ματ.17:2 "**καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἔγειναν λευκὰ ὡς τὸ φῶς.**" (Πῶς καὶ διατί μετεμορφώθη;)

Ματ.8:27 "**. . . Ὅποιος εἶναι οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν εἰς αὐτόν;**"

Ἰωάν.6:19-27 "**. . . βλέπουσι τὸν Ἰησοῦν περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης . . . Ἐγὼ εἶμαι· μὴ φοβεῖσθε. Ἦθελον λοιπόν νὰ λάβωσιν αὐτόν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ παρευθὺς τὸ πλοῖον ἔφθασεν εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπήγαγον. Τῇ ἐπαύριον . . . ὅτε λοιπόν εἶδεν ὁ ὄχλος ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι ἐκεῖ, οὐδὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. . . . Καὶ εὐρόντες αὐτόν πέραν τῆς θαλάσσης, εἶπον πρὸς αὐτόν· Ῥαββί, πότε ἦλθες ἐδῶ;"**

(Ὅποια δύναμις, ὁποία ἐξουσία ἐπὶ τῶν νόμων καὶ στοιχείων τῆς φύσεως! Ὅποια θαύματα! Ἐάν ἐπαναλάβω κάτι πού προανέφερα: Ὅποτε ἤθελε μετεκινεῖτο ὡς κοινός ἄνθρωπος, πεζός, καὶ κουραζόταν, καὶ ἄλλοτε περιεπάτει ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἄλλοτε Ἐκεῖνος καὶ οἱ μαθηταὶ Του καὶ τὸ πλοιάριον μαζί μετεκινεῖτο "**παρευθὺς**" ἀπὸ τῆς μίας ὄχθης τῆς λίμνης εἰς τὴν ἄλλην! Κανένα πρόβλημα χώρου! Πῶς, λοιπόν, ἐπαναλαμβάνω, εἶναι δυνατόν νὰ σταθῇ ὁ ἰσχυρισμός ὅτι μετεκινεῖτο ἐν τῷ χώρῳ μόνον ὡς κοινός ἄνθρωπος (κασσέττα 2/2) καὶ εἶχε «υποταγεί ἀπολύτως στους φυσιολογικοὺς κανόνες τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος»; (σελ.57) (Ἦτο φυσιολογικός κανὼν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος νά

περιπατή επί τῆς θαλάσσης ὡς νά ἐπρόκειτο περί ξηρᾶς;
Ποῦ οἱ νόμοι τῆς βαρύτητος καί τοῦ εἰδικοῦ βάρους;)

Τέλος, εἰς τή σελίδα 60, κάμνει ἀναφοράν ὁ συγγραφεύς εἰς τά ἠθικά ἰδιώματα τά ὁποῖα, ὡς ἰσχυρίζεται, ἔπρεπε νά τά ἀποκτήσῃ μέ τή θέλησίν Του. Καί συγκεκριμένως ἔπρεπε νά αὐξηθῇ εἰς χάριν καί σοφίαν (Λουκ.2:52). «*Ἐπρεπε να περάσει από την αθωότητα στην αγιότητα*» (Ιωάν.17/19), *νά νικήσει τον πειραστή* (Εβρ.2/18), *νά μάθει την υπακοή* (Εβρ.5/8, Φιλιπ.2/8) *καί νά τελειοποιηθῇ (τελειωθείς), περνώντας μέσα από τα παθήματα και το θάνατο.*» Θά ἤθελα, λοιπόν, νά ἐρωτήσω τί φρονοῦν περί τοῦ ἀκολουθοῦ ἐδαφίου σχετικῶς μέ τήν ἀγιότητα, τήν δικαιοσύνη καί τά λοιπά ἠθικά ἰδιώματά του: **"Καί ὁ Λόγος ἔγεινε σὰρξ καί κατώκησε μεταξύ ἡμῶν, καί εἶδομεν τήν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ τοῦ Πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας."** (Ἰωάν.1:14)

Καθώς ἀνέφερα καί εἰς τήν πρώτην μου ἐπιστολήν, τό ἐπαναλαμβάνω καί τώρα, ὅτι πρώτη φορά ἤκουσα ἀπό ἄνθρωπον νά λέγῃ ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, «*Τά ἠθικά ἰδιώματά του, σοφία, δικαιοσύνη, χάρη, ἀγιότητα, κλπ., τά ἀποκτοῦσε βῆμα πρὸς βῆμα. . . καί μετέβαινε ἀπό τήν ἀθωότητα στήν ἀγιότητα. . .*» Δέν ἤξευρα ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας διδάσκει καί τέτοια πράγματα! Φυσικόν, λοιπόν, εἶναι νά πιστεῦῃ ὅτι "*Στόν ναόν στά 12 χρόνια Του ρωτοῦσε τοὺς Ραββίνους καί ἐδιδάσκετο. . . Ὁ Κύριος στήν ἡλικίαν τῶν 12 ἐτῶν δίνει τίς ἐξετάσεις του καί ἀριστεύει καθ' ὄν τρόπον ἕνα καλὸ ἀφιερωμένο παιδί τοῦ Κυριακοῦ σχολείου πού κολλάει στόν τοῖχο τόν θεολόγο τοῦ σχολείου. . . Μερικοὶ νομίζουν ὅτι στόν ναόν ὅταν πῆγε εἶχε συνείδησιν ποῖος ἦτο. Δέν φαίνεται αὐτό. . . Ὁ Κύριος ἦτανε τό παιδί τῆς θεοκρατίας πού ἔδωσε πλέον τίς ἐξετάσεις του στοὺς Ραββίνους στήν ἡλικίαν τῶν 12 ἐτῶν."*

Αὐτά εἶπε ὁ ἀδ. Καρμπώνης εἰς τὰς κασσέττας του!

Ποῦ νά φαντασθῇ κανεῖς ὅτι τά ἀμέσως προαναφερθέντα ἐδάφια Λουκ.2:51-52 πού περιγράφουν μέ γλαφυρότητα τήν ἔξοχην ἐντύπωσιν πού ἔδιδε τό παιδίον Ἰησοῦς εἰς τό περιβάλλον Του, καθὼς ἐμεγάλωνε, θά τά ἐρμήνευαν ὠρισμένοι ὡς τά ἐρμήνευσαν! Μόνον πού δέν μᾶς εἶπαν ἀκόμη, ὅτι καθὼς περνοῦσε ὁ χρόνος ἔπαυε σιγά-σιγά νά κἀνῃ ἀταξίες καί παιδικές ἀνοησίες καί ἀφροσύνες καί νά γίνεται ὅλο καί πῖο καλὸ καί σοβαρὸ παιδί!!!

Τί σημαίνει πχ. "**ἡγιαζέτο**"; Ἄπό τί; Ἐπαναλαμβάνω: Ἄπό τί; Ἄπεχωρίζετο ἀπό τήν ἀμαρτίαν ἢ ἀπό τήν ἀδικίαν, ἢ ἀπό τὰς κακὰς συνηθείας καί ἀδυναμίας; (Εἰς τήν σελ.45-46, ὁ συγγραφεύς μᾶς λέγει ὅτι ὁ Χριστός δανείστηκε, μεταξύ ἄλλων, καί τήν ἀνθρώπινη ἀτέλεια!, ὡς προανεφέρθη). Ἀσφαλῶς ὄχι, διότι δέν ἐννοεῖ τήν ἀτέλεια ἀλλά ἠρνεῖτο πᾶσαν ἀνθρώπινον νόμιμον ἐπιδίωξιν, ἀπόλαυσιν κλπ. ὡς πχ. γάμον, οἰκογένειαν, ἀπολαύσεις, διασκεδάσεις καί ἡδονάς, προκειμένου νά φέρῃ εἰς πέρας τήν ἀποστολήν Του διὰ λογαριασμόν μας! Εὐλογημένο τό ὄνομά Του!

Δέν ἐνεπλέκετο εἰς τὰ βιοτικά... ἀπό τὰ ὅποια συνεχῶς καί σταθερῶς κρατοῦσε ἀπόστασιν! Δέν ζητοῦσε τό ἰδικόν του συμφέρον ἀλλά τό τῶν πολλῶν διά νά σωθῶσιν! Αὐτόν ἐμμεῖτο ὁ Παῦλος! Σταθῆτε, παρακαλῶ, καί σκεφθῆτε!

Ἄς ἐξετάσωμε, ἐπίσης, καί τὰ ἐδάφια:

Ἰωάν. 8:46 **"Τίς ἀπό σᾶς μὲ ἐλέγχει περὶ ἀμαρτίας; ἐὰν δὲ ἀλήθειαν λέγω, διὰ τί σεῖς δὲν μὲ πιστεύετε;"** (Μόνον ὁ Θεός εἶναι ἀναμάρτητος! Ἄπό τί καί ὡς πρὸς τί ἡγιαζέτο;)

Ἰωάν. 14:30 **"Δέν θέλω πλέον λαλήσει πολλὰ μεθ' ὑμῶν· διότι ἔρχεται ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου· καὶ δὲν ἔχει οὐδὲν ἐν ἐμοί."**

Καί μιά τελευταία ἐρώτησι: Ἄπό πῶς Εὐαγγέλιο βγαίνει ὅτι ὁ Κύριος διήλθε τρεῖς περιόδους σχηματισμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς Του: τὴν φυσικοψυχικὴν, τὴν ψυχοπνευματικὴν καί τὴν ἀπόλυτα πνευματικὴν πρὶν μορφωθῆ καὶ ὀλοκληρωθῆ ἢ προσωπικότης Του καί ὅτι εἰς ἡλικίαν τῶν δώδεκα ἐτῶν πού ὑποτίθεται πέρασε τὰς ἐξετάσεις του ἀπό τοὺς Ραββίνους, δὲν ἤξευρε ἀκόμη Ποῖος ἦτο; Καί πῶς θά ἐρμηνεύσωμε τόν λόγον τοῦ Ἰησοῦ: **"Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Διὰ τί μὲ ἐζητεῖτε; δὲν ἤξεύρετε ὅτι πρέπει νὰ ἡμαί εἰς τὰ τοῦ Πατρὸς μου;"** (Λουκ. 2:49) Καί πῶς ἀμφότεροι οἱ γονεῖς του δὲν ἤξευραν ὅτι θά περνοῦσε ἐξετάσεις; Πῶς ἐγνώριζε ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἔπρεπε νά εἶναι εἰς τὰ τοῦ Πατρὸς Του καί δὲν ἐγνώριζε Ποῖος ἦτο καί ὅτι εἶχε ἐξέλθει "μὴ ἐξεύρων πού ὑπάγει";. Τό παιδίον Ἰησοῦς ἔκαμε, λοιπόν, σαφῆ διάκρισιν μεταξύ τοῦ ἐπιγείου πατρὸς Του, πού τόν ἀναζητοῦσε, καί τοῦ ἐπουρανίου ΠΑΤΡΟΣ ΤΟΥ! (Παραπέμπω τόν ἀναγνώστη καί εἰς τὴν σελίδα 17 τῆς παρούσης). Ἡ ἀπάντησις πρὸς τὴν μητέρα Του δὲν μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν εἶχε ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς του ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Καί τέλος, λόγους τῆς Γραφῆς πού ἀναφέρονται εἰς τόν Ἀβραάμ τοὺς ταιριάξαμε εἰς τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν; Μά πού ὁδηγεῖται ἡ Ἐκκλησία μας;

Εὐχομαι ὀλόψυχα νά μὴ εἶχε δημοσιευθῆ τό παρόν βιβλίον, τόσον διά τό καλόν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ συγγραφέως ὅσον καί τῆς εἰρήνης καί ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν μας! Μέ αὐτό τό βιβλίον, ἀδελφοί, μέ τό ὅποῖον ἐπισημοποιήσατε τὴν πλάνην σας, **"αὐτοκτονήσατε"** ἠθικῶς, πνευματικῶς καί δογματικῶς, ὑπονομεύσατε ἔτι μᾶλλον τὴν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν μας καί καταστήσατε αὐτάς περίγελων εἰς ὠρισμένας Ἐκκλησίας πού δὲν ὑπελήπτεσθε! Ἐπειδὴ ὅμως διὰ ταύτης τῆς πράξεως ἐδώκατε μεγάλην ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κυρίου νὰ βλασφημῶσι, διὰ τοῦτο τὸ νέον δόγμα πού γεννήσατε εἶναι καταδικασμένον νά "ἀποθάνη"....

Τέλος εἰς τὴν σελίδα 60, ὁ συγγραφεὺς προσπαθεῖ νά δικαιολογήσῃ τὴν ἐξουσία τὴν ὅποιαν εἶχε ὁ Ἰησοῦς νά συγχωρῇ ἀμαρτίας ἐπικαλούμενος τό

εδάφιον «*"'Ινα δε ειδήτε ότι εξουσίαν έχει ο Υιός του ανθρώπου αφιέναι αμαρτίας επί της γης, λέγει τω παραλυτικώ κλπ."* 'Ηταν ανθρωπος επί της γης, υιός ανθρώπου, αλλά είχε εξουσίαν από τον Πατέρα και αμαρτίες να συγχωρεί. Αυτό που φυσικά δεν είχε δοθεί σε άλλους υπηρέτες του Θεού, ούτε στην Παλαιά ούτε στην Καινή Οικονομία.»

'Απορώ πώς έτόλμησε ο συγγραφεύς νά συγκρίνη τόν Κύριον 'Ιησοῦν Χριστόν μέ τούς ἄλλους ὑπηρέτας τοῦ Θεοῦ εἰς τό παρελθόν, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περί ἑνός κοινού ὑπηρέτου τοῦ Θεοῦ μέ μιᾶ ἀπλήν ἐξαίρεσιν, δηλαδή νά τοῦ ἐπιτρέπεται νά συγχωρή ἁμαρτίας!

'Επίσης, καλά θά κάμη ὁ συγγραφεύς νά προσέξῃ ὅτι ἡ 'Αγία Γραφή δέν κάμνει τοιαύτας διακρίσεις μεταξύ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἀναφέρεται εἰς τόν 'Ιησοῦν. Τόν παραπέμπω, λοιπόν, εἰς μερικά σχετικά ἐδάφια πού ἀνέφερα εἰς προηγουμένας σελίδας τῆς παρουσίας ἐπιστολῆς/ μελέτης. 'Επίσης εἰς:

Μάρκ.2:5-11 "..." Διὰ τί οὗτος λαλεῖ τοιαύτας βλασφημίας; τίς δύναται νά συγχωρή ἁμαρτίας εἰμὴ εἰς, ὁ Θεός; ... τί εἶναι εὐκολώτερον, νά εἶπω πρὸς τόν παραλυτικόν, Συγκεχωρημένοι εἶναι αἱ ἁμαρτίαι σου, ἢ νά εἶπω, Σηκώθητι καὶ ἔπαρε τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει; ἀλλὰ διὰ νά γνωρίσητε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς νά συγχωρή ἁμαρτίας λέγει πρὸς τόν παραλυτικόν· Πρὸς σέ λέγω, Σηκώθητι καὶ ἔπαρε τὸν κράββατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου." (Λουκ.5:20-24· 7:48). Μήπως ἠμφισβήτησε τὴν θέσιν/ δήλωσιν τῶν ἐχθρῶν Του: "τίς δύναται νά συγχωρή ἁμαρτίας εἰμὴ εἰς, ὁ Θεός;" Μήπως δέν τό ἐδέχθη ὡς ὀρθόν ἢ μήπως τό ἠρνήθη καὶ τούς διώρθωσε; Αὐτό τί ἀποδεικνύει;

Πολλοὶ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ ἔκαμαν θαύματα ἀλλὰ κανεῖς, μὰ κανεῖς, δέν εἶχε ἐξουσία νά συγχωρή ἁμαρτίας!

Αὐτά τὰ ἐδάφια πρέπει νά συχρησθῶν μέ τὰ ἐδάφια: "ἐάν λοιπὸν θεωρήτε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦτο τὸ πρότερον;" Ταῦτις τίτλων: Υἱός ἀνθρώπου καὶ Υἱός Θεοῦ! 'Ο Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ὅπου ἦτο πρότερον! Σταθῆτε καὶ σκεφθῆτε! ('Ιωάν.6:62 καὶ 'Ιωάν.3:13) "Καὶ οὐδεὶς ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν εἰμὴ ὁ καταβὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ." 'Εκεῖνος ὄχι πού ἦταν ἀλλὰ πού εἶναι... Ποῖος κατήλθε; Ποῖος ἔμεινε εἰς τὸν οὐρανόν; Ποῖος ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος μπορεῖ νά ἐξηγήσῃ τοιαύτας θείας δηλώσεις, τέτοια μυστήρια; ΟΥΔΕΙΣ !!! Αἱ Γραφαὶ ἀναφέρονται εἰς τόν Χριστόν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τό τέλος, ἄλλοτε ὡς ἄνθρωπον καὶ ἄλλοτε ὡς Θεόν. 'Ο Υἱός τοῦ Θεοῦ ποτέ δέν ἀναφέρεται εἰς τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περί διαφορετικοῦ προσώπου, καὶ τάνάπαλιν!

Θά μπορούσε ο συγγραφεύς νά μάς εξηγήση τήν διαφοράν μεταξύ του Υιού του Θεού και του Υιού του ανθρώπου εις τό πρόσωπον του Ίησού Χριστού; Οί ὄροι αὐτοί δέν χρησιμοποιούνται εις τήν Καινήν Διαθήκην ἀδιακρίτως διά τό ἕνα καί τό αὐτό πρόσωπον; Τό ὅτι ἦταν ἄνθρωπος, υἱός ἀνθρώπου, οὐδεὶς τό ἀμφισβητεῖ! Μήπως ὅμως εἶχε μέσα Του καί κάποιο ἄλλο στοιχείον πού Τόν ἀνέβαζε εις ἄλλην σφαίραν; Ποῖος ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐκ παρθένου, τῆ μεσολαβήσει Πνεύματος Ἁγίου καί "ἀπεδείχθη Υἱὸς Θεοῦ ἐν δυνάμει";

Κεφάλαιον: ΣΥΝΟΨΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Δεδομένου ὅτι ὁ συγγραφεύς ἐπαναλαμβάνει ἐν συνόψει ὠρισμένας ἀναπτυχθεῖσας ἤδη ἐννοίας καί προβληθέντας ἰσχυρισμούς, **εἶμαι, δυστυχῶς, καί ἐγὼ ὑποχρεωμένος νά ἐπαναλάβω ὠρισμένα σημεῖα πρὸς διευκρίνησιν καί συμπλήρωσιν:**

Ὁ συγγραφεύς ἰσχυρίζεται ὅτι:

- * Τό γεγονός ὅτι ὁ Θεός: α) «ἐξαπέστειλε» τόν Υἱόν Αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπό νόμον κλπ., (Γαλ.4:4), β) ὅτι ἔδωκε τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν Μονογενή... (Ἰωάν.3:16), γ) ὅτι ὡς ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς δηλώνει «καταβέβηκα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ» (Ἰωάν.6:38), καί δ) ὅτι, ὡς ὁ Ἰωάννης μάς λέγει περὶ τοῦ Ἰησοῦ, «εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἦλθε ἡ ὥρα ἵνα μεταβῆ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τὸν Πατέρα», «δείχνει τὴν κατά χάρον μετακίνησίν Του» ... «επειδὴ εἶχε κενώσει ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν θεϊκῶν ιδιοτήτων». (σελ.61-62)

Ἐρωτῶ καί πάλιν: α) Ποῖον ὁ Θεός ἐξαπέστειλε; β) Ποῖος κατέβη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καί γ) Ποῖος ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν; Ἄνθρωπος;

Μήπως ΕΠΕΙΔΗ ἄλλαξε ἔδραν ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς Λόγος, δηλ. ἀπὸ τὸν οὐρανόν ἦλθε εἰς τὴν γῆν "ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων" καί "σχῆματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος" ἀποτελεῖ τούτο ἀπόδειξιν ὅτι δέν εἶχε πλέον «τις θεϊκῶν Του ιδιοτήτων»;

- * Ἐπικαλεῖται ὁ συγγραφεύς τό ἐδάφιον Ἑβρ.2:9 «...βραχύ τι παρ' ἀγγέλους ἠλαττωμένον Ἰησοῦν διὰ τό πάθημα τοῦ θανάτου ...» καί ἐν συνεχείᾳ τὰ ἐδάφια Ἑβρ.2:14-16 «Ἐπεὶ οὖν τα παιδία ... καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχεν τῶν αὐτῶν, ... Ὅθεν ὠφείλεν κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι ... », προκειμένου νά καταλήξῃ ἐκ νέου εἰς τό αὐτό συμπέρασμα ὅτι δηλαδή ὁ Ἰησοῦς ὄχι μόνον ἔγινε κατώτερος τῶν ἀγγέλων, μὴ ἔχων, συνεπῶς, ἀγγελικὰς ιδιοτήτας ἀλλὰ ὁμοιώθηκε κατὰ πάντα, καθὼς ἐπίσης δηλώνει τό ἐδάφιον Φιλιπ.2:7, μέ τούς ἀνθρώπους, γενόμενος «κοινωνὸς αἵματος καὶ σαρκός» (σελ.62).

Ἐρωτῶ:

- α) Διατί χρησιμοποιεῖ ὁ συγγραφεὺς τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς τὴν ἔκφρασιν **"διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου"**; Ἦτο πράγματι κατώτερος τῶν ἀγγέλων; Δηλαδή, οἱ ἄγγελοι τὸν Θεὸν Λόγον τὸν ἀντιμετώπιζαν ὡς κατώτερόν τους ἐπειδὴ ἐδέχθη νὰ ταπεινωθῆ, νὰ ἐλαττωθῆ, νὰ λάβῃ δούλου μορφήν, νὰ λάβῃ τὸ σχῆμα ὡς ἄνθρωπος καὶ νὰ **"γευθῆ θάνατον ὑπὲρ παντὸς ἀνθρώπου διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ"**; Εἶχε παύσει νὰ εἶναι Ὅποιος ἦτο; Ἐπειδὴ ὠμοιώθη μὲ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἦτο πλέον ὁ Θεὸς των; Ἦ μήπως ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἦτο προωρισμένος νὰ ἀποθάνῃ, ἀποστολήν τὴν ὁποῖαν ὁ Πατὴρ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναθέσῃ εἰς οὐδένα τῶν ἀγγέλων; Ὡς προσέξωμε τὸ ἐν λόγῳ ἐδάφιον: **"τὸν δὲ ὀλίγον τι παρὰ τοὺς ἀγγέλους ἡλαττωμένον Ἰησοῦν βλέπομεν διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου μὲ δόξαν καὶ τιμὴν ἐστεφανωμένον, διὰ νὰ γευθῆ θάνατον ὑπὲρ παντὸς ἀνθρώπου διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ."** Ἦ ἔκφρασις **"διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου"** δὲν εἶναι ἀποκαλυπτικὴ τοῦ ρόλου τὸν ὁποῖον τοῦ ἀνέθεσεν ὁ Θεὸς Πατὴρ; Ἦ μήπως διότι οἱ ἄγγελοι δὲν **"παθαίνουν"** θάνατον; Πόσον προσφυῆς εἶναι ὁ λόγος τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ A.W.Pink: **"Γενόμενος ἄνθρωπος ὁ Χριστὸς ἔλαβεν ἐφ'ἑαυτὸν φύσιν ἢ ὁποῖα ἡδύνατο νὰ ἀποθάνῃ. Τοῦτο οἱ ἄγγελοι δὲν ἡδύναντο νὰ τὸ κάμουν· ἀπὸ τούτης τῆς ἀπόψεως ἔγινε, δι'ὀλίγον χρόνον, κατώτερος αὐτῶν."**
- β) Τί σημαίνει τὸ **"παραπλησίως**; Μήπως κάτι ἀπολύτως ταυτόσημον ἢ μήπως κάτι παραπλήσιον ἢ κάτι παρόμοιον;
- γ) Μήπως ἡ γέννησις Του ἦτο κατὰ πάντα ὅμοια μὲ τὴν τῶν ἀνθρώπων διὰ νὰ εἶναι κατὰ πάντα ὅμοιος μὲ τοὺς ἀνθρώπους;
- δ) Μήπως εἰς τὴν ἔκφρασιν "κατὰ πάντα" συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ θεῖον Ἐγὼ τοῦ Ἰησοῦ; Ἦτο καὶ αὐτὸ δηλαδή τὸ θεῖον Ἐγὼ κατὰ πάντα ὅμοιον μὲ τὸ τῶν ἀνθρώπων;
- ε) Ὅταν ὁ Θεὸς Λόγος ὠμοιώθη κατὰ πάντα μὲ τοὺς ἀδελφούς, ὅταν ἔγινε ἄνθρωπος, ὅταν εὐρέθη κατὰ τὸ σχῆμα ὡς ἄνθρωπος (Φιλιπ.2:6-8), ὅταν ὠμοιώθηκε κατὰ πάντα μὲ τὸν ἄνθρωπον, μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, τί ἔγινε εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἦπέστη ἀλλοιώσεις προσαρμοσθεῖς εἰς τὰ ἀνθρώπινα δεδομένα; Δὲν ἔμεινε ὁ Αὐτὸς ἀναλλοίωτος;
- στ) Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν, λέγει ὁ συγγραφεὺς, *«περίτρανα τὴν κένωση τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀπὸ τις θεῖες ιδιότητες τῆς ἀπανταχοῦ παρουσίας κλπ,»* καὶ ὅτι τὸ θεῖον Ἐγὼ ἔμεινε, κατὰ τὸν χρόνον *"τῆς κνοφόρησής Του"* στη μήτρα τῆς Μαριάμ *"σε ασυνείδητη κατάσταση"*; Πῶς τὸ ξεύρει ὁ συγγραφεὺς; Ποιὸς τοῦ τὸ εἶπε; Πῶς ἀποδεικνύεται; Πῶς ἀναλαμβάνει τοιαύτην εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ μυστήριον τῆς κνοφορίας καὶ ἐνσαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ γενικῶς; Τί ἔχομε νὰ εἰποῦμε ὡς πρὸς Ἑβρ 13:8 **"Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ αὐτὸς χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς**

αἰώνας."; Ἐναλλοίωτος! Πότε ἠλλοιώθη; Εἰς ποῖο στάδιο, ποῦ καί ὡς πρός τί;

- * Ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν πονήματος ὅτι «*Εἶναι ἀφύσικο καὶ ταυτόχρονα ἀντιβιβλικό νὰ σκεφθῆ κανεὶς...*» (σελ.63) κάτι ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι φρονεῖ ἐκεῖνος. . . . Βεβαίως εἶναι ἀφύσικο νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι ἓνας παντοδύναμος Θεὸς ἔγινε ἔμβρυο εἰς τὴν μήτραν τῆς Μαριάμ. . . . ὅτι ἔγινε βρέφος, ὅτι ἔγινε ἄνθρωπος. Εἰς τοῦτο δὲν ἔγκειται καὶ τὸ μέγεθος καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ μυστηρίου τῆς **ἐν-σαρκώσεως**; Ἐλλ' ἐπίσης, δὲν εἶναι ὄχι μόνον ἀφύσικον καὶ ταυτόχρονα ἀντιβιβλικόν ἀλλ' ἐπίσης καὶ σχιζο-φρενικόν, νὰ πιστεύη κανεὶς ---ἀντίθετα πρὸς πλῆθος σαφῶν Βιβλικῶν διαβεβαιώσεων--- ὅτι τὸ θεῖον Ἐγὼ τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἦτο ἀπογυμνωμένον ἀπὸ τὰς θείας ιδιότητος τῆς θείας προσωπικότητός Του, τὸ ἐνσυνείδητον θεῖον Ἐγὼ, ἀπὸ τῆς ἐμβρυακῆς ἡλικίας τοῦ Ἰησοῦ μέχρι τὴν ἡλικίαν τῶν τριάκοντα ἐτῶν «*σε πλήρη ἀσυνειδησία*» καὶ ὅτι δὲν εἶχε καταλάβει ποῖος ἦτο καὶ ὅτι εἶχε ἐξέλθει «*μὴ ἐξεύρων ποῦ ὑπάγει*» παρὰ μόνον ὅταν ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου εἰς τὸν Ἰορδάνην; (Βλέπε κασσέττα 2/2).

Ἦξευρε ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς πρὶν βαπτίσει τὸν Ἰησοῦν ποῖος ἦτο ὁ Ἰησοῦς, ὁ δὲ Ἰησοῦς δὲν τὸ ἤξευρε οὔτε κἀν μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς Του ἐν ὕδατι ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου;

Πάντως, μεταξύ τῶν μυστηρίων δι' ἐμέ εἶναι καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἓνας ἄνθρωπος ὡς ὁ ἀδ. Καρμπώνης ποῦ ἠργάσθη τόσο ἀόκνως καὶ ποῦ ἀπέδωσε τόσο εἰς τὴν διακονίαν τοῦ νὰ ἀμαρτάνη καταφόρως ἐν λόγῳ καὶ ἐν ἔργῳ καὶ ἐνυπογράφως ἐν γνώσει τοῦ, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων! Ἐπί πλέον, νὰ ἔχη περιέλθει εἰς τοιαύτην ἀντιβιβλικὴν κατάστασιν τὴν ὁποίαν, μέ τόσο πείσμα καὶ μισαλλόδοξον πνεῦμα θέλει νὰ ἐπιβάλη εἰς τοὺς ἄλλους! Τὴν ἐδίχασε, τὴν μαράζωσε καὶ τὴν ἔκαμε περίγελων τὴν Ἐλ.Ε.Ε.Ε διὰ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ὅλοι μας καμαρώναμε!!! Καὶ δὲν καμαρώναμε μόνον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸν τοῦτον τὸν καταπληκτικὸν ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου!

- * Ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεὺς ὅτι ὁ Ἰησοῦς «. . . *διαδοχικά, πέρασε ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς ἀσυνείδητης καὶ ἀρχικῆς ἀγνοίας τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ποῦ εἶχε ὡς βρέφος στὴν ἐμπρακτὴ ἐκτέλεσιν τοῦ συνειδητοῦ καὶ προεκλεγμένου καλοῦ . . .*» (σελ.63) Ἐπίσης, ὅτι ἦταν ἐντελῶς ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν θεῖαν τελειότητα νὰ διέλθῃ τὰ στάδια τῆς θείας διαπαιδαγωγῆσεώς Του.

Ἐρωτῶ:

- α) Ἐάν ὀρθῶς ἀντιλαμβάνομαι τήν θεωρίαν σας, καθ' ὃν χρόνον τό θεῖον Ἐγώ ἦτο «*σβησμένο*» ἐπί τριακονταετίαν, τό ἀνθρώπινον ἐγώ ἐξελίσσετο εἰς διάκρισιν μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ; Ἵπῆρχαν δύο "ἐγώ" ἤ ἕνα; Καί διά ποῖον λόγον ἦτο ἐπί τριάντα χρόνια σέ ἀσυνειδησία; Δέν ὑπῆρχε καμία συνεργασία καί ἀλληλεπίδρασις μεταξύ των; καί
- β) Ἐάν ἦτο τελείως ἀσυμβίβαστον πρός τήν θεῖαν τελειότητα τό νά διέλθῃ τά στάδια τῆς διαπαιδαγωγήσεώς Του, δέν ἦτο ἐπίσης ἀσυμβίβαστον νά βαπτισθῇ ὑπό τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ, ὑφ' ἑνός "ἀμαρτωλοῦ" κτίσματος Του καί μάλιστα βάπτισμα μετανοίας; Δέν βλέπει κανείς καί ἐδῶ μυστήρια;
- * Ἵσχυρίζεται ὁ συγγραφεύς ὅτι ὁ δωδεκαετής Ἰησοῦς δέν ἐδίδασκε τοὺς διδασκάλους τοῦ Ἰσραήλ (σελ.64). Πιθανόν! Ἄλλά ἄς μή λησμονοῦμε τί λέγει ἡ Γραφή: Ὅτι οἱ διδάσκαλοι τοῦ Ἰσραήλ δέν ἐθαύμαζαν μόνον διά τās ἐρωτήσεις Του ἀλλά καί διά τήν σύνεσιν καί τās ἀποκρίσεις Του (Λουκ.2:47)! Ἀποκλείεται νά τοὺς ἐδίδασκε ἐμμέσως μέ τās ἐρωτήσεις Του καί μέ τās ἀποκρίσεις Του, ὅπως ἔκαμνε πολλάκις μέ τοὺς ἀντιπάλους του κατά τήν διάρκειαν τῆς δημοσίας τριετοῦς διακονίας Του;
- * Εἶναι ἀληθές αὐτό πού ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεύς ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ὡς ἄνθρωπος, ἐπειράσθη κατά πάντα καθ' ὁμοιότητα ἡμῶν (σελ.64). Μήπως ὅμως ἐπρόσεξε ὁ συγγραφεύς ὅτι μερικές ἐρωτήσεις τοῦ Διαβόλου ἦταν λίγο "περίεργες" μή ἀρμόζουσαι εἰς ἄνθρωπον πειραζόμενον καί ὅτι οἱ ἀπαντήσεις Του πρός τόν Διάβολον ἦταν ἐπίσης κάπως "περίεργες" μή ἀρμόζουσαι εἰς ἄνθρωπον; Πχ: «... *Ἐὰν ἦσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, . . .*» ἐπανειλημμένως, οἱ δέ ἀπαντήσεις πού ἔλαβε ἦταν πχ: «...*δέν θέλεις πειράσει Κύριον τὸν Θεὸν σου. . .*» καί ὅτι «. . . *Κύριον τὸν Θεὸν σου θέλεις προσκυνήσει καὶ αὐτὸν μόνον θέλεις λατρεύσει.*» Δέν εἶναι, ἀδελφοί μου, καί οἱ πειρασμοὶ τοῦ Κυρίου μέγα μυστήριον; Δέν εἶναι δέ κάτι τό ὑπερφυσικόν ὁ τρόπος πού ἐχειρίζετο τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἐξουσία μέ τήν ὁποίαν ἀντιμετώπιζε τόν Διάβολον καί τοὺς ἀνθρώπους πού τόν ἐπείραζαν; Δέν εἶναι πράγματι ἀνεξιχνίαστον μυστήριον;
- * Ἵσχυρίζεται ὁ συγγραφεύς ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἄνθρωπος, ἦταν υἱὸς ἀνθρώπου (σελ.64-65). Ἄμην! Ἄμην! Ἄμην! Ἄνθρωπος πού ἐλυπεῖτο καί ἀδημονοῦσε (Ματ.26:37), πού ηὔξανε (Λουκ.2:40), πού πεινοῦσε (Λουκ.4:2), πού ἐκοιμάτο (Λουκ.8:23) κλπ., κλπ., κλπ. Φυσικόν ἦτο νά καλῇ τόν ἑαυτὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀφοῦ ἦταν ἄνθρωπος. Φυσικόν ἦτο νά τόν ἀποκαλοῦν οἱ μαθηταὶ ἄνθρωπον καί ἄνδρα διότι ἦταν καί ἄνθρωπος καί ἄνδρας. Μόνον πού ἦτο ἕνας "**παράξενος**" τύπος ἀνθρώπου καί ἀνδρός: Ἄνθρωπος καί ἄνδρας μέ **ΘΕΙΟΝ ΕΓΩ!!!**. Ἄλλά τί εἶδους «*ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος, ἐκπρόσωπος τῆς*

ανθρωπότητας»; (σελ.64) 'Αντιπροσωπευτικός τύπος μέ ΘΕΙΟΝ ΕΓΩ;
'Αντιπροσωπευτικός άνθρωπος μέ δύο "εγώ", ένα έν ενεργεία καί ένα έν πλήρη άσυνειδησία καί χωρίς συνεργασίαν μεταξύ των;
'Αντιπροσωπευτικός "άνθρωπος έξ ούρανοῦ"; "Άνθρωπος ούρανιας προελεύσεως; 'Ο Κύριος έξ ούρανοῦ!

- * "Όσον άφορᾶ τά ἄλλα σημεῖα πού θίγει τῶν ἔργων καί λόγων τοῦ Ἰησοῦ, καί τήν ἄγνοιάν Του περί τῶν γεγονότων τοῦ τέλους, ἔχω θέσει τάς σχετικᾶς ἐρωτήσεις μου. Καί λέγω ἐρωτήσεις μου διότι θεωρῶ βέβηλον νά προβῶ σέ δηλώσεις καί ἐρμηνείας καί ἀναλύσεις τοῦ μεγαλύτερου μυστηρίου τῶν αἰῶνων! "Άν ἀντέδρασα καί ἀντιδρῶ εἶναι διότι αἱ ἐρμηνεῖαι καί ἀναλύσεις σας εἶναι ἀπαράδεκτοι λόγω μή Βιβλικῆς ὑποστηρίξεως!
- * "Όσον άφορᾶ τό θέμα της παντοδυναμίας (σελ.65-66) τό ἔχομε ἤδη ἐξετάσει. Παρέλκει, συνεπῶς, ἐνταῦθα ἡ ἐπανεξετάσίς του.
- * Εἰς τό τέλος τῆς σελίδος 67 λέγει ὅτι «*ένας Θεός δεν πεθαίνει, οὔτε κατεβαίνει ως ψυχή στον 'Αδη*». Ἐρωτῶ: Τί ἔγινε τό θεῖον ἐνεργοποιημένον Ἐγώ Του; Πέθανε καί αὐτό ἡ ἀνεχώρησε διά τόν οὔρανόν; Ποῖος "...πορευθεῖς ἐκήρυξε καί πρὸς τὰ πνεύματα τὰ έν τῇ φυλακῇ..."; Καί τί σημαίνει "θανατωθεῖς μέν σαρκί" (1 Πέτ.3:18); Διατί κάμνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τήν σοβαράν καί ἐνδιαφέρουσαν αὐτήν διάκρισιν "θανατωθεῖς μέν κατά σάρκα";
- * Εἰς τήν σελίδα 68, τελευταίαν παράγραφον, ἐπανερχεται ὁ συγγραφεύς ἐπί τοῦ θέματος τῆς κενώσεως, ἰσχυριζόμενος ἐκ νέου ὅτι ὁ Υἱός Λόγος πού στάλθηκε ἀπό τόν Πατέρα δέν εἶχε παρά μόνον τό Ἐγώ Του. Τό δεύτερον πρόσωπον τῆς Τριαδικῆς Θεότητος εἶχε κενώσει Ἐαυτόν «*ἀπό κάθε θεία ιδιότητά Του καί εἶχε λάβει πλήρως καί ουσιαστικά τήν ἀνθρώπινη φύση . . . Με ἄλλα λόγια ο Θεός ἐχάρισε Σωτήρα στην ἀνθρωπότητα, τον Ἰησοῦν Χριστόν ἄνθρωπον.*» Ἐπό τά λόγια αὐτά τοῦ συγγραφέως συμπεραίνομε ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς μέ τό θεῖον Ἐγώ, δέν εἶχε εἰς τήν πραγματικότητα τίποτε τό θεῖον, οὔτε κἄν, θά λέγαμε, τό θεῖον Ἐγώ, διότι ἐπί τριάντα χρόνια αὐτό τό θεῖον Ἐγώ ἦτο εἰς τήν πραγματικότητα ἀνύπαρκτον, εἶχε «σβῆσει», εὐρισκόμενον "σε πλήρη άσυνειδησία". Ἔτσι, ὡς ἀντιλαμβανόμεθα, τό Δεύτερο πρόσωπον τῆς Τριάδος, έν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ ἐπί τριάντα χρόνια δέν εἶχε τίποτε τό θεῖον: Οὔτε θείας ιδιότητος, οὔτε θεῖον Ἐγώ έν λειτουργία, ἀλλά ένα θεῖον Ἐγώ «σβησμένον», έν νάρκη, έν ληθάργῳ, έν ουσιαστικῇ ἀνυπαρξία. Ἦτο, λοιπόν, ὁ Χριστός, κατά τήν γνώμην τοῦ συγγραφέως, μόνον ἄνθρωπος!!! ἘΟ ἄνθρωπος Ἰησοῦς ἐπί τριάντα χρόνια δέν εἶχε συνείδησιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ θεοῦ Ἐγώ ἐντός Του, δέν ἤξευρε ποῖος ἦτο, εἶχε ἐξέλθει μή ἐξεύρων πού ὑπάγει καί δέν ἤξευρε τί

Τόν περίμενε!!! "Έτσι μᾶς εἶπε ὁ ἄδ. Καρμπώνης καί εἰς τὰς κασσέττας του...

Κεφάλαιον: ΤΟ ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

- 1) Ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεὺς ὅτι τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας «*εἶναι ὄντως μέγα*». Ἐπίσης, ὅτι «*Δεν μπορεί να πει κανείς ὅτι κατανοεῖ πλήρως τὸ "ὡς ἐφανερώθη ἐν σαρκί."*» Ἐπίσης, ὅτι τὸ "παιδίον" πού ἐδόθη εἰς ἡμᾶς (Ἰσθ.θ.6-7) «*δείχνει τὴν ἀδιαμφισβήτητην καὶ πλήρη ἀνθρωπότητα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.*» (σελ.69)

Φαίνεται ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἔχει δυσκολίας κατανοήσεως μόνον τοῦ ἐδαφίου "ὡς ἐφανερώθη ἐν σαρκί"! Ἴσως διὰ τὸν λόγον τοῦτον καί δέν ἐπεχείρησε νά τὸ ἐρμηνεύσῃ ὅπως τὰ ἄλλα εἰς τὰ ὅποια δέν φαίνεται νά ἔχη τὰς αὐτὰς δυσκολίας...

Οὐδεὶς ἐκ τῶν μὴ δεχομένων τὴν ἰδικήν σας κενωτικὴν θεωρίαν ἀμφισβητεῖ τὴν πλήρη ἀνθρωπότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μόνον πού ἐγώ, προσωπικῶς, διερωτῶμαι διατί τονίζετε μόνον τὸ πρῶτον μέρος τῶν σχετικῶν ἐδαφίων: "Ἄς προσέξωμε: «**Διότι παιδίον ἐγεννήθη εἰς ἡμᾶς, υἱὸς ἐδόθη εἰς ἡμᾶς· καὶ ἡ ἐξουσία θέλει εἶσθαι ἐπὶ τὸν ὦμον αὐτοῦ· καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει καλεσθῆ Ἐθαυμαστός, Σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, Ἄρχων εἰρήνης...**» (Ἰσθ.9:6-7) Συνεπῶς, μήπως αὐτὸ τὸ "παιδίον" ἦτο συγχρόνως καί "Θεὸς ἰσχυρός"; Ἄπό πού συνεπέρανε ὁ συγγραφεὺς ὅτι «*τὸ υπόλοιπον τοῦ ἐδαφίου 6 καὶ ἡ περιγραφή τῆς βασιλείας Του ποὺ ἀκολουθεῖ στο ἐδάφιο 7, καθὼς καὶ τὸ υπόλοιπο τμήμα τοῦ κεφ. ζ' 14 "καὶ θέλει καλεσθῆ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ", ἀφοροῦν τῇ δόξᾳ πού κατέκτησε με τὴν υπακοή Του μέχρι θανάτου καὶ ἀφού ἐτελείωσε τὸ ἔργο τῆς Σωτηρίας.*» (σελ.70)

Τὸ ὄνομα "**Ἐμμανουήλ**" πού ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μέσω τοῦ ἀγγέλου εἰς τὸ παιδίον τὸ ὅποιον θά ἐγεννᾶτο δηλ. τὸν Ἰησοῦν δέν ἐσήμαινε "**ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν**", δηλ. μαζί μας; Ἡ μήπως ἐσήμαινε ὁ Θεὸς μακρὰν ἡμῶν, ἐμεῖς ἐδῶ καί Ἐκεῖνος εἰς τὸν οὐρανόν; Φαίνεται ὅτι ὅσοι δέν μπόρεσαν ἀκόμη νά ἐξιχνιάσουν τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι δέν προσεπάθησαν νά ἐρευνήσουν τὸ θέμα μέ ταπεινοφροσύνην καὶ φόβον Θεοῦ. . . (σελ.71)! Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ὄνομα Ἐμμανουήλ παραπέμπω τὸν ἀναγνώστην εἰς τὰς σχετικὰς παρατηρήσεις μου εἰς τὴν σελίδα 26, ὅπου, ὡς ἐσημείωσα, αἱ ἀκριβέστεραι μεταφράσεις ἀποδίδουν τὴν ἔκφρασιν εἰς τὸν ἐνεστῶτα χρόνον: "Ὁχι "θά ὀνομασθῆ" ἀλλὰ "ὀνομάζεται"!

- 2) Ἰσχυρίζεται ὁ συγγραφεὺς ὅτι «. . . ἡ λέξις παιδίον . . . υπόκειται σε διαπαιδαγώγησιν καὶ αὐτὸ δέν μπορεί να εἶναι παιδί με θείες ιδιότητες ἀλλὰ ἄνθρωπος . . . γιατί ἕνας Θεὸς δέν γεννᾶται, ὅπως καὶ δέν

πεθαίνει, παρεκτός αν έχει απαρνηθεί τις θείες ιδιότητες και έχει γίνει άνθρωπος, όπως έγινε με τον Ιησού Χριστό.»

Ἐάν ἐξετάσωμε τό θέμα τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου τοῦ ἀνθρώπου κατά τās Γραφάς, ὁμοίως οὔτε ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκει! Ὅταν πεθαίνη ὁ ἄνθρωπος τό μέν σῶμα του ἐπιστρέφει εἰς τήν γῆν καί τό πνεῦμα του ἐπιστρέφει εἰς τόν Θεόν, ὅστις ἔδωκεν αὐτό. (Ἐκκλ.12:7)

Ὅσον ἀφορᾶ τήν διαπαιδαγώγησιν, συμφωνοῦμε μέν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς διαπαιδαγώγησιν ΑΛΛΑ τί ἔγινε μέ τό θεῖον Ἐγώ μέ τό ὁποῖον ὁ Χριστός ἐγεννήθη διά Πνεύματος Ἁγίου; Ἄφου δέν ἐγεννήθη τό θεῖον Ἐγώ μέσα εἰς τόν ἄνθρωπον Ἰησοῦν, φυσικόν εἶναι καί νά μή μπορῆ νά πεθάνη. Ποῦ ἦταν μετά τόν θάνατον τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ; **Πολλές εἶναι οἱ ἀπορίες μου!**

- 3) Ὁ συγγραφεύς ἐπικαλεῖται τό ἐδάφιον Ματ.16:16, ἐν συνδυασμῶ μέ τό Α' Χρον ιζ' 11 διά νά ἰσχυρισθῆ ὅτι ἡ ἀπάντησις τοῦ Πέτρου «*Συ εἶ ὁ Χριστός*» ... «*φανερώνει τήν ἀνθρώπινη φύση του Ἰησοῦ, ὡς απογόνου του Δαβίδ*» : Διατί ὁ συγγραφεύς δέν συνεχίζει τό ἐδάφιον; **Καί ἀποκριθεῖς ὁ Σίμων Πέτρος εἶπε· Σὺ εἶσαι ὁ Χριστός ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.** Δέν καταλαβαίνω, λοιπόν, τήν ἐρμηνείαν πού τοῦ δίδει. Ὅταν ἐξήτασα τά ἐδάφια 16 καί 17 προσεκτικά διεπίστωσα, τόσον ἀπό τήν ἐρώτησιν ὅσον καί ἀπό τήν ἀπάντησιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν Πέτρον (Ματ.16:17) τό **τελείως ἀντίθετον** ἀπό ὅ,τι κατάλαβε ὁ συγγραφεύς: **Καί ἀποκριθεῖς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· Μακάριος εἶσαι, Σίμων, υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ, διότι σὰρξ καὶ αἷμα δέν σοὶ ἀπεκάλυψε τοῦτο, ἀλλ' ὁ Πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς**, δηλαδή ὅτι εἶναι **ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος!** Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι Θεός! Τό παιδί τοῦ κουνελιοῦ εἶναι κουνέλι, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἄνθρωπος καί ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι Θεός!
- 4) Εἰς τήν σελίδα 71 ὁμιλεῖ ὁ συγγραφεύς περί τῶν ψυχοσωματικῶν σταδίων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί συγκεκριμένως «*ἀπό τη βάπτισή Του στο Πνεῦμα μέχρι το σταυρό*» ὅτι ὁ Θεός εὐδόκησε νά τὰ ἀποκαλύψῃ εἰς ἐκείνους πού μέ ταπεινοφρονύνη καί φόβον Θεοῦ τό ἐρευνοῦν, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τόν Κύριον μπορεῖ νά κατανοήσῃ τό ἀνεξερεύνητον μυστήριον ἐπειδή τό ἀπόρρητον τοῦ Κυρίου εἶναι μετά τῶν φοβουμένων Αὐτόν. Ποῖος τοῦ περιέγραψε τά ἐξελικτικά φυσικο-ψυχο-πνευματικά στάδια ἀπό τά ὁποῖα διήλθεν ὁ Χριστός μέχρις ὅτου καταλάβει, τελικῶς, ποῖος ἦταν!!! Εἰς τās κασσέττας του μάς εἶπε ὅτι "*Διήλθε τρεῖς περιόδους σχηματισμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς του: τήν φυσικοψυχικὴν, τήν ψυχοπνευματικὴν καὶ τήν ἀπόλυτα πνευματικὴν*". Ποῖος λόγος τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὑποστηρίζει τοιαύτας δηλώσεις καί ἐρμηνείας; Ποῖος τοῦ τὰ ἀπεκάλυψε;

- 5) "Όσον αφορά τήν ἑρμηνείαν τοῦ ἑδαφίου Μιχ.5:2, ὁμολογῶ ὅτι δέν μπορῶ νά παρακολουθήσω τόν συλλογισμόν τοῦ συγγραφέως! «**Καί σὺ, Βηθλεὲμ Ἐφραθά, ἡ μικρὰ ὥστε νὰ ἦσαι μεταξύ τῶν χιλιάδων τοῦ Ἰούδα, ἐκ σοῦ θέλει ἐξέλθει εἰς ἐμὲ ἀνὴρ διὰ νὰ ἦναι ἡγούμενος ἐν τῷ Ἰσραήλ· τοῦ ὁποίου αἱ ἐξοδοὶ εἶναι ἀπ' ἀρχῆς, ἀπὸ ἡμερῶν αἰῶνος.**» Ὁ ἀνὴρ πού θά προήρχετο ἀπὸ τήν μικρὰν πόλιν Βηθλεὲμ, τοῦ ὁποίου αἱ ἐξοδοὶ εἶναι ἀπ' ἀρχῆς, ἀπὸ ἡμερῶν αἰῶνος, μήπως ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει ἢ ἐννοεῖ ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτός θά ἦρχετο μέ θείον Ἐγώ, καί δὴ ἀπογυμνωμένον ἀπὸ τὰς θείας ιδιότητάς Του;
- 6) Τέλος, ἰσχυρίζεται ὅτι παρ' ὅλον ὅτι «*τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας*» εἶναι ἀνεξερεύνητο, «*ὅμως ὁ Θεὸς μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν που ἔδωκε στις Ἁγίες Γραφές, ἀνοίξε τὸν δρόμον καὶ καλεῖ ὅλους σε εἰλικρινῆ διερεύνηση, . . .*» καί ὅτι «*Ὁ εἰλικρινὴς καὶ ταπεινὸς στὴν καρδιά πιστὸς θα κατανοήσῃ ἐπειδὴ "τὸ ἀπόρρητον τοῦ Κυρίου εἶναι μετὰ τῶν φοβουμένων αὐτόν"*». Ὡστε, λοιπόν, καλούμεθα, τὸ χωρὶς «*καμία ἀμφιβολία*» ἀνεξερεύνητο μυστήριον πού καὶ οἱ ἄγγελοι ἀκόμη δέν μποροῦν νά τὸ καταλάβουν, νά τὸ διερευνήσωμε ἐμεῖς! Συνεπῶς, ὅσοι πιστοὶ δέν τὸ ἔχουν κατανοήσει δέν εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ ταπεινοὶ εἰς τὴν καρδίαν καὶ δέν φοβοῦνται τὸν Θεόν. . . Εἰς τὸν ἀπόστολον Παῦλον δέν τὸ ἀπεκάλυψε μὲν, ἀλλὰ τὸ ἀποκαλύπτει εἰς τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας; Μήπως τέτοιες ἀποκαλύψεις προέρχονται ἐξ "ἄλλης" πηγῆς; Τοιοῦτου εἴδους ἀπόρρητα σὰς ἀποκαλύπτει; Τέτοια ἀπόρρητα ἄς μᾶς λείπουν! Θά ἦτο προτιμώτερον νά ἀπαναλαμβάνετε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, "ἐὰν τις λαλήῃ, ἄς λαλήῃ ὡς λαλῶν λόγια Θεοῦ", ἀντὶ νά μᾶς ἀποκαλύπτετε τοιοῦτου εἴδους ἀπόρρητα! Βέβηλος πᾶσα προσπάθεια ἐξηγήσεως τοῦ μυστηρίου. . . Θά ἦταν πολὺ προτιμώτερον νά κάνωμε ὅ,τι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς λέγει: "Τίς εἶναι μετὰ σὰς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων; ἄς δεῖξῃ ἐκ τῆς καλῆς διαγωγῆς τὰ ἔργα ἑαυτοῦ ἐν πραότητι σοφίας. Ἐὰν ὅμως ἔχητε ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν φθόνον πικρὸν καὶ φιλονεικίαν, μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας. Ἡ σοφία αὕτη δέν εἶναι ἄνωθεν καταβαίνουσα, ἀλλ' εἶναι ἐπίγειος, ζωώδης, δαιμονιώδης. Διότι ὅπου εἶναι φθόνος καὶ φιλονεικία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν ἀχρεῖον πρᾶγμα. Ἡ ἄνωθεν ὅμως σοφία πρῶτον μὲν εἶναι καθαρὰ, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθὴς, πλήρης ἐλέους καὶ καλῶν καρπῶν, ἀμερόληπτος καὶ ἀνυπόκριτος. Καὶ ὁ καρπὸς τῆς δικαιοσύνης σπεύρεται ἐν εἰρήνῃ ὑπὸ τῶν εἰρηνοποιῶν." (Ἰάκ.3:13-18)
Χρήσιμον θά ἦτο νά κάνωμε ὅλοι μιά σχετικὴ ἐνδοσκοπήσιν!

ΜΕΡΙΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε: "προσευχόμενοι ἐνταυτῷ καὶ περὶ ἡμῶν, νά ἀνοίξῃ εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς θύραν τοῦ λόγου, διὰ νά λαλήσωμεν τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ εἶμαι δεδεμένος," (Κολ.4:3). Σκοπὸς τοῦ Παύλου ἦταν νά ὁμιλήσῃ διὰ "τό μυστήριον τοῦ Χριστοῦ", ὄχι νά τὸ ἀναλύσῃ. . . Τὸ "κενωτικόν" τὸ θεωρῶ καὶ ἐγὼ ἀσυλλήπτως Ἁγίον, καθὼς εἶπεν ὁ

Κ. Μεταλληνός! Θέμα τόσον σοβαρόν δέν είναι οὔτε εὐκολόν ἀλλά οὔτε καί ἐφικτόν νά ἀναλυθῆ εἰς βάθος. Ὁ Θεός δέν μᾶς καλεῖ νά λογομαχῶμεν διά τὰ ἀνεξερεύνητα μυστήριά Του, ἀλλά χωρίς ἀναλύσεις καί φιλοσοφικάς ἐρμηνείας νά δεχόμεθα ἐν ἀπλότητι πίστεως αὐτό πού μᾶς λέγει ὁ λόγος Του.

Ἔγραψε ὁ Κ. Μεταλληνός: ". . . ἡ δημοσία ἢ ἡ ἀπό ἄμβωνος ἐξέτασις καί ὁ καθορισμός τῆς ἐκτάσεως τῆς περί κενώσεως Γραφικῆς ἐννοίας ἤγαγεν ἐκεῖνο, τό ὁποῖον εἶναι ἀσυλλήπτως Ἅγιον, εἰς θέμα δριμέων συζητήσεων καί ἐπικρίσεων. . ." (Πρακτικόν τῆς 27/9/51- Σημείωσις). **Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται!**

Κρίνω, λοιπόν, ἀδελφοί, ὅτι τό "ἀσυλλήπτως" Ἅγιον, τό ὁποῖον ἡ Αγία Γραφή τό ὀνομάζει "**τό μυστήριον τοῦ Χριστοῦ**" καί μάλιστα, τό μοναδικόν "**ἀναντιρρήτως... μέγα...**" "**Καί ἀναντιρρήτως τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας εἶναι μέγα· ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί,...**" (1 Τιμ.3:16), ὅτι εἶναι προπετές νά ἰσχυρίζομεθα ὅτι τό ἐξιχνιάσαμεν. . . ἢ ταπεινολογοῦντες ὅτι ἀπλῶς τό προσεγγίζομε! Ἀπλῶς ὀφείλομε νά περιοριζόμεθα εἰς ὠρισμένα σημεῖα τὰ ὁποῖα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς παρέχει σαφῶς.

Ἡ Ἅγία Γραφή ὀμιλεῖ περί Χριστοῦ χωρίς ἀναλύσεις. Τήν ἐνσάρκωσιν τήν ἀποκαλεῖ μυστήριον, ἀποτελεῖ δέ ἀνεξάντλητον ὄρυχειον θεολογίας. Ἐσεῖς ἰσχυρίζεσθε ὅτι τό ἐννοήσατε, ὅτι ἐσεῖς ὡς ἐρευνήσαντες τό θέμα ἐν εἰλικρινείᾳ καί ταπεινοφροσύνῃ καί φόβῳ Θεοῦ ἐξεκλειδώσατε αὐτό τό μυστήριον καί ἐννοήσατε τό ἀπόρρητον τοῦ Κυρίου. (σελ.71) Τό δικό μου ὅμως μυαλό, ὅπως καί πολλῶν ἄλλων πού δέν ὑστερεῖ, νομίζω τῆς ἀπαιτουμένης εἰλικρινείας, ταπεινοφροσύνης καί φόβου Θεοῦ, δέν μπορεῖ νά τό κατανοήσῃ. Εἰς τήν πραγματικότητα δέν τολμᾷ οὔτε νά τό ἀγγίξῃ... Ἀλλά φαίνεται ὅτι καί ὁ ἀπ. Παῦλος κατελαμβάνετο ἀπό δέος καί ὠμολόγει ἄγνοιαν ὅταν ὠμίλῃ διά τό μυστήριον τῶν μυστηρίων, διά τήν φανέρωσιν τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκί! Μήπως ὁ Παῦλος ἐστερεῖτο τῆς ἀπαιτουμένης εἰλικρινείας, ταπεινοφροσύνης καί φόβου Θεοῦ;

Πάντως ἐγώ, ἀδελφοί, δέν μπορῶ νά καταλάβω πῶς ἓνας Θεός μπήκε εἰς τήν μήτραν μιᾶς γυναικός! Πῶς ὁ Κύριός μου Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἄνθρωπος τῆς θλίψεως, συνελήφθη ἐκ Πνεύματος καί διά Πνεύματος, πῶς ἐκυοφορήθη, πῶς ἐγεννήθη, πῶς ἐθήλαζε, μπουσουλούσε, ἐξηρτάτο ἀπό τοὺς γονεῖς Του νά Τόν ταΐζουν, νά Τόν ποτίζουν κλπ., κλπ., κλπ. Ἐν συνεχείᾳ νά ζήσῃ μίαν ζωὴν κατ' ἐξοχήν ἀφαντάστων καί ἀπιθάνων θαυμάτων, ἀναστάσεως καί ἀναλήψεως. Δέν μπορῶ νά ἐννοήσω τό "ἀσυλλήπτως Ἅγιον" μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ!!! Δέν μπορῶ, ἐπίσης, νά καταλάβω πῶς ἐνῶ μποροῦσε νά φυλαχθῆ ἀπό τοὺς ἐχθρούς Του δέν τό ἔκαμε! Πῶς δέν θέλησε νά ἀποφύγῃ τὰ ραπίσματα, τοὺς ἐμπυτισμούς, τό ἀκάνθινο στεφάνι κλπ. Γνωστότατος εἶναι ὁ τρόπος τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Φυσικόν ἦτο νά μὴ εἶναι μόνον ἄνθρωπος, ἀλλά κάτι ἄλλο, "τό κάτι ἄλλο": Ἄνθρωπος, χωρίς συζήτησιν ἢ ἀμφιβολίαν! Μέ γέννησιν, μέ αὔξησιν, μέ σῶμα, μέ

αἷμα, μέ ψυχὴν, ὑποκείμενος εἰς τὸν πόνον, τὴν δίψαν, τὴν πείναν, τοὺς ἀνθρωπίνους πειρασμούς. Ἄλλὰ συγχρόνως καὶ "Θεὸς ἰσχυρὸς", χωρὶς συζήτησιν καὶ ἀμφιβολίαν: Θεᾶνθρωπος! (Ὁ) Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί.

Κάποιος ἔγραψε: Μυστήρια εἶναι ζητήματα κεκρυμμένα καθ' ὀλοκληρίαν μέσα εἰς τὴν βουλήν τὴν αἰωνίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς ἀνεξιχνιάστους προθέσεις του καὶ διὰ τὰ ὅποια κρίνων ὁ Θεὸς ὅτι ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου νὰ ἀποκαλύψῃ διὰ τοῦ Λόγου του, ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ περὶ αὐτῶν ἐν Αὐτῷ. Καὶ ἐνῶ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης παύουν νὰ ἀποτελοῦν ἀληθείας κεκαλυμμένας καὶ ἀγνώστους διὰ τοὺς πιστοὺς ὡς σαφῶς ὑποδηλοῖ "γνωστοποιήσας εἰς ἡμᾶς τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν προέθετο ἐν ἑαυτῷ," (Εφ.1:9), ὅμως καὶ πάλιν αἱ ἀλήθειαι αὐταὶ ἐξακολουθοῦν νὰ περιέχουν τὸ μυστηριώδες καὶ τὸ ἀγνωστον, μὴ δυνάμεναι νὰ κατανοηθοῦν πλήρως ὑπὸ πλασμάτων πεπερασμένων ὡς ἡμεῖς. **"Διότι κατὰ μέρος γινώσκομεν καὶ κατὰ μέρος προφητεύομεν. . . τώρα γνωρίζω κατὰ μέρος, τότε δὲ θέλω γνωρίσει καθὼς καὶ ἐγνωρίσθην."** (1Κορ.13:9-12), καὶ **"Καὶ ἐὰν τις νομίζῃ ὅτι ἐξεύρει τι, δὲν ἔμαθεν ἔτι οὐδὲν καθὼς πρέπει νὰ μάθῃ."** (1 Κορ.8:2). Πᾶσα προσπάθεια ἐπεκτάσεως πέραν τούτων ὀδηγεῖ μοιραίως εἰς συμπεράσματα ἐξωβιβλικά καὶ αὐθαίρετα, ἐπικίνδυνα καὶ καταστροφικά. Ποῖος ἄνθρωπος καὶ ποῖα Ἐκκλησία κατέχει τὴν γνώσιν τῶν θείων μυστηρίων εἰς βαθμὸν τελειότητος; Οὐδεὶς καὶ οὐδεμία! Αὐτός εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς λόγους πού μᾶς προτρέπει ὁ ἀπ. Παῦλος εἰς Ρωμ. 14:5: **"Ἄλλος μὲν κρίνει μίαν ἡμέραν ἁγιωτέραν παρὰ ἄλλην ἡμέραν, ἄλλος δὲ κρίνει ἴσην πᾶσαν ἡμέραν. Ἄς ἦναι ἕκαστος πεπληροφορημένος εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ νοῦν."**

Καὶ τί νὰ εἴπωμεν διὰ: α) τὸ μυστήριον τῆς τυφλώσεως τοῦ Ἰσραὴλ (Ρωμ.11:25), β) τὸ μυστήριον τῆς ἐν ζωῇ μεταμορφώσεώς μας κατὰ τὴν ἀρπαγὴν (1 Κορ.15:51), γ) τὸ μεγάλο μυστήριον περὶ Χριστοῦ καὶ περὶ Ἐκκλησίας (Ἐφ.5:32), δ) τὸ μυστήριον τοῦ εὐαγγελίου (Ἐφ.6:19), ε) τὸ μυστήριον πού εἶναι ὁ Χριστὸς εἰς τὰ ἔθνη (Κολ.1:27), στ) τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός καὶ τοῦ Χριστοῦ (Κολ.2:2), ζ) τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας (2 Θεσ.2:7), η) τὸ μυστήριον τῆς πίστεως καὶ συνεπῶς αὐτῆς ταύτης τῆς σωτηρίας μας (1 Τιμ.3:9), θ) τὸ ἀναντιρρήτως μέγα μυστήριον τῆς εὐσεβείας, δηλαδή ὅτι ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί. . . (1Τιμ.3:16), ι) τὸ μυστήριον τῶν ἐπτὰ ἀστέρων (Ἀποκ.1:20), ια) τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ (Ἐφ.10:7), ιβ) τὸ μυστήριον τῆς Βαβυλώνας τῆς μεγάλης (Ἐφ.17:5), τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ θηρίου τοῦ βαστάζοντος αὐτήν, (Ἐφ.17:7) κλπ. Καὶ τί νὰ εἴπωμεν διὰ τὸ μυστήριον τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δημιουργίας τοῦ ὄντος ἐκείνου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ μετατραπῇ εἰς τὸν Σατανᾶν; Διατί ὁ Θεὸς τὸ ἔκαμε ἢ τὸ ἐπέτρεψε;

Καλὸν εἶναι νὰ ἐνθυμούμεθα αὐτὸ πού ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Γ.Σ. τοῦ 1974: **"Ἡ ἐξιχνίασι τοῦ μυστηρίου τούτου τῆς εὐσεβείας: "Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί", τὸ ὁποῖο αὐθεντικῶς ἀποκαλύπτεται μέσα στὶς Ἁγίες Γραφές, δὲν εἶναι ἀνθρώπινα πλήρως κατορθωτὴ καθ' ὅσον καίτοι ἀποκεκαλυμμένον, παραμένει μυστήριον καθὼς καὶ ἡ ὑπαρξὶς τοῦ Θεοῦ."**

Ποῖος ἀνθρώπινος νοῦς ἡμπορεῖ νά δώση ἐξηγήσεις, διά τό τί, τό διατί, τό ποῖος, τό πού, τό πότε, τό πῶς, τό πόσον κλπ; Ἐμεῖς καταπιαστήκαμε μέ τό ἀναντιρρήτως μεγαλύτερον μυστήριον! Ὁ Θεός δέν μᾶς ἐκάλεσε νά ἀναλύωμε καί νά ἀνατέμνωμε τοιαῦτα πράγματα. Μᾶς ἐκάλεσε νά τά πιστεύωμε. Αὐτά δέν ἀναλύονται, ἀλλά ἀπλῶς πιστεύονται μέ δέος καί εὐλάβεια! Αὐτό θά μᾶς λογαριάσῃ κάποια ἡμέρα!!!

Ἄδελφοί, ἀγαπητοί! Πρέπει νά ὁμολογήσω ὅτι καθῶς ἡσχολούμην μέ τό θέμα αὐτό καί προσπαθοῦσα εἰλικρινά νά σᾶς καταλάβω καί νά τό καταλάβω καταλαμβανόμενον ἀπό ρεύματα δέους καί ρίγους. Ἀπό μιᾶς πλευρᾶς ἐλυπήθην διότι κατηνάλωσα τόσην φαιάν οὐσίαν νά ἀντικρούσω ὠρισμένα πεπλανημένα σημεῖα τῆς διδασκαλίας σας ἀλλά ἀπό τήν ἄλλην πλευράν ὠφελήθην ἀφάνταστα ἀφ' ἐνός μὲν διότι κατενόησα περισσότερο τόν Σωτήρα καί Κύριόν μου, τόν ἀρχηγόν καί τελειωτήν τῆς πίστεώς μου ἀφ' ἐτέρου δέ διότι κατενόησα ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά κατανοήσῃ κανεῖς τό μυστήριον τῆς ἐν σαρκί φανερώσεως τοῦ Κυρίου μας. Ὅσον δέ δέν εἶχα ἀσχοληθεῖ μέ τό θέμα τοῦτο ἦταν ἀπλό καί θαυμαστό εἰς τόν νοῦν μου καί εἰς τήν ἀπλότητα τῆς πίστεώς μου. Τώρα πού ἠναγκάσθην νά ἀσχοληθῶ μέ αὐτό ἔγινε δι' ἐμέ ἑπτά φορές πῖο μυστήριον εἰς τήν κατανόησίν του. Μέγα τῆς εὐσεβείας τό μυστήριον!

Συμπέρασμα: "Τὰ κρυπτά ἀνήκουσιν εἰς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν· τὰ δὲ ἀποκεκαλυμμένα εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν διαπαντός, διὰ νά ἐκτελέσωμεν πάντας τοὺς λόγους τοῦ νόμου τούτου." (Δευτ.29:29)

Ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀναγκαστικῶς ἀδύνατον νά ἐξερευνηθῇ καί κατανοηθῇ, διότι δέν ὑπάρχουν ἀναλογίες εἰς τήν πείρα μας. Τό πρόβλημα τοῦ πῶς ἔγινε καί ἐλειτούργησε ἡ ἔνωσις τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπον καί πῶς συνεδυσάσθη εἰς **ΕΝΑ** ἄπειρον καί αἰώνιον Πρόσωπον ἀποτελεῖ ἀξεπέραστον πρόβλημα. Οἱ ἐκούσιοι περιορισμοί πού ἔλαβαν χώραν κατά τήν κένωσιν δέν καθιστοῦν τόν Χριστόν καθ' οἰονδήποτε τρόπον ὀλιγώτερον ἀπό Θεόν. Εἰς ὀλόκληρον τόν κόσμον, ὅλοι ὅσοι δέχονται τό θεόπνευστον καί ἀλάνθαστον τῆς Γραφῆς δέν ἀμφισβητοῦν τήν πλήρη θεότητα τοῦ ἐνσαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί τήν πλήρη ἀνθρωπίνην φύσιν Του. Τήν πλήρη θεότητα, καί ὄχι μόνον "κατά τό Ἐγώ" Του.

ΣΥΝΕΠΙΛΩΣ:

A) Ἐπειδή ὁ Θεός Λόγος ἔγινε **ΑΝΘΡΩΠΟΣ** δύναται νά κάμῃ ἐξίλασμόν διά τόν ἄνθρωπον καί δύναται νά συμπαθῇ εἰς τὰς ἀσθενείας μας:

Ἐβρ.2:17-18 "Ὅθεν ἔπρεπε νά ὁμοιωθῇ κατὰ πάντα μέ τοὺς ἀδελφούς, διὰ νά γείνη ἐλεήμων καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς εἰς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, διὰ νά κάμῃ ἐξιλέωσιν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ λαοῦ. Ἐπειδὴ καθ' ὅτι αὐτὸς ἔπαθε πειρασθεὶς, δύναται νά βοηθήσῃ τοὺς πειραζομένους."

Ἐβρ.4:15-16 "Διότι δέν ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον νά συμπαθήσῃ εἰς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἀλλὰ πειρασθέντα κατὰ πάντα

καθ'ὁμοιότητα ἡμῶν χωρὶς ἁμαρτίας. "Ἄς πλησιάζωμεν λοιπὸν μετὰ παρρησίας εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος, διὰ νὰ λάβωμεν ἔλεος καὶ νὰ εὐρωμεν χάριν πρὸς βοήθειαν ἐν καιρῷ χρείας."

1 Τιμ.2:5 "Διότι εἶναι εἷς Θεός, εἷς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός,"

Β) Ἐπειδὴ ὁ Θεός Λόγος εἶναι **ΘΕΟΣ** ὁ ἐξίλασμός ἔχει ἄπειρη ἀξία καὶ δύναται νὰ σώζη εἰς τό παντελές:

2 Κορ.5:19 "δηλονότι ὁ Θεὸς ἦτο ἐν τῷ Χριστῷ διαλλάσσωμεν τὸν κόσμον πρὸς ἑαυτόν..." (Καὶ μόνον αὐτό τό ἐδάφιον ἂν ὑπῆρχε, θ'ἀπετέλεθ' ὅπως καὶ ἀποτελεῖ ἀπολύτως ἀποστομωτικὴν ἀπάντησιν εἰς πάντα ἀντιλέγοντα!

1 Τιμ.3:16 "Καὶ ἀναντιρρήτως τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας εἶναι μέγα· ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ἐφάνη εἰς ἀγγέλους, ἐκηρύχθη εἰς τὰ ἔθνη, ἐπιστεύθη εἰς τὸν κόσμον, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ."

Ἐβρ.7:25 "ὅθεν δύναται καὶ νὰ σώζη ἐντελῶς τοὺς προσερχομένους εἰς τὸν Θεὸν δι' αὐτοῦ, ζῶν πάντοτε διὰ νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ αὐτῶν."

Ἡ λέξις ΟΜΟΟΥΣΙΟΣ (μέ τόν Πατέρα) ἀνταποκρίνεται πλήρως εἰς τήν ἀλήθειαν εἰς τήν κατάστασιν τῆς αἰωνιότητος. Ἄλλὰ εἰς τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, δηλ. ἐν χρόνῳ, τό θεῖον στοιχεῖον καὶ τό ἀνθρώπινον στοιχεῖον εἶναι συνηνωμένα εἰς **ΕΝΑ** κατὰ τρόπον θαυμαστόν, ἀδύνατον νὰ ἀναλυθῇ δεόντως ὑπό τοῦ πεπερασμένου ἀνθρώπινου νοός. Τό ἴδιο Πρόσωπον πού εἶπε: "**Διψῶ**", τό ἴδιον Πρόσωπον εἶπε: "...**Πρὶν γείνη ὁ Ἄβραάμ, ἐγὼ εἶμαι.**" Αἱ Γραφαί, ὅπως προαναφέραμε, ἀναφέρονται εἰς τόν Χριστόν ἀπό τήν ἀρχήν ὡς τό τέλος, ἄλλοτε ὡς ἀνθρώπον καὶ ἄλλοτε ὡς Θεόν. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ποτέ δέν ἀναφέρεται εἰς τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περί διαφορητικοῦ προσώπου, καὶ τάνάπαλιν! (βλ.ἐπίσης Μάρκ 8:38) Τί θά πρέπει νὰ εἰποῦμε περί τοῦ ἐδαφίου Ἐβρ 4:14 "**Ἐχοντες λοιπὸν ἀρχιερέα μέγαν, ὅστις διήλθε τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἃς κρατῶμεν τὴν ὁμολογίαν.**" Ὡστε ὁ ἀνθρώπος Ἰησοῦς ἦτο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Ἄς συνεχίσωμε ὅμως νὰ συγκρίνωμε περισσότερον λεπτομερῶς τοὺς ἰσχυρισμούς αὐτοῦς ὄχι μέ ἰδικούς μας συλλογισμούς ἀλλὰ μέ τόν Λόγον τοῦ Θεοῦ:

α) Ἰωάν 6:62 "ἐὰν λοιπὸν θεωρῆτε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦτο τὸ πρότερον;" (Ταύτισις τίτλων: Υἱὸς ἀνθρώπου καὶ Υἱὸς Θεοῦ! Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὅπου ἦτο πρότερον! **ΑΝΘΡΩΠΟΥ . . . ΠΡΟΤΕΡΟΝ!** Σταθῆτε καὶ σκεφθῆτε!)

β) Ρωμ 1:3-4 "περὶ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, ὅστις ἐγεννήθη ἐκ σπέρματος Δαβὶδ κατὰ σάρκα, καὶ ἀπεδείχθη Υἱὸς Θεοῦ ἐν δυνάμει κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγιωσύνης διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν," (Ἀπεδείχθη Υἱὸς Θεοῦ διότι ἦτο Υἱὸς Θεοῦ ἐν δυνάμει.)

γ) Ἐβρ 1:2-3 " . . . ἐλάλησε πρὸς ἡμᾶς διὰ τοῦ Υἱοῦ, τὸν ὁποῖον ἔθεσε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ ἔκαμε καὶ τοὺς αἰῶνας· ὅστις ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτῆρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, καὶ βαστάζων τὰ πάντα μὲ τὸν λόγον τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, ἀφοῦ δι' ἑαυτοῦ ἔκαμε καθαρισμόν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθησεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς," (Ἦτο "ἀπαύγασμα" μόνον κατὰ τὸ Ἐγὼ Του; Χωρὶς τὴν θεϊαν προσωπικότητα, τὴν ταυτότητα, τὴν πνευματικότητά Του κλπ; Δέν ἦταν ἀπαύγασμα τοῦ Πατρός ὅταν ἦταν ἐπὶ τῆς γῆς; Εἶχε τὸν χαρακτῆρα τῆς ὑποστάσεως τοῦ Πατρός χωρὶς θεῖα χαρακτηριστικά; Ὁ δημιουργὸς τῶν "αἰῶνων" ἔκαμε καθαρισμόν τῶν ἁμαρτιῶν μας μέσῳ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς Του τὴν ὁποίαν ἄν-έλαβεν; "Προσέχετε λοιπὸν εἰς ἑαυτοὺς . . . διὰ νὰ ποιμαίνητε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος." (Πράξ.20:28)

Πρόθεσίς μου δέν ἦταν οὔτε καί εἶναι νὰ ἐμπλακῶ εἰς συζήτησιν περὶ τοῦ "κενωτικοῦ", ἄν καὶ κατὰ κάποιον τρόπον ἤδη ἐνεπλάκην. Ἄν ἤθελα θά μπορούσα νὰ τὸ εἶχα κάμει ἐδῶ καὶ χρόνια. Ὁ Λούθηρος ἔλεγε ὅτι θά χρειαθοῦμε "νέες γλώσσες" πρὶν μπορέσωμε νὰ περιγράψωμε καταλλήλως τὸ πρόβλημα αὐτό. Τέτοια γλώσσα ἐγὼ δέν τὴν ἔχω. "Ἰδοῦ, ὁ Θεὸς εἶναι μέγας καὶ ἀκατανόητος εἰς ἡμᾶς. . ." (Ἰώβ 36:26) καὶ "Τὸν Παντοδύναμον, δέν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν αὐτόν. . . οὐδεὶς σοφὸς τὴν καρδίαν δύναται νὰ ἐννοήσῃ αὐτόν." (Ἰώβ 37:23-24) Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὠρισμένα πράγματα πού ἤκουσα ---καὶ πού δέν τὰ εἶχα ἀκούσει εἰς τὸ παρελθόν--- δέν μέ ἀφήνουν νὰ ἠσυχάσω. . . Ἄλλά ὄχι μόνον ὅσα ἤκουσα ἀλλὰ καὶ τὰ ὅσα ἐδιάβασα εἰς τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν βιβλίον σας. Τὰ ὅσα, ἀναφέρω, ἀποτελοῦν ἀπλῶς ἔκφρασιν πνευματικῆς ὀδύνης δι' ὠρισμένα σημεῖα τῆς διδασκαλίας σας παράλογα, ἀπαράδεκτα, ἀντιβιβλικά. Ὀλίγη ζύμη καθιστᾷ ὅλον τὸ φύραμα ἔνζυμον.

Εἴτε κατορθώσω νὰ σᾶς πείσω εἴτε ὄχι ἐπὶ ὠρισμένων ἐσφαλμένων ἐπιχειρημάτων σας τοῦτο δέν ἔχει πρωτεύουσαν σημασίαν. Ἐκεῖνο πού ἔχει σημασίαν εἶναι ὅτι μέ τὴν **ΑΝΑΒΙΩΣΙΝ** τοῦ "κενωτικοῦ" καὶ δὴ μέ τὴν **ΕΠΙΣΗΜΟΠΟΙΗΣΙΝ**, διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου, τῆς διδασκαλίας "σας" ἐπὶ τοῦ "κενωτικοῦ" διεπράξατε καὶ συνεχίζετε νὰ διαπράττετε **ΜΕΓΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΗΘΙΚΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑ!** **ΕΙΣΘΕ ΠΑΡΑΒΑΤΑΙ ΣΤΥΝΘΗΚΩΝ!** Διὰ τοῦτο καὶ εἰσθε καταδικασμένοι, ἐάν δέν μετανοήσετε, νὰ ὀδηγηθῆτε εἰς τύφλωσιν, ὀρθολογισμόν καὶ παραλογισμόν! Ἐπὶ πλέον, εἰς περαιτέρω φθοράν τῆς Ἐκκλησίας! Ἦμουν καὶ εἶμαι, συνεπῶς, ὑποχρεωμένος νὰ διαμαρτυρηθῶ, **ΕΚ ΝΕΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΦΟΡΑΝ**, ἔστω καὶ μέ πολλὰς, δυστυχῶς, ἐπαναλήψεις, δι' ὠρισμένα ἀνήκουστα πράγματα πού μοῦ προεκάλεσαν φρίκην, τρόμον καὶ πόνον! Αὐτό εἶναι τὸ μέρος μου, ὁ δὲ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Σωτῆρος καὶ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἅς κάμῃ τὸ εὐάρεστον ἐνώπιόν Του!

ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΠΟ 15/11/99 ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ Ε.Ι.Β.

Δεδομένου ότι πλείστα όσα σημεία τής έγκυκλίου του άδ. Καρμπώνη τά σχολιάζω επί τή βάσει τών έπιχειρημάτων τών κασσεττών του και του βιβλίου Η ΑΝΕΚΔΙΗΓΗΤΟΣ ΔΩΡΕΑ κλπ., περιορίζομαι ένταύθα νά αναφερθώ εις ώρισμένα μόνον σημεία πού χρήζουν διευκρινήσεως και συμπληρώσεως:

1. 'Η απόφασις τής Γενικής Συνελεύσεως τών 'Εκκλησιών εις τό Σούνιον, ισχυρίζεται ό συντάξας, δέν άφαιρεί τό δικαίωμα τής έλευθέρας θεωρήσεως και έρευνας τών άληθειών του Θεού (σελ.1 και 6). 'Αληθές! 'Αλλά και πάλιν γέγραπται έν τή αύτῃ άποφάσει: " *Έν τούτοις, ή έρευνα ή ή θεώρησις και συζήτησις τών θεμάτων τούτων, είναι, βάσει τής άρχής τής έλευθερίας του λόγου και του στοχασμού, τήν όποία οι 'Εκκλησίες τής Κοινωνίας διακηρύττουν, έλευθέρα εις όλα τά μέλη της, διατυπωμένης τής εύχής, όπως άποφεύγονται προφορικές ή γραπτές διατυπώσεις, δυνάμενες νά έξωθήσουν σέ έριδες. Πιστεύομεν, ότι οι έποχές εις τίς όποιες ζούμε, μάς καλούν νά στρέψωμε τήν προσοχή σέ άλλα προβλήματα τής έποχής, ως ή πνευματική αύξηση τών εκκλησιών μας και ή σωτηρία τών ψυχών. Θεωρούμεν όμως άδικαιολόγητη και άπαράδεκτη κάθε έξωθεν επέμβασι ή προσπάθεια έπιβολής όθενδήποτε προερχομένης*".

'Εμείς, έν προκειμένω, δέν έχομε μέ τά κηρύγματά του, μέ τάς κασσέττας του, μέ τό βιβλίον του και τήν έγκύκλιόν του άπλήν έρευναν ή διατύπωσιν Βιβλικών άληθειών αλλά έχομε προφορικάς και γραπτάς διατυπώσεις πού έξωθούν εις έριδας, ---και δή υπό μορφήν μάλιστα έπισήμου συγγράμματος--- κοινοποιηθέντος εις τάς 'Εκκλησίας μας επί θέματος τό όποιον είχε τεθει όριστικώς και άμετακλήτως εις τό άρχειον, ως έπικινδύνου διά τήν ένότητα τών εκκλησιών μας! 'Επιπλέον, άποτελεί πασιφανή προσπάθειαν έπιβολής τών πεποιθήσεών του ---αλλά και τών λοιπών πρεσβυτέρων, οι όποιοι είτε διά τής συμφωνίας των είτε διά τής άνοχής των γίνονται κοινωνοί αυτών τών "κενωτικών" πεποιθήσεων--- περί του Κυρίου ήμών 'Ιησού Χριστού. Δέν έχομεν, λοιπόν, «*κάποια άκαμπτη ανθρωπίνη παράδοση που αρνείται κάθε συζήτηση*» (σελ.1) αλλά άποφάσεις και πρακτικά τών έτών 1951, 1953 και 1974 πού έχουν ήδη άποκλείσει όριστικώς και άμετακλήτως άνακίνησιν ή άναθεώρησιν του έν λόγω θέματος. Τοιούτου είδους συζήτησις δέν έχει θέσιν έν τή 'Εκκλησία μας. 'Αποτελεί συνεπώς **παράβασιν!**

2. 'Ισχυρίζεται ό άδ. Καρμπώνης (σελ.1) ότι «*Πουθενά, όμως, στον λόγο του Θεού δεν βρίσκουμε ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός είχε δύο υποστάσεις, δηλαδή δύο εγώ, ένα θείο και ένα ανθρωπινό και δύο φύσεις, μία θεία και μία ανθρωπίνη, όπως ο γράφων την κριτικήν ισχυρίζεται. Ένα τέτοιο ον είναι τελείως αφύσικο και ο ισχυρισμός αυτός στερείται βιβλικής υποστήριξης.*» 'Ορθή ή παρατήρησις του

ἀδελφοῦ Καρμπώνη, διότι δέν ὑπάρχει τοιαύτη ρητή διατύπωσις!
Μόνον, θά μπορούσε ὁ ἀδελφός νά μᾶς εἰπῆ πού εὐρήκε ρητήν τινά
διατύπωσιν εἰς τήν Βίβλον περί τῶν μονοφυσιτικῶν ἰσχυρισμῶν του, ὡς
πχ. μόνον ἄνθρωπος, σκέτος ἄνθρωπος, μέ ἓνα θεῖον Ἐγώ σθημένο
καί σε πλήρη ασυνειδησία, καί ὅτι δέν ἤξευρε Ποῖος ἦτο μέχρι τᾶ
τριάντα χρόνια Του κλπ. κλπ., κλπ; Οἱ ἰσχυρισμοί του τυγχάνουν
Βιβλικῆς ὑποστηρίξεως;

3. Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀδυναμίαν ἐκείνων πού δέν μποροῦν νά κάμουν: α) τήν διάκρισιν τῶν ὄρων "ἐγώ" ἀπό τήν "φύσιν" καί β) τήν ταύτισιν τῶν ἐννοιῶν "φύσις" καί "δόξα" (σελ.2), ὁμολογῶ, ὅτι παρά τήν εἰλικρινή καλήν μου διάθεσιν νά διακρίνω τήν διαφοράν τῶν δύο πρώτων ὄρων καί νά κάμω τήν ταύτισιν τῶν δύο ἄλλων, δέν τό κατόρθωσα! Κατέφυγα εἰς τᾶ καλύτερα λεξικά πού διέθετα ἀλλά οὔτε καί αὐτά μέ ἐβοήθησαν. Προσεπάθησα νά ἀντικαταστήσω πχ. μέσα εἰς τήν Καινήν Διαθήκην τήν λέξιν "δόξα" διά τῆς λέξεως "φύσις" καί δέν μπορούσα νά βγάλω νόημα...

Καί τώρα μία ἄλλη δυσκολία πού εἶχα συνεπείᾳ τῆς πρώτης δυσκολίας: Ὁ συγγραφεύς τοῦ κρινομένου βιβλίου καί συντάξας τήν ἐγκύκλιον ἀδ. Καρμπώνης πιστεύει ἀκραδάντως ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶχε τό "θεῖον Ἐγώ σύν τήν ἀνθρωπίνην φύσιν" (σελ.2). Ἐρωτῶ: Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Ἰησοῦ δέν εἶχε "ἐγώ"; Ἐάν εἶχε, τότε καταλήγομε εἰς τό ἴδιο συμπέρασμα ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε δύο ἐγώ: Ἐνα θεῖον καί ἓνα ἀνθρώπινον.

4. Ὅμοίως, ἔχει δίκην ὁ ἀδ. Καρμπώνης ὅταν λέγει ὅτι ὁ ὅρος Θεάνθρωπος «δεν απαντάται πουθενά στην Αγία Γραφή και είμεθα υποχρεωμένοι να χρησιμοποιούμε, ὅλοι οἱ πιστοί, βιβλική ορολογία.» Ἐρωτῶ καί πάλιν: Εἰς ποῖον μέρος τῆς Βίβλου ὑπάρχουν οἱ ὅροι πού ἐκεῖνος χρησιμοποιεῖ, καί διατί ἐχρησιμοποίησε ὅρους πού τό μόνον πού ἐπέτυχον ἦτο νά προκαλέσουν ἐρεθισμούς καί ἔριδας ὡς πχ. ἡ παρούσα κρίσις ἐν ἐξελίζει;

Καί κάτι ἄλλο: Εἰς τήν δήλωσιν τοῦ ἔτους 1951, ἐκεῖνος ὁ ἴδιος δέν ἐχρησιμοποίησε ἐνυπογράφως αὐτήν τήν μή Βιβλικήν ὀρολογίαν «πάντοτε Θεάνθρωπον»; Γιατί τότε καί ὄχι τώρα;

5. Ἰσχυρίζεται, ἐπίσης, (σελ.2) ὅτι εἶναι «αφύσικος ο συνδυασμός δύο υποστάσεων» καί ὅτι εἶναι «θεολογικό κατασκεύασμα τῶν Συνόδων». Εἰς τήν σελίδα δέ 6 μᾶς λέγει: «μας εἶναι ἀδιάφορο τι οἱ πολλοί ἀνά τον κόσμον λένε και πιστεύουν» καί ὅτι: «Μας εἶναι ἀδιάφορο τι οἱ Σύνοδοι ἀπεφάσισαν.» Ἐρωτῶ: Εἶναι φυσικόν καί λογικόν ἓνας Θεός νά κυφορηθῆ εἰς τήν κοιλίαν μιᾶς γυναικός; Καί, ἐάν αὐτός ὁ συνδυασμός ἀποτελῆ θεολογικό κατασκεύασμα τῶν Συνόδων τί εἶδους εἶναι τό ἰδικόν του θεολογικόν κατασκεύασμα; Δέν θά λάβωμε ὑπ' ὄψιν

τάς αποφάσεις τῶν Συνόδων καί δὴ τὸ Σύμβολον τῆς Νικαίας καί θά λάβωμε ὑπ' ὄψιν τὰς ἰδικὰς του θεωρίας; Τότε διατί διετύπωσεν ὁ Κ. Μεταλληνὸς τὴν φράσιν "**Ὡς καὶ ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Νικαίας ὁμολογεῖται**" εἰς τὸ πρῶτον καταστατικόν τὸ ὁποῖον συνέταξε διὰ λογαριασμόν τῆς Ἑλ.Ε.Ε (Λυκούργου 18Α); Μήπως ὁ ἀδ. Καρμπώνης ἐμβατεύει "**εἰς πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶδε, ματαίως φυσιούμενος ὑπὸ τοῦ νοδὸς τῆς σαρκὸς αὐτοῦ,**". Τί ἐπέτυχεν μέ τὸ νὰ τὰ σκαλίση, καί τί ἐπιδιώκει;

6. Ἰσχυρίζεται ὅτι «*Μερικὰ ἀπὸ τα μυστήρια αὐτὰ ἔχουν ἤδη ἀποκαλυφθεῖ*» ... «*καὶ καλούμαστε νὰ τα γνωρίσουμε καὶ μάλιστα σε βάθος (επίγνωση).*» Μεταξὺ αὐτῶν φαίνεται νὰ ἐννοῆ καί τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον, τῆς ἐν σαρκί φανερώσεως τοῦ Χριστοῦ. Τί νὰ εἶπω; Φαίνεται δὲν ἐπρόσεξε ποτέ τὸ "**Πάντα παρεδόθησαν εἰς ἐμὲ ἀπὸ τοῦ Πατρὸς μου καὶ οὐδεὶς γινώσκει τὸν Υἱὸν εἰ μὴ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα γινώσκει τις εἰμὴ ὁ Υἱὸς καὶ εἰς ὄντινα θέλει ὁ Υἱὸς νὰ ἀποκαλύψῃ αὐτόν.**" Δὲν ἐνόησε ὅτι μόνον ὁ Πατήρ γνωρίζει πράγματι τὸν Υἱὸν καί ὅτι κάθε προσπάθεια ἀπὸ μέρους μας νὰ Τὸν ἀναλύσωμε καί νὰ ἐννοήσωμε τὸ μυστήριον τῆς ἐν σαρκί φανερώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι ἀποτυχημένη, καί μάλιστα ἐκ τῶν προτέρων;
7. Ὅσον ἀφορᾷ ἐκεῖνον τὸν ἀδελφόν «*ἀπὸ τοὺς ἀρνητὲς τῆς κένωσης*», δῆθεν, πού φώναξε: «*...ὁ Χριστὸς οὐδέποτε πέθανε, γιατί ἦταν Θεός!*», ἂν ἔτσι ἀκριβῶς ἐξεφράσθη, δὲν καταλαβαίνω διατί τὸν μέμφεται, ἐνῶ συγχρόνως λέγει: «*Ἦταν ὁ ἀδελφός αὐτὸς συνεπὴς στὴν πίστη του καὶ το υποστήριξε δημόσια.*» (σελ.5)

Μόνον ὁ ἀδ. Καρμπώνης ἔχει δικαίωμα νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει καί μάλιστα παρανομῶν νὰ θέλῃ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν γνώμην του εἰς τοὺς ἄλλους καί εἰς τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας; Δὲν εἶχε δικαίωμα ὁ ἀδελφός ἐκεῖνος νὰ ἰσχυρισθῇ ὅ,τι πιστεύει; Πάντως, ἡ φρασούλα «*...γιατί ἦταν Θεός*», ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι ἀποκαλυπτικὴ τοῦ τί ἐννοοῦσε. Ἄνθρωπος πού ἔχει στοιχειώδη γνῶσιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί σέβεται αὐτήν, πού εἶναι ἀναγεννημένος καί ἀφιερωμένος, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ παραδέχεται ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐσταυρώθη, ὅτι ἀπέθανε, ὅτι ἐτάφη, ὅτι ἀνέστη καί ὅτι τὸ αἷμα τοῦ θανατωθέντος Ἰησοῦ εἶναι ἡ βᾶσις τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν μας!

Θά ἤθελα νὰ ἐρωτήσω τὸν ἀδ. Καρμπώνην, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πεποιθήσεών του: Πιστεύει ὁ ἀδ. Καρμπώνης ὅτι μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον Ἰησοῦν ὑπῆρχε τὸ θεῖον Ἐγὼ «σε κατάστασι πλήρους ἀσυνειδησίας" ἐπὶ 30 χρόνια καί ὅτι ἀπὸ τὸ βάπτισμα καί μετὰ τὸ θεῖον Ἐγὼ ἐνεργοποιήθη καί ἀπέκτησε τὴν συνείδησιν τῆς ταυτότητός Του. Ἐάν αὐτὸ εἶναι ἀληθές, ἐρωτῶ: Τὸ δεῦτερον Πρόσωπον τῆς Τριάδος, ὁ Θεὸς Λόγος, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ ζῶντος Θεοῦ πού ἦταν ἐν τῷ Ἰησοῦ,

τό "θεῖον Ἐγώ", μέ δύο λέξεις, ἦτο ποτέ δυνατόν νά πεθάνη; Ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς ἀπέθανε· ἡ σάρκα τήν ὁποίαν "ἀνέλαβεν" τό θεῖον Ἐγώ, δηλ. ἡ σὰρξ μέ τήν ὁποίαν ἐφανερώθη ὁ Θεός Λόγος ἀπέθανε. Πιστεύω ὅτι ἐδῶ συμφωνοῦμε. Ἄλλά διατί ἡ Ἁγία Γραφή χρησιμοποιεῖ συχνότατα τήν φρασοῦλα "κατά σάρκα"; Πῶς βλέπει ὁ ἀδ. Καρμπώνης τά ἐδάφια: "τῶν ὁποίων εἶναι οἱ πατέρες, καί ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη ὁ Χριστός τὸ κατὰ σάρκα, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν."; (Ρωμ.9:5) Ὁμοίως, τί σημαίνει ". . . ἐκ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ θέλει ἀναστήσει κατὰ σάρκα τὸν Χριστόν. . . ."; (Πράξ.2:30) Διατί κάμνει αὐτὴν τήν σαφή διάκρισιν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μέ τήν φράσιν "τὸ κατὰ σάρκα"; Καί τί σημαίνει "θανατωθεὶς μὲν σαρκί" (1 Πέτ.3:18); Ξαναρωτῶ: Διατί κάμνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τήν σοβαρὰν καί ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν διάκρισιν "θανατωθεὶς μὲν κατὰ σάρκα"; Ὅχι, συνεπῶς, κατὰ τό θεῖον Ἐγώ, τό ὁποῖον βεβαίως δέν δύναται νά ἀποθάνη. Ἐάν ὁ συγγραφεὺς πράγματι πιστεύη ὅτι «*ένας Θεός δεν πεθαίνει, ούτε κατεβαίνει ως ψυχή στον Ἄδη*», τότε τί τό παράλογον ὑπάρχει εἰς τό πιστεύω ἐκείνων πού θεωροῦν τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΝ; Πεθαίνει τό θεῖον στοιχεῖον τοῦ Θεανθρώπου;

Ἄλγεινήν δέ ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε ἡ φράσις πού χρησιμοποιεῖ δια τούς δῆθεν ἀρνητάς τῆς κενωτικῆς ἀλήθειας: «...δέν θέλουν νά τῆ δοῦν.» (σελ.5) Μόνον ἐκεῖνος ἔχει τό προνόμιον τῆς καλῆς θελήσεως;

8. Εἰς τήν αὐτὴν σελίδα 5 τῆς ἐγκυκλίου του πρὸς τά Πρεσβυτέρια τῶν Ἐκκλησιῶν λέγει ὅτι «*Ὅλα αὐτά τα λασπώματα μαρτυροῦν ἐλλειψὴ ἐπιχειρημάτων. Εἶναι ὁ συνήθης τρόπος ἐπίθεσης ὅσων στεροῦνται πειστικῆς λόγου.*» Χωρίς νά θέλω νά πάρω θέσιν εἰς τήν προσωπικήν σας διένεξιν καί εἰς τά μεταξύ σας "λασπώματα" ---διότι ἐκεῖνο πού μέ ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ "παράβασις τῶν συνθηκῶν" καί ἡ ὀλεθρία διὰ τήν εἰρήνην καί ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας δογματικὴ διένεξις--- θά ἤθελα νά ἐκφράσω τήν ἐξῆς ἀπορίαν:

Τριάκοντα τρεῖς σελίδας πλήρεις καταπειστικῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ ἔστειλα ἢ μᾶλλον σᾶς ἔστειλα μέ τήν πρώτην μου ἐπιστολήν! Διατί ἐτήρησε σιγήν; "Λάσπη" ἦταν τά Βιβλικά μου ἐπιχειρήματα; Ἡ πλαγίως τόν ἐλάσπωσα; Μέ γλῶσσα εὐθύτητος, παρρησίας καί καθαρότητος τόν κατηγόρησα προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ πρεσβυτερίου καί τόν κατηγορῶ καί πάλιν διὰ δευτέραν φοράν γραπτῶς ὡς «παραβάτη συνθηκῶν». Διατί ἐσιώπησε; Καί ἀφοῦ ἐδημοσίευσε τό βιβλίον του, διατί δέν μοῦ τό ἔστειλε νά τοῦ τό σχολιάσω ὅπως μοῦ ὑπεσχέθη;

9. Λέγει μεταξύ ἄλλων ὁ συντάξας τήν ἐγκύκλιον ἀδ. Καρμπώνης ὅτι «*...αν φαίνεται παράτολμος ὁ ισχυρισμός ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπέκτησε συνείδηση τῆς ταυτότητάς Του κατὰ τὴν βάπτισιν στον Ἰορδάνη, ...*». Τί νά εἶπω; Παράτολμος; Ὅχι μόνον παράτολμος, ὄχι μόνον ἐξωβιβλικός ἀλλά ἀδίστακτος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ!

10. Τέλος, τό ἄκρον ἄωτον τῆς διαστροφῆς τῆς ἀληθείας εἶναι ὁ ἰσχυρισμός του ὅτι «...μείναμε με πιστότητα σε αὐτά, χρησιμοποιώντας μόνον βιβλικούς ὄρους και εκφράσεις, που εἶναι αρκετές για να δείξουν την ἀλήθεια.»!!!

ΜΕΡΟΣ Β'

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ

Κατάπληξιν ἐμποιεῖ τό γεγονός ὅτι προσπαθεῖτε νά δικαιολογήσετε τήν ἐκδοσιν τοῦ βιβλίου τούτου μέ ἓνα ψεῦδος, ὅτι ἡ δημοσίευσίς του ὀφείλεται δῆθεν εἰς τό ὅ,τι «*μερικά άτομα ἢ κύκλοι, εμπορούμενοι ἀπό ζήλο ἢ ἀκόμα και ἀπό ἀγνοια, συνεχίζουν ἀδικαιολόγητα τον σάλο αὐτό*» (σελ.73). Ἐκτός ἐάν δέν πρόκειται περί ψεύδους ἀλλά περί τυφλώσεως, πραγματικῆς τυφλώσεως! Καί ἐάν μέν πρόκειται περί τυφλώσεως δέν ἔχετε εὐθύνην, ὡς τυφλοί, ἀλλά τώρα λέγετε ὅτι βλέπετε καί ξεύρετε τί κάμνετε! Ἡ ἁμαρτία σας, λοιπόν, καί ἡ εὐθύνη σας μένουν!

Ἦταν τά μέλη τοῦ Ομίλου, ἰσχυρίζεσθε, «*ἐκ των πραγμάτων υποχρεωμένοι, για χάρι της ἀληθείας, να προβοῦν στην ερμηνεία των πραγμάτων. . .*» Τό αὐτό ἐπιχείρημα χρησιμοποιεῖτε καί διά τά γεγονότα τοῦ 1951: Ἡ δήλωση καί τό πρακτικόν τοῦ Σεπτεμβρίου 1951 προεκλήθησαν «. . . για την κατάπαυση του σάλου, που ἀδικαιολόγητα εἶχε ξεσηκωθεί».

Καί ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλά ὁ "Ὁμιλος" δηλώνει ἄθῶς, διότι «*ἐμμένει καί σήμερα καί πάντα . . . στη δήλωση καί τό πρακτικόν τοῦ Σεπτεμβρίου 1951*». Ἐπιφορτίζετε δέ κατά τρόπον ὅλως ἀπαράδεκτον, τόσον ἠθικῶς ὅσον καί πνευματικῶς τήν εὐθύνην τῆς συνεχίσεως... «*ἀδικαιολόγητα*» τοῦ σάλου εἰς τιμίους καί ἀπόλυτα δικαιολογημένως "διαμαρτυρομένους" πιστούς κατά τῆς συνεχιζομένης παρανομίας σας.

Ἐπί πλέον, ἐπειδή ἠμφισβητήθη ὁ ἰσχυρισμός μου κατά τήν περιουήν, 21/9/98, συνάντησίν μας εἰς τό πρεσβύτεριον ὅτι τό ὄλον πρόβλημα προῆλθε ἀπό τό πρεσβύτεριον, ὅτι ὀφείλετο καί ὀφείλεται εἰς αὐτό, καί δῆ εἰς τούς ἀδελφούς Ζερβόπουλον καί Καρμπώνην, ὡς καί εἰς τινας ἄλλους, ἀλλά καί ἐπειδή γίνεται ἔντεχνος προσπάθεια καλύψεως τῆς ἐνοχῆς σας μέσω τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου σας *Η ΑΝΕΚΔΙΗΓΗΤΟΣ ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ* κλπ., εὐρέθην εἰς τήν δυσάρεστον θέσιν καί ὑποχρέωσιν νά δώσω τάς ἀπαιτουμένας ἀποδείξεις, ἐν συνδυασμῷ μέ ὠρισμένας ἀπό ἐκεῖνας πού ἀνέφερα εἰς τήν ἀπό 9/2/99 ἐπιστολήν μου.

Τάς ἀποδείξεις αὐτάς τάς ἀνέφερα, ὄχι διότι δέν τάς γνωρίζετε, σεις οἱ παλαιότεροι πρεσβύτεροι ---τάς γνωρίζετε κάλλιστα ἀλλά δέν τάς παραδέχεσθε. Τάς ἀναφέρω ἢ μάλλον τάς ἐπαναλαμβάνω μέ ὠρισμένας τροποποιήσεις καί προσθήκας, διότι ὠρισμένοι ἐκ τῶν νῦν πρεσβυτέρων, ὑποθέτω, ὅτι δέν τάς γνωρίζουν καθῶς ὀφείλον νά τάς γνωρίζουν ἢ δέν ἐδιάβασαν προσεκτικά τήν πρώτην μου ἐπιστολήν ἢ δέν ἔχουν ἀντιληφθεῖ ἀκόμη

τάς συνεπείας τῶν εὐθυνῶν των... καί ποία κρίσις τούς περιμένει ἐάν δέν φροντίσουν νά μεταβάλλουν νοοτροπίαν καί στάσιν ἔναντι τῶν σοβαροτάτων καί θλιβερῶν τούτων πνευματικῶν καταστάσεων πού διχάζουν τήν Ἐκκλησίαν.

Θά ἤθελα νά **ἐπαναλάβω** ὅ,τι σᾶς ἔγραψα εἰς τήν προηγουμένην ἐπιστολήν μου, δηλαδή ὅτι δέν ἠθέλησα κατά τό παρελθόν νά ἐμπλακῶ εἰς συζητήσεις εἴτε κατ'ἰδίαν εἴτε δημοσίᾳ, ὄχι διότι ἀγνοοῦσα τό θέμα ἀλλά διότι τό Χριστολογικόν ὑπῆρξε σχεδόν πάντοτε, λόγῳ ἀνικανότητος τοῦ ἀνθρωπίνου νοός νά διεισδύσῃ εἰς τό μεγαλύτερον τῶν μυστηρίων, πρόξενος ζημίας μέ καταστρεπτικᾶς συνεπείας. Ἦναγκάσθην νά ἀναφερθῶ ἐκ νέου εἰς τό θέμα αὐτό ἔχων ὑπ' ὄψιν τόσον τά τοῦ παρελθόντος ὅσον καί τό πρόσφατον δημοσίευσμά σας. Καί τοῦτο ὄχι τόσον ἀπό πλευρᾶς δογματικῆς ὅσον ἀπό ἠθικῆς καί πνευματικῆς τάξεως, καί διότι τό θέμα ἔχει πάρει δραματικᾶς διαστάσεις. . .

ΑΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΩΣ

Ἴδου αἱ ἀποδείξεις:

- Α.** Τό πρόβλημα, ὡς γνωστόν, προεκλήθη ἀπό τήν εἰς τά πλαίσια τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Βίβλου διδασκαλίαν τοῦ "κενωτικοῦ" ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Κ. Μεταλληνοῦ.
- Β.** Μετά τόν θάνατον τοῦ Κ. Μεταλληνοῦ τό ἀντιλεγόμενον τοῦτο σημεῖον, τό ὁποῖον ὁ Κ. Μεταλληνός εἶχε "θάψει" ὀριστικῶς καί ἀμετακλήτως, τό "ξέθαψε" κατ' ἀρχήν ὁ ἀδ. Γεράσιμος Ζερβόπουλος μέ τά βιβλία του.
- Γ.** Πολλή μελάνη χύθηκε ἀπό τό 1951 μέχρι τό 1953 καί δὴ κατά τήν κρίσιν τοῦ 1974. . ., ἐξ αἰτίας τοῦ βιβλίου τοῦ ἀδ. Ζερβόπουλου "Ὁ Λόγος ἔγεινε Σάρκα", καί πολλαί συζητήσεις ἔλαβαν χώραν εἰς μικροῦς καί μεγάλους κύκλους.

Ἵς παραδείγματα θά ἤθελα νά ἀναφέρω:

- α)** Τήν ἀντίδρασιν πού προέβαλε ὁ ἀδ. Βασίλειος Κατσάρκας, μέ τήν ἀλληλογραφίαν του μέ τόν ἀδ. Ζερβόπουλον καί τό Πρεσβυτέριον τῆς Ἀλκιβιάδου 3, καί τήν ὁμιλίαν του εἰς τήν Γ.Σ. τῆς Ε.Δ. [*Σημειωτέον, ἐν παρόδῳ, ὅτι λόγω τῆς παλαιᾶς μας γνωριμίας ἀπό τήν Θεσσαλονίκην καί ἀμοιβαίας συμπαθείας, ὁ ἀδ. Β. Κατσάρκας, ὀλίγα ἔτη πρό τοῦ θανάτου του μοῦ ἐνεπιστεύθη ἐν φωτοαντιγράφῳ ὅλην σχεδόν τήν σχετικῆν ἀλληλογραφίαν του (ἕνας ὀλόκληρος φάκελλος), τόσον μέ τόν ἀδ. Ζερβόπουλον ὅσον καί ἰδιαιτέρως μέ τήν Ἐκκλησίαν.]*
- β)** Τήν ἐπιστολήν τῆς Ἑλ.Ε.Ε. Χανίων τοῦ Παγκρητίου Εὐαγγελικοῦ Συνδέσμου πρὸς τήν Ε.Ε. τῆς Κοιν. Ἑλ.Ε.Ε.Ε. Ἀπό τήν ἀπάντησιν τῶν ἀρμοδίων εἰς Ἀθήνας θά ἐξηρτάτο ἡ συμμετοχὴ ἐκπροσώπου τῆς εἰς τήν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν Ἐκκλησιῶν μας κατά τό τριήμερον ἀπό 26-28/10/1974 κατά τό ὁποῖον θά

ἐξητάζετο τό βιβλίον τοῦ ἀδ. Γερ. Ζερβόπουλου καί ἡ διαμαρτυρία τοῦ ἀδ. Β. Κατοάρκα. **Προβλέπω ἐπανάληψιν τῆς ιστορίας. . .**

- γ) Ὁ ἀδελφός Στυλ. Χαραλαμπάκης, μέ ἐπιστολήν του ἀπό 22-8-1974, πρὸς τόν ἀδ. Ζερβόπουλον, κοινοποιηθεῖσαν πρὸς ὅλας τὰς γνωστάς Ἑλληνικάς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ ἐξωτερικοῦ ὡς καί εἰς τήν Ἀλκμήνην Χήραν Κων. Μεταλληνοῦ, διεμαρτυρήθη σθεναρῶς καί εὐθαρσῶς. Μεταξύ ἄλλων ἔγραψε ὅτι "*ἀντί ν' ἀσχολοῦνται οἱ ἀδελφοί εἰς τό ἔργον τῆς σωτηρίας ψυχῶν ἀσχολοῦνται ἄλλοι μέν νά ἀποδείξουν ὅτι ἡ νεο-μονοφυσικὴ διδασκαλία σου εἶναι σωστή, ἄλλοι δέ διά νά διατυπώσουν τήν πλάνην σου. . .*" καί "*ὅτι κατεχράσθης τήν ἀπό Αὐγούστου 1953 ὑπογραφήν τοῦ Κων. Μεταλληνοῦ*" κλπ., κλπ.
- δ) Καί τί νά εἴπωμε διά τήν σοφήν ἀπόφασιν τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑλ.Ε.Ε τοῦ 1974 ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ βιβλίου τοῦ ἀδ. Ζερβόπουλου: "*Ὁ Λόγος ἔγεινε Σάρκα*", ὅπως αὐτὴ ἐδημοσιεύθη εἰς τό περιοδικόν "*Σάλπισμα*", μηνῶν Σεπτ.-Ὀκτ. 1974; Καί αὐτήν τήν παρέβητε καταφόρως. Ἐσεῖς τήν ἀποφασίσατε καί ἐσεῖς τήν παρέβητε. Ἴδού τί λέγει: "*Ἡ Γενική Συνέλευσις τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐλευθέρων Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν, συσκεφθεῖσα ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ βιβλίου τοῦ ἀδελφοῦ Γεράσ. Ζερβόπουλου: "Ὁ Λόγος ἔγεινε Σάρκα", δηλώνει ὅτι οἱ θεολογικὲς ἀπόψεις, πού περιέχονται εἰς τό βιβλίον τοῦτο, δέν ἀποτελοῦν ὁμολογία πίστεως τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐλευθέρων Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ προσωπικὲς ἀπόψεις τοῦ συγγραφέως. Ἡ ἐξιχνίασι τοῦ μυστηρίου τούτου τῆς εὐσεβείας: "Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί", τό ὁποῖο ἀύθεντικῶς ἀποκαλύπτεται μέσα στίς Ἁγίες Γραφές, δέν εἶναι ἀνθρώπινα πλήρως κατορθωτὴ καθ' ὅσον καίτοι ἀποκεκαλυμμένον, παραμένει μυστήριον καθὼς καί ἡ ὑπαρξις τοῦ Θεοῦ. Ἐν τούτοις, ἡ ἔρευνα ἢ ἡ θεώρησις καί συζήτησις τῶν θεμάτων τούτων, εἶναι, βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου καί τοῦ στοχασμοῦ, τήν ὁποία οἱ Ἐκκλησίαι τῆς Κοινωνίας διακηρύττουν, ἐλευθέρως εἰς ὅλα τὰ μέλη της, διατυπουμένης τῆς εὐχῆς, ὅπως ἀποφεύγονται προφορικὲς ἢ γραπτὲς διατυπώσεις, δυνάμενες νά ἐξωθήσουν σέ ἔριδες. Πιστεύομεν, ὅτι οἱ ἐποχές εἰς τίς ὁποῖες ζοῦμε, μᾶς καλοῦν νά στρέψωμε τήν προσοχήν σέ ἄλλα προβλήματα τῆς ἐποχῆς, ὡς ἡ πνευματικὴ αὐξήσις τῶν ἐκκλησιῶν μας καί ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν. Θεωροῦμεν ὅμως ἀδίκαιολόγητη καί ἀπαράδεκτη κάθε ἐξωθεν ἐπέμβασις ἢ προσπάθεια ἐπιβολῆς ὀθενδήποτε προερχομένης. Ἐκφράζομε τήν εὐχήν καί ἐλπίδα ὅπως ἡ ἀδελφὴ Ἐκκλησία Χανίων Κρήτης, παραμείνη στούς κόλπους τῆς Κοινωνίας καί ἀναθέτομε στήν νέα Ἐκτελεστικὴ Διακονία, ὅπως προβῇ σέ κάθε ἀναγκαίᾳ ἐνέργειᾳ γιὰ τήν ἄρσην τυχόν παρεξηγήσεων".*

Το συμπέρασμα είναι ότι τώρα, δηλαδή εδώ και καιρό, τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τοῦ ἀδ. Ζερβόπουλου τὰς ἠσπάσθητε μέ τό παραπάνω καί ἡ ἄρσις τῶν παρεξηγήσεων δέν σὰς ἐνδιαφέρει. Τώρα, ἰσχυρίζεσθε, χωρίς τήν κάλυψιν τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι αἱ ἀπόψεις αὐταί "ἀποτελοῦν ὁμολογία πίστεως τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐλευθέρων Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν", καί ἐπιδιώκετε νά τὰς ἐπιβάλετε ὄχι μόνον εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας, εἰς τὰ παλαιά καί τὰ νέα ἀκόμη μέλη, ἀλλά καί εἰς ἄλλας Ἐκκλησίας τῆς Κοινωνίας. Εἰς τήν ἀσεβῆ ἀφροσύνην τοῦ παρελθόντος, καί παραβαίνοντες τήν ἀπόφασιν τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐλ.Ε.Ε τοῦ 1974, "ὅπως ἀποφεύγωνται προφορικές ἢ γραπτές διατυπώσεις, δυνάμενες νά ἐξωθήσουν σέ ἔριδες", προσθέσατε καί νέαν ἀνεκδιήγητον τοιαύτην: Τήν δημοσίευσιν τοῦ βιβλίου (!) σας "Ἡ ΑΝΕΚΔΙΗΓΗΤΗ ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ".

- ε) Ἀξίζει τόν κόπον νά ρίξη κανεῖς μία ματιά εἰς τὰ τεύχη τοῦ Σαλπίσματος τῶν ἐτῶν 1974 (Ὀκτώβριος) καί 1975 (Νοέμβριος-Δεκέμβριος) διά νά διαπιστώσῃ εἰς πόσον χαμηλούς τόνους συνεζητεῖτο πλέον τό θέμα καί εἰς πόσον ὑψηλούς σήμερα!
- στ) Καί τί νά εἴπωμεν διά τήν συστηματικήν προσπάθειαν ἡ ὁποία ἐγένετο ἐπανεπιλημμένως ὑπό τοῦ πρεσβυτερίου νά "ποτισθῇ" τό πνεῦμα τῶν πιστῶν μέ τό θέμα τό "κενωτικόν"; Ἀρκεῖ νά ἰδῆ κανεῖς τόν τρόπον μέ τόν ὁποῖον εἶναι διατυπωμένον τό ἔντυπον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐλ.Ε.Ε.Ε. μέ τίτλον "Ἡ ΠΙΣΤΙΣ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ" (σελ.9-11) ὅπου γίνεται συνεχῶς λόγος ἐμφαντικῶς περί τοῦ "ἐπουρανίου" Χριστοῦ. . . διά νά τονισθῇ ὅτι τὰς θείας ιδιότητάς Του δέν τὰς εἶχε ἐπί τῆς γῆς παρά μόνον ἐν οὐρανοῖς! Διατί συνεχῶς ἡ λέξις "ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΣ" μέ κεφαλαῖα γράμματα; Διατί αἱ λέξεις "ΕΝ ΟΥΡΑΝΟΙΣ" πάντοτε μέ κεφαλαῖα; Καί τότε, διατί ὁ αἰμίμηστος Μεταλληνός ἔγραψε εἰς δύο προσωπικὰς δηλώσεις του περί τοῦ "κενωτικοῦ", --περί τῶν ὁποίων λεπτομερέστερον κατωτέρω-- ὅτι "1) **ὁ ἐπίγειος Χριστός ἦτο πάντοτε Θεάνθρωπος, τό δεύτερον πρόσωπον τῆς Θείας Τριάδος, ὁ προαιώνιος Υἱός τοῦ Θεοῦ**";

- Δ. Καί τί νά εἴπωμεν διά τήν προαναφερθεῖσαν σειράν ὁμιλιῶν/μαθημάτων (6 κασσέττες) τοῦ ἀδ. Καρμπώνη ἐπί τοῦ Χριστολογικοῦ θέματος; **Σκέτη πρόκλησις!** Ὁρισμένα σημεῖα τους μέ κάνουν νά καταλαμβάνωμαι ἀπό φρίκη, ἰδιαίτερα ὅταν ἀκούω ὅτι τό θεῖον Του Ἐγὼ εἶχε ἀπλῶς ἀνάμνησιν τῆς προϋπάρξεώς του καί τῶν ὄσων ἄκουσε ἀπό τόν Πατέρα, ὡς ἐπίσης καί τὰ ἐξελικτικά φυσικο-ψυχο-πνευματικά στάδια ἀπό τὰ ὁποῖα διήλθεν ὁ Χριστός μέχρις ὅτου καταλάβει, τελικῶς, ποιός ἦταν!!!

ΟΛΑ ΑΥΤΑ Ο ΑΔ. ΉΡΤΣΟΣ ΤΑ ΕΚΑΝΕ Η ΤΑ ΠΡΟΕΚΑΛΕΣΕ; Ή ΜΗΠΩΣ ΟΙ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΥ ΣΥΜΦΩΝΟΥΝΤΕΣ; Ή ΟΧΙ! Ὁ ἀδ. ἤρτσος ἦλθε τελευταῖος νά ἀντισταθῆ εἰς τὴν τυφλὴν μανίαν πού σᾶς ἔχει καταλάβει νά θέλετε νά τό ἐπιβάλετε μέ τό "ἔτσι θέλω"! Ὡστε, λοιπόν, αὐτά πού ἰσχυρίζεσθε τώρα ἀνέκαθεν τὰ ἐπιστεύατε καί πιστεύετε... παρά τὰς γραπτὰς σας περὶ τοῦ ἀντιθέτου ὑπευθύνους ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων ἐνυπογράφους δηλώσεις σας ὅτι: "οὐδέποτε οὐδ' ἐλάχιστον ἔπαυσαν νά πιστεύουν τόν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς πάντοτε Θεάνθρωπον"! Τί σημαίνει **ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΝ**; Μόνον ἄνθρωπον; Σκέτον ἄνθρωπον; Ἡ ἄνθρωπον μέ θεῖον Ἐγώ, «σβησμένο», εὐρισκόμενο "σε πλήρη ἀσυνειδησία" μέχρι τῆς βαπτίσεως του ἐν ὕδατι εἰς τόν Ἰορδάνην; Τό θεῖον συνειδησιακόν ἐγώ «σε πλήρη ἀσυνειδησία»! Ἐκ τῶν λόγων σας θά κριθῆτε! Εἰς ποῖον μέρος τῆς Βίβλου εὐρήκατε τιαύτην "Βιβλικὴν ὀρολογίαν"; ". . . τίς σᾶς ἐβάσκανεν. . .";

Ὁ ἀδ. ἤρτσος εἶναι ἀπλῶς ἡ μόνη φωνή ἐκ τῶν ἐπιζώντων αὐτόπτων μαρτύρων πού σᾶς ἀντιστέκεται καί διαμαρτύρεται, πού δέν ἔχει δηλώσει ὑποτέλειαν, ἀλλὰ καί διότι ὅποιος κηρύττει ἀναζωπύρωσιν προσβάλλει τό κατεστημένον, δι' αὐτό καί ἠθελήσατε καί θέλετε νά τόν βγάλετε ἀπό τὴν μέση καί νά τόν φιμώσετε. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι σᾶς "ἐνοχλοῦσε" καί ὅτι τώρα καί μέ τὴν ἀπουσίαν του ἀκόμη σᾶς "ἐνοχλεῖ"! Τό παραδέχομαι. Δι' αὐτό καί "μεγαλόψυχα" τόν ὠθούσατε νά ἐξέλθῃ ἀπό τὴν Ἐκκλησία μας καί νά κηρύττῃ ἄλλοῦ, διὰ νά μὴ σᾶς ἐνοχλή. Ἔτσι θά μπορούσατε "ἀνενόχλητα" νά τόν κατηγορήτε ὅτι ἐδίχασε τὴν Ἐκκλησίαν. Καί ἐπειδὴ τό σχέδιόν σας δέν εὐδοοῦτο, ἀπεφασίσατε "μικρόψυχα", ἀδιαφοροῦντες διὰ τό σκάνδαλον, νά τόν ἀποβάλετε ἀπό τὴν Ἐκκλησίαν του μαζί μέ ὅλους ὅσους δέν συμφωνοῦν μαζί σας. **Κι' ἐγώ δέν συμφωνῶ μαζί σας, οὔτε μέ τὴν κενωτικὴν διδασκαλίαν "σας" οὔτε μέ τὴν πολιτείαν σας. Ἄρα δέν ἔχω θέσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν!!!**

Μάθετε, ὅμως, ὅτι ἐγώ, τούναντίον, δέν μπορῶ νά ἔχω κοινωνίαν μαζί σας παρά μόνον ὅταν ἀνακαλέσετε καί ἀποκαταστήσετε τὰ πράγματα.

Μὴ ξεχνᾶτε, ὅμως ἀδελφοί, ὅτι ἕνας μέ τό δίκαιον καί τὴν ἀλήθεια εἶναι πάντοτε πλειοψηφία, πολλοὶ δέ μέ ἀδικίαν καί πλάνην ἀποτελοῦν πάντοτε μειοψηφίαν. Ἐπίσης, μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ἡ ἀσέβειά σας θέλει σᾶς παιδεύσει καὶ αἱ παραβάσεις σας θέλουσι σᾶς ἐλέγξει... (Ἱερ.2:19).

Εἰς τὴν δήλωσιν τῆς 27/9/1951 (Λυκούργου 18Δ) ὑπογραφεῖσαν **"εὐχαρίστως"** (13η γραμμὴ) **"ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων"** καί οὐχὶ ἀναγκαστικῶς, ὑπὸ τῶν **Κ. Μεταλληνοῦ** καί **Θ. Καρμπώνη** περιέχονται μεταξύ ἄλλων καὶ αἱ φράσεις:

* **"πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τοῦ πνεύματος καί τῆς εἰρήνης τοῦ συνόλου τῶν Ἐκκλησιῶν μας"**

* **"ἐπὶ τῆς Διφυσικῆς καί Κενωτικῆς ἐκδοχῆς περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν"**

* **"Τό Ἑλληνικόν Ἰνστιτούτον τῆς Βίβλου ὡς καὶ ὁ Ἄμβων τῆς Ἐλευθέρας Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν οὐδέποτε οὐδ' ἐλάχιστον ἔπαυσαν**

νά πιστεύουν τόν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς πάντοτε Θεάνθρωπον, καί δὴ τό δεύτερον πρόσωπον τῆς Θείας Τριάδος ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενον."

Εἰς τό πρακτικόν τό ὁποῖον ὑπεγράφη, ἐν συνεχείᾳ, μέ τήν αὐτήν ἡμερομηνίαν ὑπό ἐπτά (7) πνευματικῶν ἡγετῶν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἰδοῦ πῶς διετύπωσαν "τὴν πίστιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐλευθέρων Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος."

Α) Πιστεύομεν καί ὁμολογοῦμεν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τό δεύτερον πρόσωπον τῆς Θείας Τριάδος, ὁμοούσιος καί συνάναρχος τῷ Θεῷ Πατρί.

Β) Ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός κατά τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν Του «Ἐαυτὸν ἐκένωσεν μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος.» . . .

δ ι ἄ τ α ὕ τ α

ἀποφασίζομεν ὅπως, εἰς τό μέλλον, περιοριζόμεθα εἰς τὴν ὡς ἄνω κατὰ γράμμα φρασεολογίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης καί ἀποφεύγομεν οἰανδήποτε ἀνάπτυξιν δι' ἄλλων ὄρων φιλοσοφικῶν ἢ ψυχολογικῶν πέραν τῶν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ ἀναγραφόμενων."

(Ὑπογραφαί: Βασίλειος Κατσάρκας, Μάρκος Καρακατσάνης, Ἰωάννης Χατζόπουλος, Μιχαὴλ Μαρκογαμβράκης, Ἰωάννης Ἑρτσος, Θάνος Καρμπώνης, Κωνσταντῖνος Μεταλληνός).

Ἐπί πλέον, τόν Αὐγουστον τοῦ 1953, δύο ἔτη μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς ὡς ἄνω δηλώσεως/πρακτικοῦ, τὴν 27/9/1951, μέ τὴν ὁποίαν ἐδεσμεύθησαν ἀλληλεγγύως (ἓνα ἔτος περίπου μετὰ τὴν κατὰ τό ἔτος 1952 ἐπιστροφήν μου εἰς τόν Χριστόν), ὁ ἀείμνηστος πνευματικός μου πατήρ Κ. Μεταλληνός, προέβη, ὡς γνωστόν, "εὐχαρίστως" εἰς δύο προσωπικὰς δηλώσεις του περὶ τοῦ "κενωτικοῦ", --εἰς τὴν ἀγγλικὴν καί ἀποσταλείσας εἰς τό ἐξωτερικόν-- περὶ τοῦ ἀναντιρρήτως μεγάλου τῆς εὐσεβείας μυστηρίου. . . "Θεόν φανερωθέντα ἐν σαρκί", κατόπιν τοῦ συνεχιζομένου σάλου ὁ ὁποῖος εἶχε δημιουργηθεῖ τόσον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅσον καί μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἰδοῦ τί ἐδήλωσε ἐγγράφως:

1) "ὁ ἐπίγειος Χριστός ἦτο πάντοτε Θεάνθρωπος, τό δεύτερον πρόσωπον τῆς Θείας Τριάδος, ὁ προαιώνιος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ", . . . "Διαμαρτύρομαι δέ καί χαρακτηρίζω ἀπολύτως ἐσφαλμένην ἢ κακόβουλον κάθε κατηγορίαν ἐναντίον μου ἢ ὁποία ἀποβλέπει εἰς τό νά μέ ἐμφανίσῃ ἀρνούμενον ἢ κολοβώνοντα τὴν ὡς ἄνω θεμελειώδη θεῖαν ἀλήθειαν. . . νά συνεχίσω τὴν ἔνδοξον αὐτὴν διακήρυξιν μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς" . . . "Μάρτυρά μου εἰς ὅλα αὐτὰ ἐπικαλοῦμαι ΕΚΕΙΝΟΝ, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰ κρυπτά τῶν καρδιῶν καί τὰ ἐλατήρια τῶν πράξεων, ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου κατὰ τὴν ἐπίσημον ἡμέραν θά δώσω λόγον", καί

2) "εὐχαρίστως ἀποσύρω ὅλας τὰς ἐν αὐτῷ (τῷ δοκιμίῳ) ἐξωβιβλικὰς ἐκφράσεις, -φιλοσοφικὰς καί ψυχολογικὰς-, καί παρακαλῶ νά θεωρηθῶν ὡς μηδέποτε γραφεῖσαι" . . . "ἡ ἀπόσυρσις αὐτῆ εἶναι ἡ ἐκτέλεσις ληφθείσης ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐλευθέρων Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν

Ἑλλάδος κατά τήν 27ην Σεπτεμβρίου 1951, ἐκπροσωπηθείσης ὑπό τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῆς, ὑπό τοῦ Βιβλικοῦ Ἰνστιτούτου αὐτῆς καί ὑπό τῆς Ἱεραποστολῆς της. Συνεπῶς πᾶς περαιτέρω θόρυβος ἐπί τοῦ δοκιμίου τούτου εἶναι τελείως ἀδικοιολόγητος.-". . .

ΕΑΝ ὁ Κ. Μεταλληνός προέβη εἰς ἐκεῖνας τὰς δύο δηλώσεις περί "κενωτικοῦ" ἀναγκαστικῶς, ἐνῶ εἶπε ὅτι "**Μάρτυρά μου εἰς ὅλα αὐτά ἐπικαλοῦμαι ΕΚΕΙΝΟΝ**, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰ κρυπτά τῶν καρδιῶν καί τὰ ἐλατήρια τῶν πράξεων, ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου κατά τήν ἐπίσημον ἡμέραν θά δώσω λόγον", μόνον καί μόνον, διά νά ἀποφύγη τὰς εἰς βάρος του συνεπειάς λόγω τοῦ δημιουργηθέντος σάλου καί οὐχί ἐκ πεποιθήσεως, καί οὐχί **"εὐχαρίστως"**, ὡς ἐδήλωσε **"ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων"** **ΕΝΩ**, ἐπίστευε εἰς τό "κενωτικόν", ὅπως ἐσεῖς ἰσχυρίζεσθε, **ΤΟΤΕ** ἢ ἐψεύδετο καί ἐπιορκοῦσε ἢ ὑπεκρίνετο!!! Ὅσοι ὅμως τόν ἐγνώρισαν γνωρίζουν ὅτι οὔτε τό ἕνα οὔτε τό ἄλλο θά ἦτο ποτέ δυνατόν! Ἐπί πλέον, ἐτήρησε, κατά γράμμα, ἐκεῖνο πού ὑποσχέθη. Κάτι, λοιπόν, δέν πάει καλά, ὅχι μ'ἐκεῖνον πού ἐτήρησε τὰς ὑποσχέσεις του ἀλλά μέ ἐκεῖνον πού δέν ἐτήρησε ἐκεῖνο πού **"ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων"** ὑπέγραψε. . . Τότε κάποιος ἢ κάποιοι ἄλλοι ψεύδονται καί ὑποκρίνονται!!!

Ὁ αἰμνήστος Μεταλληνός ἐσιώπησε παντελῶς μετά τὰ γεγονότα τοῦ 1951 καί ἀπέσυρε οὐσιαστικῶς τό σχετικόν δοκίμιον ὁ δέ ἀδ. Καρμπώνης καί τινες ἄλλοι ὄχι μόνον δέν ἔπαυσαν νά ὀμιλοῦν περί τῆς κενωτικῆς σας θεωρίας ἀλλά καί ἀντικατέστησαν μάλιστα τό δοκίμιον τοῦ Μεταλληνοῦ δι'ἐπισήμου δημοσιευθέντος συγγράμματος, προκειμένου . . . νά καταπαύσῃ ὁ περαιτέρω θόρυβος!!! Δυστυχῶς ὑπάρχουν καί συνένοχοι, τὰ μέλη τοῦ πρεσβυτερίου καί τοῦ Ομίλου ἀλλά καί τινες ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐνίσχυσαν τὰς χεῖρας του (των) εἰς τό κακόν. . .

Ἐλαβα γνῶσιν τοῦ προσφάτως κυκλοφορήσαντος φυλλαδίου τοῦ ἀδ. Ἰωάν. ΦΑΦΑΛΙΟΥ, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νά τό κυκλοφορήσῃ "*ὄχι μόνο σε ἀπάντηση της ανακριβούς τοποθετήσεως του αγαπητοῦ Ι.Ε., ἀλλά καί προς ἀποκατάσταση της αληθείας*". Διαπιστώνω, λοιπόν, ὅτι ὁ ἀδ. Φαφαλιός γίνεται, ΑΘΕΛΑ ΤΟΥ, σφόδρα δυνατός ὑποστηρικτῆς τοῦ ἀδ. Ἐρτσου καί τῶν ἰσχυρισμῶν του περί τῆς πολιτείας τοῦ αἰμνήστου Μεταλληνοῦ: Ἰδού διατί:

1. Τά ἐπικαλούμενα ἀποσπάσματα τοῦ Μεταλληνοῦ ἀφοροῦν τὰ ἔτη 1946, 1947 καί 1948! Ἐτσι ἀπέδειξε ὁ ἀδ. Φαφαλιός ὅτι οὐδέν γραπτόν τοῦ Κ. Μεταλληνοῦ ὑπάρχει μετά τὰ γεγονότα τοῦ 1951 καί ὅτι ὁ Μεταλληνός ἐτήρησε τήν ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων ἐνυπόγραφον δέσμευσίν του τοῦ ἔτους 1951!
2. Πολύ κακὴν ὑπηρεσίαν προσεπάθησε νά προσφέρῃ ὁ ἀδ. Φαφαλιός εἰς τοὺς "παραβάτας συνθηκῶν". Συνευδοκεῖ εἰς τοὺς ἀμαρτάνοντας! Ἐπαγιδεύθη! Γίνεται κοινωνός ἀλλοτρίων ἀμαρτιῶν!

3. 'Επί πλέον, οὐδέν τό προκλητικόν εἰς τάς διατυπώσεις τοῦ Μεταλληνοῦ ἀκόμη καί πρό τοῦ 1951! Τίποτε τό ἐξω-φρενικόν ὅπως τά τοῦ "Ομίλου". . .

Μερικαί ἐρωτήσεις:

1. 'Εάν ὁ Κ. Μεταλληνός δέν εἶχε ἀκόμη ἀφήσει τήν τελευταίαν του "ἀναπνοήν", ποῖος θά ἐτόλμα νά ἀκυρώσῃ ὅσα ἐκεῖνος διέψευσε "εὐχαρίστως" καί ἐδήλωσε "εὐχαρίστως"; "Ὅσοι πιστεύουν ὅτι ὁ Κ. Μεταλληνός καίτοι ἀποθανών **"ἔτι λαλεῖ"** ἀσεβοῦν καταφόρως εἰς τό πρόσωπόν του. . . Περίεργον! Δέν ἀκούουν τήν λαλιάν του; 'Εάν εἶχε ἀκόμη τήν "ἀναπνοήν" του θά ἐδέχετο ἢ μᾶλλον θά ἠνείχετο νά κἀνῃ αὐτό πού ἐσεῖς, ἐδῶ καί χρόνια, προσπαθεῖτε νά κάμετε; Θά ἐδέχετο νά συν-ἀθετήσῃ τήν μεθ' ὑμῶν ἀλληλεγγύως τεθείσαν ὑπογραφήν του καί τάς ὑποσχέσεις πού ἔδωσε, μέ συνέπειαν τήν ἀτίμωσιν τοῦ ἀληθῶς ταπεινοῦ καί χρηστοῦ χαρακτήρος του, καί τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματός του ὡς καί τήν καταστροφὴν τῆς εἰρήνης καί τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τό ἐσωτερικόν καί τό ἐξωτερικόν; **Διατί τοιοῦτον τι νά τό ἀνεχθῆ ὁ ἀδ. "Ἐρτσος τοῦ ὁποίου ἡ ὑπογραφή ὑπάρχει εἰς τό πρακτικόν;**
2. 'Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐλ.Ε.Ε.Ε δέν ἔλαβε **"ὁμοφώνως"** τήν προαναφερθεῖσαν ἀπόφασιν; 'Εάν ναί, μέ ποῖον δικαίωμα τολμοῦν οἱ σημερινοί ἡγέτες τῆς Ἐλ.Ε.Ε.Α, Ἀλκιβιάδου 3, καί τινων ἄλλων Ἐλ.Ε.Ε. νά σπάζουν αὐτήν τήν ὁμοφωνίαν καί δημιουργοῦν παραφωνίαν;
3. Μέ ποῖον δικαίωμα καταπατῶνται οἱ ἀλληλεγγύως συνυπογράψαντες καί ἡ ἐντιμότης αὐτῶν; Μήπως ἐπειδή οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον (ἐκοιμήθησαν); 'Αλλά ἔστω καί ἂν εἶχαν ὅλοι ἀποθάνει, μέ ποῖον δικαίωμα ἀκυρώνουν τεθνεώτων "διαθήκην"; Καλόν εἶναι νά ἐνθυμούμεθα ὅτι καί οἱ "κοιμηθέντες" . . . **"ζῶσιν"**... Ὑπάρχει, χάριτι Θεοῦ, καί ἕνας, ἐκτός τοῦ ἀδ. Καρμπώνη, πού εἶναι ἐν ζωῇ: Ὁ ἀδ. Ἰωάννης Ἐρτσος.
4. Αἱ ἐνυπόγραφοι δηλώσεις ἔγιναν ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων καί ἀφοροῦσαν ὄχι μόνον τό τότε ἀλλά καί τό παρόν καί τό μέλλον, διότι εἶχαν σχέσιν μέ βασικάς δογματικάς ἀρχάς, μέ τήν ἐνότητα, μέ τήν εἰρήνην καί τήν συνεργασίαν τῶν Ἐκκλησιῶν, δηλαδή εἶχαν σχέσιν μέ αἰωνίας ἀληθείας καί μονίμους ἀνάγκας τῶν Ἐκκλησιῶν. **Ναί ἢ ὄχι;**
5. 'Ἡ ὑπογραφή παντός ἀνθρώπου καί δὴ ἐνός χριστιανοῦ δέν ἔχει διακοσμητικόν χαρακτήρα ἀλλά δεσμευτικόν καί συνεπάγεται εὐθύνας καί συνεπειάς, ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων. Αὐτό τό γνωρίζει ὁ καθείς, πολύ περισσότερο ἕνας νομομαθής. Ὁ ἀδ. Καρμπώνης, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπογραφή εἶναι τόσον ἐπί τῆς ἐν λόγῳ δηλώσεως ὅσον καί ἐπί τοῦ πρακτικοῦ, δέν ἠθέτησε μόνον τήν ὑπογραφήν του, ἀλλά ἠθέτησε

ἐμέσως καί τας ὑπογραφάς ὄλων τῶν ἄλλων ἔξι συνυπογραψάντων, δηλ. τοῦ ἐκλιπόντος ἀλησμόνητου Μεταλληνοῦ, τῶν λοιπῶν ἐκλιπόντων καί ἐπιζώντων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν του, ὡς ἐπίσης καί τας ἀρχάς τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, διά τῆς δημοσίας δηλώσεως τῶν ἐπισήμων ὀργάνων της, ἐθέσπισε τήν θεάρεστον αἰωνίου ἀξίας ἀρχήν:

"Ἀποφασίζομεν ὅπως εἰς τό μέλλον περιοριζόμεθα εἰς τήν κατά γράμμα φρασεολογίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης καί ἀποφεύγωμεν οἰανδήποτε ἀνάπτυξιν δι' ἄλλων ὄρων φιλοσοφικῶν ἢ ψυχολογικῶν πέραν τῶν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ ἀναγραφομένων." Τοῦτο ἀποτελεῖ, κατά συνέπειαν, σοβαράν παράβασιν νόμων ἠθικῆς καί πνευματικῆς τάξεως, δηλαδή βαρυτάτην ἁμαρτίαν. **Ναί ἤ ὄχι; Ἡ μήπως: "Ἐ, λοιπόν;"**

6. Ὅταν ἤκουσα ἀπό τά χεῖλη τοῦ ἀδ. Καρμπώνη τας λέξεις **"Ἐ, λοιπόν;"** μετά ἀπό τήν βαρυτάτην κατηγορίαν πού τοῦ ἀπηύθυνα ὅτι εἶναι **"παραβάτης συνθηκῶν"** καί ὅτι ἔκαμε καί σειράν ὀμιλιῶν (6 κασσέτες) μέ πλήθος φιλοσοφικῶν καί ψυχολογικῶν ὄρων, ἀντελήφθην τό βάθος καί πλάτος καί μήκος καί ὕψος τῆς ἀσεβείας πού κρύπτει ἡ φράσις: **"Ἐ, λοιπόν;"** Ἀνθρωπίνως, τί ἤμπορῶ νά περιμένω; Τίποτε! Κατά Θεόν, ὅμως, καί παρ' ἐλπίδα, ἤμπορῶ νά ἐλπίζω διά λογαριασμόν του καί δι' αὐτό καί συνεχίζω νά προσεύχωμαι ὑπέρ τῆς μετανοίας του!
7. Ἐβάδιζαν καλά αἱ Ἐκκλησίαι μας! Τίς ἐβάσκανε, τόν ἀδ. Ζερβόπουλον καί ἐσᾶς, ὥστε νά μή πειθαρχήτε εἰς τήν θεάρεστον ἀπόφασιν καί πρᾶξιν τοῦ Κ. Μεταλληνοῦ τήν ὁποίαν καί ὁ ἀδ. Καρμπώνης συν-υιοθέτησεν; Πότε, ἀπό τό 1951 μέχρι τοῦ θανάτου του ὁ Κ. Μεταλληνός προέβαλε τήν περί "κενωτικοῦ" διδασκαλίαν του ὡς **"Πίστιν τῆς Ἐκκλησίας"** μας;

Μή ἰσχυρισθῆτε, ἀδελφοί, ὅτι τιμᾶτε τόν Κ. Μεταλληνόν καί τας δῆθεν ἀρχάς του, "ἀρχάς" πού ἐκεῖνος ἀπέρριψε δημοσίως καί ἐνυπογράφως! Καί μή μοῦ πῆτε ὅτι σᾶς κρίνω. **"Ἐκ τοῦ καρποῦ γνωρίζεται τό δένδρον!"** Τό μόνον πού ἐπιτυχάνετε εἶναι νά δίδετε ἀφορμήν διχογνωμιῶν καί ἀντεγκλήσεων μεταξύ τῶν ἀδελφῶν. Αἱ Ἐκκλησίαι ἤρχισαν νά διασπῶνται. Εἰς κάθε Ἐκκλησίαν ὑπάρχουν ἀδελφοί καί τῶν δύο ἀντιλήψεων. Συνεργάζεσθε ἄθελά σας εἰς τήν διάβρωσιν τῆς εὐθραύστου συνοχῆς τῶν Ἐκκλησιῶν μας. Ἀκούστε, παρακαλῶ, ἀδελφοί: **"Ἐάν δὲ καί ἀγωνίζεται τις, δὲν στεφανοῦται, ἐάν νομίμως δὲν ἀγωνισθῆ."** (2 Τιμ. 2:5)

Ἡ μήπως εἶναι μικρότερα ἢ εὐθύνη τοῦ ἀδ. Ζερβόπουλου;

Ἐπειδή δὲν σᾶς ἀρέσουν ὠρισμένες λέξεις καί χαρακτηρισμοί τοῦς ὁποίους κάμνω, σᾶς παρακαλῶ νά μοῦ εἰπῆτε ἐσεῖς, πῶς χαρακτηρίζονται οἱ ἄνθρωποι πού **ἄλλα σκέπτονται καί πιστεύουν, ἄλλα λέγουν, ἄλλα ὑπογράφουν καί ἄλλα κάμνουν;**

ΛΑΚΤΙΖΕΤΕ ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ

Κι'έάν ποτέ κατωρθώνατε νά πείσετε τήν πλειονότητα τών μελών τής Ἐκκλησίας μας ---πράγμα τό ὅποιον ἀποκλείεται--- δέν θα παύσετε ποτέ νά εἶσθε **"παραβάται συνθηκῶν"** ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων. Ἐπράξατε ἀφρόνως· δέν ἐφυλάξατε τά συμπεφωνημένα· ἐάν τά εἶχατε φυλάξει ὁ **Κύριος θά σᾶς στερέωνε καί θά σᾶς εὐλογοῦσε περαιτέρω.**

Τίποτε δέν θά ξεπλύνει τήν παράβασίν σας παρά μόνον ἡ μετάνοιά σας καί ἡ ἀποκατάστασις τής διαταραχθείσης ὑφ' ὑμῶν εἰρήνης καί ἐνότητος τόσον τών πιστῶν τής τοπικῆς μας Ἐκκλησίας ὅσον καί ὄλων τών Ἐλ.Ε.Ε. τής πατρίδος μας! Λακτίζετε ἀπλῶς πρός κέντρα. . . Θά μείνετε μόνον **"ὡς στύλος ἐπὶ κορυφῆς ὄρους καὶ ὡς σημαία ἐπὶ λόφου"** (Ἦσ.30:17) καί δέν θα καταφέρετε τίποτε ἄλλο παρά νά γίνετε νέοι **"Θευδάδες"** (Πράξ.5:36).

Ἄκουσατε τί λέγει ὁ Κύριος:

- * **" . . Διορθώσατε τὰς ὁδοὺς σας καὶ τὰς πράξεις σας, καὶ θέλω σᾶς στερεώσαι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ. (Ἰερ.7:3)**
- * **"Ἐν δικαιοσύνῃ θέλεις στερεωθῆ. . ."** (Ἦσ.54:14)
- * **"Βουλευθήτε βουλήν, καὶ θέλει ματαιωθῆ· λαλήσατε λόγον, καὶ δέν θέλει σταθῆ• διότι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός."** (Ἦσ.8:10)

Μή ξεχνᾶτε ὅτι τά γραπτά τοῦ Κ. Μεταλληνοῦ καί αἱ ὑπογραφαί του μένουں καί

θά μένουں !!!

Ἡ θεωρία τής ΚΕΝΩΣΕΩΣ, ὅπως ἐσεῖς τήν ἐννοεῖτε, **ΟΥΔΕΠΟΤΕ** ἀπετέλεσε ἄρθρον πίστεως τής Ἐκκλησίας μας, πρῶτον διότι **ΟΥΔΕΠΟΤΕ** ὁ Κ. Μεταλληνός ἠθέλησε νά ἐπιβάλη αὐτήν ὡς ἄρθρον πίστεως τής Ἐκκλησίας μας καί δεύτερον διότι ποτέ, μά ποτέ, δέν ἠρωτήθη ἡ ὀλομέλεια ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό κυρίαρχον σῶμα καί διότι οὐδέποτε ἐλάβατε τήν ἔγκρισιν τοῦ Θεοῦ ἢ τήν ἐπιβεβαίωσιν τῶν Γραφῶν.

Ἡ βουβή ἀντίδρασις πολλῶν μελῶν τοῦ ποιμνίου καί ἡ φανερῆ φθορά τής Ἐκκλησίας μας μέ ἀποτέλεσμα νά ἀπομακρύνωνται περισσότεροι ἀπό ὄσους προστίθενται, ὀφείλεται εἰς τήν ἀμαρτωλήν ἐπιμονήν σας εἰς τό "κενωτικόν", τό ὅποιον ἐπιδιώκετε παρανομούντες νά ἐπιβάλετε εἰς τοὺς μή πιστεύοντας εἰς τό "κενωτικόν" σας, ὡς αὐτοί νά μή γνωρίζουν τόν Λόγον τοῦ Θεοῦ ἢ νά στεροῦνται τής ἰκανότητος νά κατανοήσουν τά ἰδικὰς σας "βαθείας" σκέψεις ἢ νά μή μελετοῦν τήν Γραφήν. **Ἄμαρτάνετε!** Προσοχή, ἀδελφοί! Μή θυσιάζετε τοὺς πάντας καί τά πάντα χάριν τής τυφλῶς, φανατικῶς καί πεισματωδῶς ἀκολουθουμένης ὁδοῦ σας. . .

Τό "κενωτικό" είχε τεθεί εις τό "ἀρχεῖον" καί ἀποκλεισθεῖ ὀριστικῶς καί ἀμετακλήτως ἀπό τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐκεῖνοι δέ πού τό ἀνεβίωσαν δέν εἶχαν δικαίωμα νά τό κάμουν.

Δεδομένου, ὅμως, ὅτι οἱ ἀναβιώσαντες τό ὅλον θέμα ἔχουν τό δικαίωμα νά πιστεύουν ὅ,τι θέλουν ἀλλά ὄχι νά τό κηρύττουν εις τά πλαίσια τῆς Ἐκκλησίας μας, πολύ δέ ὀλιγώτερον νά θέλουν νά τό ἐπιβάλουν, ὀφείλουν:

- * Σεβόμενοι ἑαυτούς, σεβόμενοι στοιχειώδεις κανόνες λογικῆς, ἠθικῆς καί πνευματικῆς τάξεως,
- * Σεβόμενοι τήν ἀπό τοῦ ἔτους 1951 δήλωσιν καί τό πρακτικό, ὡς καί τήν ἀπόφασιν τῆς Γεν. Συνελεύσεως τοῦ 1974

νά κάμουν τήν ἐπιλογήν των: **ἸΟΧΙ** νά διαλέξουν μεταξύ τῆς θέσεως τοῦ Μεταλληνοῦ ἢ τῆς θέσεως τοῦ Ομίλου, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περί ἀπλῆς προτιμήσεως, ἀλλά ὑποχρεοῦνται νά ἐπιλέξουν μεταξύ:

- Ἡ νά ἀποχωρήσουν καί νά δημιουργήσουν ἄλλην ἰδικήν τους Ἐκκλησίαν μέ ἄλλην ἐπωνυμίαν, ὅπου θά δύνανται νά κηρύττουν ὅ,τι θέλουν,

- Ἡ ἐάν θελήσουν νά παραμείνουν εις τούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας, πρᾶγμα πού ὀλόψυχα εὐχόμεθα, εἶναι ὑποχρεωμένοι ὄχι ἀπλῶς νά σιωπήσουν διά νά ξεχασθῇ τό πρᾶγμα ἀλλά νά ζητήσουν συγγνώμην δημοσίως διά τήν παράβασίν των, νά μὴ ξανακηρύξουν τὰς προσωπικὰς των ἀντιλήψεις καί πολύ περισσότερο νά μὴ θελήσουν νά τὰς ἐπιβάλλουν.

ΑΠΩΛΕΙΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ . . .

Δέν εἶδατε, δέν ἀκούσατε τί γίνεται εις χώρας τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Κορέας, τῆς Κίνας καί ἀλλαχοῦ, πῶς ἐπιστρέφουν εις τόν Χριστόν κατά ἑκατοντάδας χιλιάδας; Δέν εἶδατε, δέν ἀκούσατε τί γίνεται εις τήν πατρίδα μας, πῶς αἱ ἄλλαι "εὐαγγελικαί" κατά γενικήν ἔννοιαν, Ἐκκλησίαι προκόπτουν; Τά ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων πιστῶν, πού δέν ἔχουν ιδέαν περί τοῦ "κενωτικοῦ" σας δέν ἔχουν σωτηρίαν ἢ δέν ἀπολαμβάνουν τό γλυκύ πρόσωπο τοῦ Κυρίου των καί τήν σωτηρίαν πού τούς προσέφερε; Ὅλοι ὅσοι δέν ἔχουν τό αὐτό φρόνημα περί "κενωτικοῦ", ὅπως ἐσεῖς, ἀγνοοῦν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἢ, ὅπως ἔγραψε ὁ ἀδ. Ζερβόπουλος, ὑποτιμῶν τήν πνευματικότητα τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν ὅλου τοῦ κόσμου, ὅτι "...τό χριστολογικό θέμα, ἂν δέν ἀντιμετωπίζεται ἀπό ἄλλες εὐαγγελικές ἀποχρώσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶναι γιατί δέν βρίσκονται σέ πνευματικότητα τέτοια ὥστε νά τίς ἀπασχολοῦν τόσο σοβαρά θέματα, . . ."; Πρός Θεοῦ! Συνέλθετε εις ἑαυτούς καί μὴ ἀμαρτάνετε πλέον. Ὅταν παρασταθοῦμε ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ βήματος θά μᾶς ἐρωτήσῃ περί τοῦ κενωτικοῦ; Ἡ

ἄποψίς σας περί τῆς κενώσεως καί αἱ σχετικαί ἀναλύσεις σας ἀποτελοῦν τήν βάσιν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου;

Ἄδελφοί, κατά τήν πρόβλεψίν μου ---οὐχί κατά τήν ἐπιθυμίαν μου, διότι σᾶς ἀγαπῶ ἐν Κυρίῳ καί ἐπιθυμῶ ὅ,τι καλύτερον διά σᾶς καί τήν Ἐκκλησίαν μας--- ὁ σάλος αὐτός δέν θά κοπάσῃ καί θά σᾶς φθείρῃ περαιτέρω, ἐάν δέν σεβασθῆτε τᾶς ἐγγράφους δεσμεύσεις σας καί δέν κάμετε ἀποκατάστασιν. Θά καταφάγῃ τᾶς συνειδήσεις σας καί τήν διακονίαν σας ὡς γάγγραινα. . .

Τό "κενωτικόν" θέμα εἶχε τεθεῖ εἰς τό ἀρχεῖον ἀπό δεκαετιῶν. Εἶχε "περιφραχθεῖ" ἐπισήμως! Διατί χαλάσατε τόν φραγμόν; Δέν ἐξεύρετε ὅτι «... ὅστις χαλᾷ φραγμόν, ὅφρις θέλει δαγκάσει αὐτόν.»; (Ἐκκλ.10:8)

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Δεδομένου ὅτι τό "κενωτικόν" ἀποτελεῖ μυστήριον, «τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας εἶναι μέγα, (ὁ) Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί» δέν ἐπιτρέπεται ἀφ' ἐνός μὲν νά δογματίζωμε κατά τρόπον ἀπόλυτον ἀφ' ἐτέρου δέ, πολύ περισσότερον, νά μῆ θέλωμε καί νά προσπαθοῦμε τό φρονημά μας νά τό ἐπιβάλωμε εἰς τοὺς ἄλλους. «Ὅσοι λοιπὸν εἴμεθα τέλειοι, τοῦτο ἅς φρονῶμεν· καὶ ἐὰν φρονῆτέ τι ἄλλως πως, καὶ τοῦτο θέλει ἀποκαλύψει εἰς ἐσᾶς ὁ Θεός.» (Φιλιπ.3:15) "Σὺ πίστιν ἔχεις; ἔχε αὐτὴν ἐντὸς σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· μακάριος ὅστις δέν κατακρίνει ἑαυτὸν εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀποδέχεται." (Ρωμ.14:22) "Τὰ κρυπτὰ ἀνήκουσιν εἰς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν· τὰ δὲ ἀποκεκαλυμμένα εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν διαπαντός, διὰ νά ἐκτελέσωμεν πάντας τοὺς λόγους τοῦ νόμου τούτου." (Δευτ.29:29).

Τὰ ὅσα σᾶς ἔγραψα ἐλπίζω καί εὐχομαι νά τὰ προσέξετε καί νά μῆ τὰ ἀχρηστεύσετε ὅτι τάχα ἡ Ἐκκλησία δέν συμφωνεῖ καί ὅτι τὰ ὅσα εἶπα δέν ἦσαν παρά "προσωπικαὶ ἀπόψεις"! Ἐλπίζω νά μῆ θελήσετε νά ἐπαναλάβετε τοιοῦτον τι. Αἱ ἀπόψεις τοῦ ἀδ. Καρμπώνη, ἀλλά καί ὑμῶν περί τοῦ "κενωτικοῦ", τᾶς ὁποίας ἐπιδιώκετε παρανομοῦντες νά ἐπιβάλετε, δέν εἶναι "προσωπικαί", "μῆ ἐκπροσωποῦσαι τό ἐπίσημον πιστεύω τῆς Ἐκκλησίας μας", διότι ἀπερρίφθησαν ἐπισήμως καί οὐδέποτε ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τῆς Ὀλομελείας της ἄλλ' ἐπίσης καί ὑπὸ οὐδεμίαις ἀληθῶς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας εἰς ὄλον τὸν κόσμον;

Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς προτρέπω καί σᾶς ἐξορκίζω, ἀδελφοί ἀγαπητοί:

1. Νά παύσετε νά ὀμιλῆτε περί τοῦ "κενωτικοῦ" μέ τόν ἰδικόν σας τρόπον. Περιορίσατε τό λεκτικόν σας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἰς τήν Βιβλικήν ὀρολογίαν, συμμορφούμενοι πρὸς τὰ ἐν ἰσχύι πρακτικά, δηλώσεις καί ἀποφάσεις·
2. Νά προβῆτε εἰς δημοσίαν ἐξομολόγησιν, διότι καταταράξατε καί καταταλαιπωρήσατε τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἀνώφελη καί ἐπιζήμιον ἐπιμονήν σας εἰς τήν διάδοσιν καί ἐπιβολήν τῶν πεποιθήσεων

σας επί τῆς ἀδελφότητος, διὰ νά μπορέση ὁ Θεός νά εὐλογήσῃ τόσον ἐσᾶς ὅσον καί νά ἀναζωπυρώσῃ καί εὐλογήσῃ τήν Ἐκκλησία μας, καί

3. Νά κάνετε ἀποκατάστασιν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν. Μὴ γίνετε ". . . ἐκ τῶν ἀνθισταμένων εἰς τὸ φῶς, οἵτινες δὲν γνωρίζουσι τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ δὲν μένουσιν ἐν ταῖς τρίβοις αὐτοῦ." (Ἰώβ 24:13) "Ὁ κρύπτων τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ δὲν θέλει εὐδοωθῆ· ὁ δὲ ἐξομολογούμενος καὶ παραιτῶν αὐτὰς θέλει ἐλεηθῆ. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος πάντοτε· ὅστις ὅμως σκληρύνει τὴν καρδίαν αὐτοῦ, θέλει πέσει εἰς συμφορὰν." (Παρ.28:13-14) .

"Ὅσον τό κατ'ἐμέ πιστεύω ὅτι ἔκαμα τό ἐν Χριστῷ καθῆκον μου πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μου. "Ἐλάλησα", καί προσεπάθησα νά νοθετήσω ἅπαξ καί δίς. Δέν ἔχω τὴν πρόθεσιν νά ἐπανέλθω. Πιστεύω ὅτι, παρά τὴν ἀνθρωπίνην ἀτέλειάν μου καί τὰς πολλὰς ἐπαναλήψεις, ἔκαμα τό καθῆκον μου εἰς τό ἀκέραιον, καί ". . . εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἔχω καλὴν συνείδησιν, θέλων νά πολιτεύωμαι κατὰ πάντα καλῶς." Τό ὅλον πρόβλημα καί τὴν λύσιν του τὰ ἔχει ἤδη ἀναλάβει καί θά τὰ συνεχίσει Κύριος ὁ Θεός μας! "Ἄς κάμῃ τό εὐάρεστον ἐνώπιόν Του!

Μέ ἀγάπη Χριστοῦ,

Ἰωάννης Μπαλτατζῆς

Κοινοποιήσις:

- 1) Ἄπαντα τὰ μέλη τῆς Ἐκτελεστικῆς Διακονίας τῶν Ἐλ.Ε.Ε. Ἑλλάδος.
- 2) κ. Ἰωάννην Ἐρτσον, Ταχ. Θυρίς 3737, 10210 Ἀθήνας.
- 3) κ. Γερ. Ζερβόπουλον, 2908 W. FARGO AVE. CHICAGO, ILL. 60645, U.S.A.
- 4) κ. Δημοσθ. Κατσάρκα, Κλινική "ΑΓ. ΛΟΥΚΑΣ", 55236 Πανόραμα, Θεσ/νίκη.
- 5) κ. Στέλιον Κακαβέλα, Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας 140, 11471, Ἀθήνας.
- 6) κ. Ἰωάννην Φαφαλιόν, Φιλαδελφείας 10, 17121, Ἀθήνας.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	-1-
----------------	-----

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΑΝΑΦΟΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟ 9/2/99 ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΜΟΥ	-2-
ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ	-3-
ΛΕΠΤΟΜΕΡΗ ΣΧΟΛΙΑ (κατά κεφάλαιον καί σελίδα του βιβλίου)	-4-
Κεφάλαιον: ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΤΟ	-8-
Κεφάλαιον: ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ	-8-
Κεφάλαιον: Η ΦΑΝΕΡΩΣΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	-8-
Κεφάλαιον: ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ	-9-
Κεφάλαιον: Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΚΕΝΩΣΗΣ	-9-
Κεφάλαιον: ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΗΣ ΚΕΝΩΣΗΣ	-10-
Κεφάλαιον: Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ «ΕΓΩ» ΥΠΟ ΑΛΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ...	-11-
Κεφάλαιον: ΤΟ «ΕΓΩ» ΚΑΙ Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ	-11-
Κεφάλαιον: ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ	-15-
Κεφάλαιον: ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΗΣ ΤΟΥ .	-17-
Κεφάλαιον: Η ΑΝΥΨΩΣΗ ΣΤΗ ΔΟΞΑ	-19-
3. Η ΣΥΓΓΕΝΙΚΗ ΤΟΥ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ	-20-
Κεφάλαιον: Ο ΛΟΓΟΣ ΣΑΡΕ ΕΓΕΝΕΤΟ	-20-
Κεφάλαιον: ΤΙ Ο ΘΕΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΠΑΡΝΗΘΗΚΕ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΣΑΡΕ	-23-
Ίδιότητες:	-24-
Α) Η ΘΕΙΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ	-24-
Β)	-27-
Γ)	-28-
Δ)	-32-
Κεφάλαιον: ΤΟ ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ	-40-
ΜΕΡΙΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ	-42-
ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΠΟ 15/11/99 ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ Ε.Ι.Β	-46-

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ	-49-
ΑΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΩΣ	-50-

ΛΑΚΤΙΖΕΤΕ ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ	-56-
ΑΠΩΛΕΙΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ	-57-
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ	-58-